

Možná mě zabiješ.

Anna Šochová

Marcus Conehan poposedl. Netrpěl nervozitou, ale konečně cítil, že má řešení na dosah. Ne, že by dosáhnout a ohmatat výsledek zrovna teď doopravdy toužil. Na to bylo ve hře příliš mnoho neznámých. Podivných, znechucujících a taky provokativních. Nevadilo mu ani tohle místo, zašlý bar plný divných týpků. Věděl přece, kam jde. Vadil mu ten, kdo taďy byl s ním.

Díval se na muže proti sobě a stále nevěřil, že se mu to celé nezdá. Čekal by cokoliv, třebaže viděl Adamsovu fotku už včera. Nějak nevěřil, že je ten chlap skutečně takováhle nicka, ošuntělá, vyžilá, páchnoucí strašlivým deodorantem. Ale možná díky Bohu za něj, dá se zpracovat.

Takže je to pravda. Tenhle slizký panák, zrudně karikující takzvaný typ úspěšného muže, drží klíč k záhadě a hrůzám posledních dnů. Mark právě pro tu nesourodost skutečnosti a vypátraných důkazů musel přijít a osobně jednat. Zároveň však nehodlall zažít ani kvůli otci o chlup víc, než je nezbytně nutné. Nepodal tomu "obchodníkovi" ruku. Chláпка tím z míry nevyvedl:

"Takže to shrneme, pane Cé: Potřebujete zásah beze stop a podezření. Zálohu na cestovní výdaje jste donesl, finální částka je vám známá, způsob placení taky, do tří dnů vám dá agentura vědět."

Tentokrát Mark stisk pravice přetrpěl. Ovládl se ve jménu věci a vyšel ze zastrčeného baru. Může být něco horšího, než se dotknout ploutve leklé ryby?! Chlap, s pleší maskovanou tak odporně umaštěným přičeskem, je zvrhlostí sám o sobě. K tomu ještě firma na odstranění "problémů". Nejen, že Markovi připadá naprosto šílená a pofidérní celá tahle oblast podnikání, ale drtí ho zároveň jako součást jeho dříve přehledné a logické reality.

Zrovna tenhle týpek tedy odstraňuje živé překážky, speciálně lidi! Je to sice dávno profláknutá věc, mastí si na ní kapsu celý zábavní průmysl od filmařů po softwéráky, ale když do toho soukoli nahlédneš zblízka... Fucking! Budiž, Marcus Conehan propadl kliše ostrých hochů-agentů a zabijáků, ale tohle je snad výsměch, ne?!

Takový děs a hrůzu by radši dál viděl v komiksu než realitě. Jdi a domluv něčí smrt?! Hnus. Mark sice denně rozhodoval o stovkách, ne, tisících životů, které jeho obchody vyzvednou nebo potopí, ale zůstávají ukryté za neutrálními čísly. Bylo to hladké, čisté, zvládnutelné v obleku s kravatou. Normální život.

Z toho, co právě absolvoval, mu však bylo zle. Propadl se rázem někam do konce puberty. Cítil se stejně špinavý, jako před lety. Tehdy Markovi stačilo včas ukázat prstem, honem vyťukat něco na klávesnici a FBI by ho spokojeně nechala být. Popolezla by o dům dál, sebrala každého, koho by Mark prásknul. On to nezvládl, i když správně tušil, odkud vítr fouká. Kdo byl prozíravější, než on, a bez morálních zábran.

Potom měl sám veliké štěstí, že vydržel vzdorovat a zapírat tak dlouho, než ho z maléru vysekali tátovi advokáti. Nepochyboval, že za tím stál taky Ebe, tehdy ještě na volné noze. Mark sám o otcovu pomoc nezádal, zapíral svou totožnost za každou cenu.

Tehdy chtě nechtě poprvé uznal, že starý Ebe i firemní bezpečáci svou práci odvést umí. Byl už tak na dně z výslechů a cely, že ocenil vysvobození, dokonce i návrat domů. Nebylo to zadarmo, otec si nadiktoval tvrdé podmínky. Přitom se strašně dlouho Mark za tu svou šanci a "štěstí" neměl rád. Právě proto, že mnohem lepší hackeři, než on, v maléru uvízli. A protože se v komunitě rozšířilo podezření, že je zradil právě on. Nikdo z těch smolařů nepochopí, že konec jejich rajských časů byl pouze malinkou epizodkou ve hře jiných, že mezi ně přišel provokatér... Takový, jakým se teď stal Mark osobně. Jenže dneska jde o zásadní, donbrou věc. O tátův život!

Pohlédl na své ruce, jako kdyby na nich užuž mohla být vidět strýcova krev. Ani v jeho případě asi neměl Mark právo roztočit šílené soukolí smrti. Jenže Ebe potřebuje, aby agentura DACY znovu spustila ten svůj záhadný vražedný stroj a Dirk na sebe úklady prásknul sám. Musí to být, aby Mark odhalil pozadí toho všeho, kontakty, odkud se bere povědomí zadavatelů... Jenom tak se bezpečáctí ohaři dostanou na stopu, prohrabou ke kořenům a dalším podrobnostem.

Neměl Marcus přece jenom udělat něco jiného? Snad, ale nic lepšího jej nenapadlo. Nemohl sedět na zadku a sjednávat kravatácké obchody se střízlivou, chladnou logikou, když táta... Rozhodl jako vždycky, přímo a rychle. Zvážil chladně možnosti a rizika, začal konat a vůbec nebral do úvahy, jak bude Ebe remcat. Jemu se člověk stejně nezavděčí, tak co?

Další tři dny se Mark nepoznával. On, faktický vládce obrovského finančního a obchodního impéria, sebou poplašeně trhal při každém cvrlikání telefonu. Jako školák, který očekává dotaz ředitele školy. A to si myslel, že už prošel skutečně vším.

Trpěl. Napětím i vědomím, že se prozrazuje každých deset minut. Přitom v něm rostla zuřivost nad vlastní bezmocí. Ebe mu samozřejmě při první příležitosti vynadal, ale zároveň ocenil, že Mark nic nezvorál. Jeho zástupce Ted Mallory vypadal smířlivěji. Byl stejného věku jako Mark a nejspíš mi přinejmenším rozuměl. Aspoň to.

Markova důkladně cvičená poker face byznysmena byla bůhví kde. Čert vezmi sebeovládání, když čas hoří. Částky, určené dobročinným nadacím, okamžitě rozeslal, aniž by ho jejich výše (nebo vlastně níže?) jakkoliv trápila. Na dva z těch účtů ostatně jejich společnost přispívala už dřív, bez jakýchkoliv objednaných vražd. Zase hovor? Hongkong? Čert ho vem!

“Ne, Lucy, tohle mi nepřepojujte, prosím. Priority jsem vám zadal už před třemi dny a nezrušil, rozumíte? No, to jsem opravdu rád. Začínám se totiž ptát sám sebe, za co vás platím. Děkuji.”

S tím pravým hovorem ještě rozčilený hned poté skoro praštil. Vzal to pouhou náhodou, aby si ujasnil a doložil Lucyinu neschopnost. Před ní se vyřvat neostýchal. Má ji tu od toho, ne? A její hodně slušná gáze tomu odpovídá.

Zhluboka se nadechl a soustředil na svůj herecký výkon. Jak mu byl AQdams odporný, o to příjemnější hlas nasadil. Ne moc, aby nezněl falešně.

„Slyším...“ Tak povídej, ty zpocenej pytle slizu... Mark se Adamsovými prvními slovy zklidnil až do klasického formálna a chladu, ale sotva si uvědomil sdělované detaily, pěníl pod povrchem zas. Protože kontakt s vykonavatelem byl jiný, než mu předtím Adams uvedl. Jen tak, lusknutím prstů, změnil ten maník dost podstatný detail setkání, rovnou celý kontinent. Navíc se divil, že Mark čekal hovor z jiného telefonního čísla. Marka tím rozzuřil skoro doběla. Jak se mohl Adams tak dlouho neprofláknout, když nedokáže dodržet ani vlastní podmínky utajení?! Nebo Ebe místo práce chrápe?

Nevzrušený, skoro lenivý hlas Adamse Slizouna přece jenom rozbouřenou Markovu krev utišil podruhé. Mark střízlivě každým jeho slovem, tentokrát mnohem trvanlivěji. Necítil strach ani cokoliv tomu podobného. Jenom nezměrné pohrdání, které ho vracelo do známých mezi klasického Marcuse Conehana, do všedních dnů šéfa.

"Podrobný rozpis pobytu na měsíc dopředu? Jak zajistím, aby to sedělo, když se všechno může změnit ze dne na den?! Ano, to jistě, rámcově itinerář samozřejmě dodržíme... Rozumím."

Oddechl si, že Slizoun netrval na hodinách. Stačí mu dny a místa. Mark tedy podle doporučení naplánoval cestu po Evropě, kde je pravděpodobnost menší nehody vyšší. Napadlo ho, že to do sebe zapadá. Táta taky zřejmě, když byl na starém kontinentu... Dost! Mark se musí ještě ovládat, nebo všechno padne.

Nařídil mlčet i vlastním myšlenkám. Přesto se neubráníl bezděčnému obdivu. Jak prosté a bezpečné! Stačí poslat žádané údaje na internetovou adresu a čekat na spuštění laviny. Riziko ohrožení ani smetení Markovi nehrozí. Spíše bude vyneseno, možná výš, než tuší. Chce tomu věřit. Musí.

Mark si vyjel hotový itinerář své a strýcovy plánované cesty. Dobrá práce! Protáhl se, vstal a šel si nalít vodu. Hodil do ní kostky ledu a nakapal citrón. Představoval si posezení na pohodlné jachtě Dreams, kde tohle bude brát jako vrchol osvěžení. Přitom se dá očekávat, že kapitán Craig bude mít nějaké zásoby té své skvělé pálenky. Večer na jachtě, při plavbě Středozezemním mořem, až budou tlachat a pozorovat přitom blikání světél na pobřeží - na to se Mark upřímně těšil. Napil se, jako by mu Craig právě nabídl pití - a málem vyprsknul. Vzpamatoval se, statečně vodu polkl a zašklebil se. Kdyby nepotřeboval čistou hlavu, dopřál by si brandy. Nene, to není přesné. Zřídil by se pod obraz, tak je to. Hodil by všechno za hlavu na několik příjemně blábolivých hodin, povznesených nad hnusárny světa.

Není tak jednoduché objednat vraždu, chtít doprovázet oběť a dělat jakoby nic! Past sice asi sklapne dřív, než někam skutečně vyjedou, ale stejně. Pomyšlení na dlouhé hodiny a dny vedle strejdy Dirka Marka deptalo už teď. Co taky může zvládnout on, když sám velký velmistr hajzlovin udělal chybu? Drahý strýček Dirk svou hru nezvládl - a přitom se v podrazech sakra vyzná.

Firemní sekci SAFE dokáže ten mizera zatápět takřka na profesionální úrovni, kdykoliv si vzpomene. Dá se říct, že právě on se svým nezdařeným pučem před patnácti roky, po tátově infarktu, se o dnešní podobu bezpečnostního oddělení zasloužil. Kdyby tehdy Dirk skutečně převzal společnost, byli by dneska nejspíš na dně. Marcus dost dobře nepochopil, proč byl k bratrovi otec shovívavější, než kdysi k němu. Jedinému synovi, sakra!

Zvedl sklenici a prohlížel proti světlu. Kdyby byl život takhle průhledný, to by byla věc... Poslední čtyři roky firemní specialisté strýčkovi maří různě pochybné akce a řeší skandály. Jenom těch blondýnek na prahu zletilosti, co se kolem dědka rojí! Dirk stárne, tloustne, plešatí, ale baby má přepychové.

Mark se ušklíbl. Jo, blondýny. Tyhle jepičí lásky nesnášel. Jenom vypočítavost, faleš a zrada, takové jsou všechny ženské, jakmile zavětrí prachy. Ale na každého dojde. A někdy se člověk dočká toho, co ani nechtěl. Je to osud? Táta vždycky Dirkovy maléry potichu zprovoval ze světa, ale poslední rok už mu docházely síly čekat, co zase přijde. Tolik starostí měl a co z toho? Pověstný had na prsou ho nakonec stejně uštknul. Nejspíš z vděčnosti, parchant.

Bylo to štěstí nebo smůla, že Dirk příliš oslavoval, že neudržel svoje dychtivé očekávání na uzdě? Pustil do cizích uší hlášku, že se o blížící dědictví pořádně a osobně zasloužil. Tím prozradil, že je tu nějaká špinavost ještě dřív, než se lékaři vydělali nad průběhem tátovy nemoci. Teď tedy Mark oplatí hadovi stejnou mincí. A na nějaké ohledy, morálku a vlastní svědomí kašle. Přece nepoužije jinou volavku, když by milovaného strýčka nejradši rozmáznul po zdi?! Zatraceně, všechno by Dirkovu odpuštěl, byl pro něj vždycky nablízku, měl ho rád. Jenže už nemůže stát stranou, vražda je dost dálné kafe.

Zamyšlení přerušila návštěva Fioriny. Zase vstoupila bez ohlášení, tvářila se náramně komisičně. Právnička s očima jako ledové nože. Mark v nich ze setrvačnosti hledal cosi podobného citu. Kdepak, maximálně odrazy dolaru... Nedal na sobě nic znát a ledabyly odložil sklenici. Zahraje si, co by ne. Neměla šanci postřehnout, že něco uvedl do chodu.

Helemese, zaregistroval změnu: Fiorina a kalhotový kostým? Mark pokrčil nos. Přesně věděl, že

ho bejvalka hodlá provokovat, ale tohle byla novinka. No dobrá, přišel čas zábavy a tání. Mark černovlasé krasavici ukázal na sedací soupravu pro méně úřední pohovory. Fiorina sebou šklubla, jako kdyby dostala ránu.

“Jsem tady úředně,” pronesla hlubokým hlasem, ale Mark věděl svoje. Oblafla by možná půl advokátní komory, jeho už ne.

“Jistěže,” potvrdil a jakmile obešel stůl, chytil ji za ruku. Kousla se do rtu, vytrhla ji, ale Mark bez skrupulí svou bývalou ženu odtáhl, kam potřeboval.

“Sednout,” nařídil. Odešel ke stolku s pitím a namíchal Fiorině jejího Modrého piráta. Příšerná věc, horší, než jeho voda s citrónem. Posadil se vedle Fioriny teprve, když si sklenku vzala. “Tak povídej,” pobídl ji. Po celkem rázném úvodu následovaly poněkud nejasné poznámky k fúzi. Usoudil, že to opět není nic důležitého, co by nepočkalo na pravidelnou poradou. Něco sice ve vzduchu viselo, jenže naprosto odlišného, než co vykládala. Chtěla si hrát a Mark zrovna potřebuje trochu zábavy. Fiorina začala klopat oči. Postavil sklenici na stůl.

“Sakra, mám něco na kravatě!”

Skočila na to, dotkla se prsty límce Markovy košile. Než stačila poznamenat, že on přece dneska kravatu vůbec nemá, strčil Mark ruku pod pásek jejích kalhot. Druhou zadržel její pravici, levačku mírně zalehl na polštáři opěradla. Dostal se rychle a přesně tam, kde chtěl být. Zatáhla břicho a cesta se uvolnila.

“Parchante!”

Syčela jako had, ale Mark bojoval rád. Její předstírání zajímavě měnilo sílu a i když jí věřil, že ho nesnáší, v tomhle se dokázali sehrát kdykoliv. Zazubil se, i když ještě pár slůvek mělo nenávisťnou sílu. Potom si Fiorinino tělo přesně podle očekávání hbitě vzpomnělo, o čem je řeč a hmat. Takhle to měla vždycky ráda a Mark spokojeně mrknul na kamery.

“Rozeplni se,” požádal. Strnula. “Ccože? Ještě ti mám pomáhat? Proč?”

Vypadala ohromeně, jindy si s ní Marcus takhle dlouho nehrál. Šel rovnou na věc, protože každý příchod téhle firemní právničky bral jako výzvu k procvičení ve standardním výkonu.

“Máš zrovna teď o dvě ruce víc, než já. A přitom jsi úplně vyhládlá.” Uvolnil jí paže a zvedl sklínku. Oči se jí zalily slzami, ale poslechla. Pomalu si rozepla bílou halenu pod sáčkem, vyvlékla se z rukávů a odložila všechno najednou. Podprsenku si stáhla bez ptaní, stačil jediný Markův pohled. Prohnula se, pootevřela rty a teprve potom ji Mark políbil mezi ňadry. Tyhle Italky! Dál už pokračoval bez novot.

“Končím,” zachraptěla, když se konečně vzpamatovala. Mark se právě vrátil z koupelny a kupodivu měl sako i kravatu. “Bylo to skvělé, ale v pracovní době bys neměla tak dlouho spát,” napomenul ji. “S čím že to končíš?”

“S tebou,” vstala nahá právnička. Bez rozpaků shrábla oblečení a zamířila se upravit. Vznikla tím rádooby dramatická pauza, během které si Mark v klidu na monitoru prohlédl materiál z kamer a uložil.

“A s firmou,” dodala, aby řeč nestála, ještě než za sebou zavřela dveře koupelny. “Dáš mi slušné odstupné a já převedu svoje akcie na ... hm, na tvého otce nebo strýce. Tobě je nedám.”

“To chceš vydírat nebo co? Zůstaneš, kde jsi. Máš skvělé pracovní výsledky a to je pro firmu hlavní. Chceš zvednout plat? Klidně.”

“Ne, ty parchante, chci skončit, jasný?! Nebudu ti dělat cvičenou opici! Vždycky, když přijdu, tak...”

“Vždycky, když SAMA přijdeš, Fiorino. Není to harasment, protože sem chodíš pod naprosto průhlednými záminkami a bez volání. Cokoliv mi doneseš, můžeme zcela běžně řešit na poradách. Například na té, kde se za chvíli sejdem. Jen se nedělej, vypadá to trapně. Chodíš se sem

odreagovat, pocvičit, možná si mě chceš zase omotat kolem prstu, co já vím. Nevím, že bych tě mučil nebo ponižoval. Jo a ty kalhoty byly zajímavé zpestření, ale spíš bych to vyhodnotil jako slepou uličku. Příště chci sukni a naostro, jestli můžu prosit. Ještě něco?”

Pyšně zvedla hlavu. Možná by uspěla i jako dramatická herečka. Děvka je na to docela obstojná.
“Zničím tě!”

“To sotva. Raději to dál zkoušej po dobrém. A víš co? Ze staré známosti můžeš dostat půlroční... ne, stačí ti dva měsíce dovolené. Srovnej si to v hlavě, starej se o tu svoji holku a pamatuj, co jsem už jednou řekl: Nemám zájem o tvůj návrat do mého soukromí. Sex ano, ten potřebujeme oba a nemáme s tím problém, ale jakékoliv dítě od tebe přijmu jenom po testech DNA. Pokud to riskneš a uspěješ, můžeš počítat i s vrcholnou kariérou. Pokud to na mě zkusíš znovu jenom hodit, zničím tě.”

“Nikdy bych se nevrátila! Kašlal jsi na mě, vždycky!”

“No jasně. Nemáš náhodou za ... hm, už půl hodiny jednání s Oasin Company? Ventiluj svůj vztek tam a koukej nám to vyhrát!”

“Nemysli si, že o tebe ta černoška stojí. Tahá tě za nos!”

“Pokud myslíš Ma Boru, šeredně se mýlíš. A navíc, drahoušku, jsi velmi nekorektní. Říká se Afroameričanka a tak podobně, ale May je stejně úplně jiná kategorie. Právnička by to snad ale měla znát?!”

Vyběhla a nejspíš by bouchla dveřmi, jenže na to neměla sílu. Klika zůstala klidně trčet v prostoru a vznešeně pokračovala v automatikou řízené dráze. Fiorina si přesto možnost dramatické tečky našla: Vykopla za sebe dozadu, až těžké dveře zaduněly. Potom ještě Mark zahlédl, jak se napřímila a elegantně kolem Lucyina stolu odplula k výtahu. Ta ženská se nikdy nezmění. Kouše, škrábe, podvádí, ale k pevné ruce se uznale lísá. Hrdost... Pchá, kde by ji ta coura vzala?!

Mark se vrátil k sobě až po dvou poradách s řediteli a píaristy. Rázem z něj spadl všechn elán, ztěžka dopadl do křesla, otočil se k oknu a poškrabal na nose. Zpestření dnešního dne mu nečekaně vyskočilo v hlavě. Cože příběhla tak najednou? Nemá jiných problémů dost? Zkusil se přeladit na nejnovější data na monitoru. Marně, znovu se vracel k Fiorině. K téhle ženě by nejspíš dokázal být pořádně surový, ale vždycky mu stačilo opojení z neskutečné moci, jakou vládl nad jejím tělem. Neodpustil jí, samozřejmě, že ne. Nedokázal odpustit žádnou zradu. Natož takovýhle podraz!

Kdyby mu aspoň nezkoušela tvrdit, že děcko čeká s ním. Právnička? Nána pitomá je to! Chovala se naprosto neuvěřitelně. Stačilo dostat se gynekologovi do compu a Mark znal přesnou délku jejího těhotenství. Stačil jí k němu jediný týden, kdy byl mimo město. Udělala chybu, že se ho pak ještě stranila, že se jí několik dní nesměl ani dotknout. Pohádali se, Marcus trucoval v hotelu - a Fiorina si příliš pozdě uvědomila malér. Celkem tři týdny nebyli spolu, což je rozeznatelné i pro laika. Říká se, že ženské dramaticky zhloupnou, když do toho vlítnou. Tehdy však právě u Fioriny nastala katastrofa takřka pandemických rozměrů. Předtím Marka oslňovala nejen tělem, ale i myšlenkovými pochody. Byl hrdý, že takovou ženu získal pro sebe. Pokládal ji za rovnocennou, dokud na něj nevybalila onu podlou a ponižující fintu. Všechno rázem utopila v minulosti asi jako Vesuv vzkvétající Pompeje pod popelem a lávou.

Otec ho tehdy takzvaně vytáhnul z problémů podruhé. Odjakživa trval na jakési rodinné pospolitosti, takže Fiorině navrhnul speciální pravidla rozvodu. To on ji nechtěl ztratit, to on naléhal, aby ve společnosti zůstala, protože je naprosto brilantní odbornicí na obchodní právo. Mark tehdy ustoupil, tudíž mu Fiorina zpestřuje některé nudné dny svými pokusy o návrat.

Vždycky předstírá, že naprosto netuší nic o následném sexu, ale vyprovokuje ho nebo se poddá tak rychle, že Mark vůbec nepotřebuje pěstovat milenky. Jo, už je to znát, zase ho zbavila napětí. Protáhl se a spokojeně zívá.

Za to dobré mezi nimi Fiorině odpustil, že z táty dostala slušnou hromádku akcií a zasedá ve správní radě. Kdyby Mark svého sucharského otce neznal, pravděpodobně by podezíral Fiorinu i z toho, že mu při tom záhadném oplodnění pořídila sestřičku.

Otec, strýc. Kdo se v těch dvou vyzná?! Mark mávnul rukou a konečně se vrátil k práci. Projel nezbytné, ale uprostřed poznámek znovu zapadl do rodinných problémů. Stopa vede ke strýci? Není až moc přímá a zřetelná?! Logicky se dala čekat, ale Markovi vadila. Na jednu stranu ho strýc neskutečně rozčiloval, na druhé ho bavil. Přinejmenším si uměl užívat života, dokonce bez oněch svých dřívějších, opravdu nepřijatelných detailů. Mark stiskl komunikátor:

„Lucy, teď žádné hovory, prosím. Potřebuju naprostý klid.“

„Rozumím, žádné hovory. Na čtvrtou je objednan pan Rogers z Wortons Gallery a v osm máte večeři se senátorem.“

„Dík, na tu večeři jsem zapomněl. Kdy bude vernisáž v galerii?“

„Příští středu. Pozvánku jsem slečně Ma Bora poslala. Počítá i s tou večeří, vyzvednout ji můžete v půl osmé.“

„V pořádku.“

Osobní sekretářku zdědil Marcus po otci a nikdy tohohle dědictví nelitoval. Sice občas vrčel a byl nesnesitelný, ale znal cenu své špičkové asistentky. Výkonná, k tomu dostatečně pohledná, aby vypadala dekorativně, profesionální a bez komplikací. Člověk by čekal, že osamělá žena jeho věku s pubertální dcerou už pomalu začne honit nějakou tu krizi středního věku, ale kde nic, tu nic. Fakt skvělá profesionálka, v tom nejlepším slova smyslu. Teď se Mark mohl spolehnout, že bude naprosto izolován od světa. V klidu projede několik webů na netu a konečně bude schopen začíst se do podkladů toho obchodu s Michiganem.

Kdepak, za pár minut se otočil od monitoru a zase zíral oknem. Sakra! Znovu mu do hlavy naskákalo to strýcovo velezrno písku, zálužný balvan, který nějak hodil do velkého soukolí rodiny a firmy. Vypadal zpočátku docela nevinně, jako cosi z přešlé manažerských nemocí. Starý pán se přepracoval, říkali si všichni. Marcus to vzal na vědomí, vyvodil důsledky a makal za dva. Zvládnout se v tak rozsáhlém impériu musí všechno. Nemoci, úmrtí, tragédie.

V Conehanově říši ihned někdo nahradí vyřazeného jedince, takže po zhroucení vládce převzal žezlo jeho syn. Praktický dopad umírání nebyl ani v prvním sledu nijak škodlivý. Hm, není to divné, jak se opakují vlny malérů? Před patnácti, deseti roky a potom dejme tomu i před pěti... Ne, jsou to náhody, žádný cyklus. Nikdo přece nemohl nastartovat tak rozsáhlou únavu lidského materiálu, která přinesla chmurné ovoce několika záchvatů mrtvice a infarktů předních manažerů. Kdyby šlo o přímo linii, o následný prudký vzestup kohosi ve firmě, snad by to bylo nápadné. Nic takového se nestalo, pouze Mark se dostal na pozici otcovy pravé ruky. A objevil pro sebe Fiorinu. Současný útok však obnažil skryté mechanismy svého vzniku a tím zasáhl samotné srdce firmy. Onu podstatu dění, kolem níž se navalily napohled důležitější finance, úspěchy a plány. Všechno lze vyřešit smírně, říkával Richard Conehan. Jenom podrazy ne, ty se trpět nesmí. Odjakživa se u Conehanů vyšetřovaly a přísně trestaly. Jen blázen - nebo Dirk- by něco podlého zkusil. Jistota a vnitřní klid společnosti nebyly nikdy zadarmo. S každou expanzí firmy stále větší část nákladů spadala pod kód "SAFE".

Markovi na jemně krojených rtech zahrál úsměv. Právě jeho otec vymyslel ten přiléhavý název, když si pohrával se jmény čtyř svých prvních šéfů bezpečnosti. Jsou tu zvěčnění po jednom písmenu: Sam, Andy, Frank a současný Ebe. Včera bezpečáci tátovi jeho důvěru a štědrost splatili.

Další kapičkou, vyhrabanou z pouště, přesněji vyplavenou z moře netu. A věrný Ebe po stopě ihned vypustil ohaře. Mark uznale pokýval hlavou. Často si starouše Ebeho dobíral, jak dobře jeho chlapcům platí flákárnu nad čtením veškerého bulváru, i když dávno před Muži v černém uznal, že právě bulvár někdy odráží potřebu vířit kal.

Nejen, že se objevily spekulace o rodinné kletbě a podobné blbosti, ale vytáhli i starou Dirkovu aféru. A zároveň se někdo začal hrabat v archívech. Pročpak? Malér s Lynn Amidas je sice síla, jenže moc a moc stará. Impérium se dávno nemusí ohlížet na prohřešky zakladatelů. Má vlastní morálku i zákony, staré věci zakryl prach. Proč a koho dneska tak naléhavě zajímá, zda kdysi znásilňoval, mučil a vydíral Dick nebo Dirk?!

Mark zavřel oči a zvrátil hlavu. Velebil v duchu Ebeho čich, s nímž zavěťřil stopu. Pouhé čtyři dny po stanovení diagnózy tátovy smrtelné nemoci, pouhých deset dní po strýcově blábolení v náručí najaté společnosti. Je to pomsta? Čí? Pro koho jsou tak hrozně důležité dávné události? Právě ve chvíli, kdy všechna média vysílají podrobné životopisy umírajícího?!

Bez Ebeho si Mark nedokázal odpovědět. Nevytrhlo by ho ani to, co Ebe vzápětí zjistil: Náhlá vzplanutí chorob za poslední dva roky poslala do záhrobní zatraceně mučivým, i když rychlým způsobem, nejmíň dvacet světových veličin. Na branži nezáleží, pouze na osobní minulosti. Každý z nich měl na triku zločiny proti ženě nebo dítěti.

Ebe se chytil toho, co všichni příbuzní s odporem odstrkovali. Právě bulvár podstatu vycítil jako první, ještě před Ebem. Vykřikoval palcové titulky o Božích mlýnech a pomstách obětí. Možná tedy Ebemu souvislosti vrtaly hlavou dřív, než se týkaly Conehan comp., ale to není důležité. Ebe zkrátka potřebuje stále zaměstnávat mozek, což Mark také zná a umí pochopit.

Firma DACY... Hm, zvláštní metody likvidace "problémů". Původně Adams vymáhal dluhy, k tomu přibalil shánění dost špinavých důkazů pro rozvodové pře. Deset roků ta jeho DACY byla pouze jednou ze stovek firmiček, balancujících na hraně zákona. Nebo jakžtakž předstírající, že nemá nic společného s podsvětím. Když ale člověk projede údaje za poslední dva roky, najednou to vzkvétá a styl obchodů se mění před očima. Přešla DACY na mravnostní delikty? Nebo spíš účel světlí prostředky? Ebeho ohaři běhají v terénu, za zády neustálé, už skoro pětileté sledování Dirka. Přesto jim samotný proces objednávání vraždy málem protekl mezi prsty. Tohle nezvládli, tak ať se snaží teď!

První takty Klavírního koncertu B-moll ohlásily návštěvu. Ebe miloval dramatické vstupy. Mark se hbitě v židli odrazil od stolu s monitorem a dojel k bočnímu stolku. Nalil drink do taktu, bezděky si to kdysi nacvičil hned napotřetí. Dneska to nevyšlo přesně, protože Ebe je tak rozčilený, že bude třeba dvojitě... ne, trojitě brandy. Na tom jeho papíru musí být nejspíš jméno druhého střelce na Kennedyho.

"Marku, vypnul jsem oba okruhy. Zhasni bednu a podívej!"

"Ebe, copak jsem..."

"Těm vejmyslům fandíš ty, ne já. Nic mi nevysvětluj, já prostě od chlapců vím, co s počítačema dokážou. Takže buď tak laskav – fajn."

Mark s povzdechem vypnul comp a odpojil, protože se nechtěl hádat. Měl tady sice špičkové vybavení, ale také zabezpečení. Jenže Ebe to občas odmítá brát na vědomí. Pro něho je elektronika vytažená ze sítě jediná neodposlouchávající. Navíc si může diktovat, je momentálně ve výhodě. Má informace. Mark pohlédl na podávaný list papíru, potom pořádně na Ebeho. Básnička?!

Automatický dveřník mu sice spustil oblíbené entrée, ale šéf bezpečnosti funí, zrudlý a zadýchaný jako po cvalu. Sesunul se do svého křesla jako - hm, kus pudingu. Běžel snad po požárním

schodišti? Určitě. Nerad se cestou k nejvyššímu ukazuje. A o tátově případu jednají zásadně jen mezi čtyřma očima. Konečně Ebe popadl dech. Brandy mu bodla.

"Právě to přišlo. Úplně drze na mail vedení. Z Evropy, internetová kavárna Matrix v Berlíně, víc zatím nemáme."

Holohlavý podsaditý Ebe s funěním poposedl. Jeho křeslo vypadalo jako rozevřená náruč. Hluboká, nemoderní obludná potvora, potažená zlatorudým brokátem. Pěst na oko každému, kdo se rozhlédl po ostatním vybavením Markovy pracovny. Stejná křesla však byla naprosto všude, kde se Ebe mohl vyskytnout. Veřejným tajemstvím byla jejich důležitá konstrukce a účel. Po dávném zranění totiž Ebe nedokázal vydržet dlouho sedět a vůbec existovat bez speciálních vibračních masáží. Dokonce by se už radši neměl pohybovat po vlastních, nýbrž pouze popojíždět na vozíku. Teď tedy přiběhl bez ohledu na budoucí bolesti "celýho člověka" a vypnul základní bezpečnostní okruhy. Fungují pouze rušičky veškerých signálů, takže ani mobily je rušit nebudou. Mark znovu očima přelétl zprávu, která měla sílu takhle rozhybat Ebeho nohy. Zatřásl hlavou. Je to vtíp?! Zachytil bezpečákův dychtivý pohled a váhavě četl nahlas:

"Než Marcus Hamletem se stane,

otevře osudu okno jiné:

Změní se Dicka a Dirka story,

když před oběma řekne: SORRY!

Ebe, já nechápu..."

Ebeho nemohl potěšit víc. Zamnul si ruce, zazářily mu oči.

"Marku, víš, co je to klíčové slovo? Hele, odmítl jsem už několikrát hypnotický bloky proti bolesti, protože to nic moc neřeší. Biofeedback je inteligentnější a řídím si ho sám. Zjistil jsem si, že u hypnózy bych byl rukojmím právě takového klíčového slova, který bych třeba ani neznal.

Rozumíš tomu? Někdo to vysloví a spustí, co máš uloženo v palici. Pobaví se a zas to jiným heslem zastaví. Chápeš? A teď taky pochopíš smysl a důvod, proč jsme tuhle zprávu dostali: případ Lynn Amidas! Ve čtyřech největších denících jsme už stačili prošťourat původní archívy. Filmy jsou v pohodě, ale při digitalizaci někdo prohodil písmena. A digitální materiály jsou volně dosažitelné z internetu. Takže jsme se my i kdokoliv z lidí na světě dočetli, že za Lynn může tvůj táta. Jasně? Ve dvou archívech byly přístupy zvenčí před půl rokem a před týdnem. Někdo si to přečetl právě v té v pozměněné formě. Dnešní bulvár ne, ten se v minulosti nešťárá, přebírá jenom to novější, kde je náš milej starej Richard bez jediný chyby. Nikdo se kvůli Dickovi nepotřeboval šťourat ve starý Dirkově špíně. Marku, rozumíš už? Proto se někdo ptal po kauze té chudinky Lynn! Protože bulvár do archívů nešel, jen křísí a recykluje aktuálnější záznamy! "

Ebe posunkem požádal o další várku pití. Opravdu si tím poklusem po schodišti rozhrábl svou bolavou tělesnou schránku, ale Mark začínal chápat, že on osobně by kvůli tomuhle běžel ne jedno, ale třeba všechna patra pěšky. i kdyby měl duši vyplivnout. Bylo mu najednou strašlivě zle. Skutečně do té věci hrábnul strýc! O tom nebylo pochyb. A to se ještě před chvílí tady bavil některými vzpomínkami na jeho rošťárny.

"Chápej, chlapče, nejede v tom jen onen nám neznámej činitel, nýbrž DACY sama. To ona si první začala ověřovat fakta a pátrat po pravdě. Její geniální zabiják má zřejmě výsadní postavení. Ne, že bych se tomu divil. Pokud mu stačí použití jediného slova, určitě právě kvůli němu makali jak šrouby. Cha! Všechno je tak průzračně jasný... Marku, dostali jsme šanci! Došlo tady k omylu, no, přesněji k podvodu, víš? A ta mrcha, ta vrahounka to nejspíš bere jako osobní podraz. Což je v tuhle chvíli pro DACY ohromnej malér. Náš nájemný vrah je totiž náramně ušlechtilý týpek! Proto vymyslela tu básničku. Přesně popsala, co se děje. To už ti nemusím vysvětlovat, že ne?"

Mark se v nouzi stébala chystal. Znovu si přečetl text a zkoušel vyplavat na hladinu Ebeho slov. Jasně, Hamletovi strýc zabil otce. Může změnit osud... Tohle je pitomost! Potřeboval se nadechnout normálního vzduchu. Ebeho jásaní bral s velkou rezervou. Všechno je nastavené, jako by se měl on, Marcus přinejmenším zbláznit. Zavrtěl hlavou.

"Hamletův strýc otráví bratra a vezme si jeho ženu... Ebe, copak musím vypracovat literární esej? Matka už přece dávno nežije!"

"Asi jo. Asi by sis měl taky nalejt brandy. Nebo udělat stojku na hlavě, aby sis prokrvil mozek. Tam přece šlo o trůn, ne? Taky se říkalo, že se tvůj táta oženil se společností, ha? Na burzu a počítače máš mozek skvělejší, ale zkus ho použít taky na symboliku. Už jen proto, že po tatřkovi má zákonitě zemřít Hamlet. Vyzkoušej, co ta ženská radí."

"Nezamlouvej to. Počkej, co to říkáš? Žena?! Jak by mohla vražedkyně... Táta se setkal s nějakou ženou? Je to milenka? Ebenezare Radcliffe, to vážně přeháníš. V každém smyslu."

Ebe si hrál se sklenkou a vychutnával okamžik triumfu. Přesto vítězosláva nedosáhla na dno jeho zasmušilého pohledu. Vypadal trochu jako baset, když zvedl oči.

"Klídek, tohle si nemyslím. Poslouchej, Marku, je to něco úplně nového. Představ si: takhle elegantně nám tady opravdu zabíjí žena. A jaká, člověče! Asi pětaticet, vzdělaná, samotářská, těžké trauma z dávnější doby. Znáš Dirka, nemusím nic líčit. Jo, našli jsme ještě tři další maniky, zatím neznámý její oběti, taky pěkný prasata. Divím se, že je bulvár ještě nevyšťáral. Ona je, člověče, fakt jako prst Boží. Velmi inteligentní, schopná a nenápadná. Zřejmě má zaměstnání, u kterého cestuje, může se ztratit několikrát do roka na pár dní a problém jí to neudělá. Pracovitá, řekl bych, kdyby nám to teď neznělo blbě. Anglicky umí obstojně, rozhodně líp, než je v Německu průměr."

Mark si všiml, s jakou úctou o ní Ebe mluví. Opatrně a s obdivem, jako by byla někde poblíž a mohla je sledovat. Nevěřil, že se mu to nezdá.

"Německo?! Prosím tě, fotka nebo číslo bot by nebylo? Brutální Brunhilda, no to mě podrž!"

Ebe povzdychl, přesunul se na kraj křesla.

"Hele, chlapče, mám tě rád. Přestaň si ale utahovat ze starouše a naběhni nahoru. Jako bys zrovna ty nevěděl, co se dá okolo těch elektronicejch srandiček zjistit. Chlapci to poznali podle toho... hm, příponky. Používá na stejnou adresu tři, Polsko, Německo a Slovovv – já nevím. Kam jdeš? Počkej, na tohle přece musíš zavolat milovaného strýčinka. O detailech jejího psychologického profilu si popovídáme jindy. Hrábni po šanci, že to všechno odvoláš. Nebo přenesesh."

"Opravdu tomu věříš?"

"Je to fakt elegantní. Kdyby v tom mailu nebyl příslib uzdravení, tak už toho hajzla Dirka osobně skopu ze schodů, z toho jeho kanclu až na ulici! Dělej, zavolej ho, táta ti už mele z posledního!"

Mark tedy poslušně na okamžik zapojil veškerou elektroniku do sítě a zavolał strýci. Potřásl hlavou, aby se zbavil posledních pochyb. Naděje, k jaké se doteďka dost zoufale upínal, s ním ve skutečnosti neudělala naprosto nic. Byla oddělená od Marka uvnitř, jen jakási zdvořilostní. Uvěřit tomu? Vzkaz patří do jiných a velice vzdálených sfér, než mohl pojmout. Logicky žádnou šanci nepromarní, samozřejmě, že ne, ale určitě hned radši zapomene, že se řídil nějakými čárymárami. Požádal Lucy, aby byla připravená na chvíli se věnovat Billu Rogersovi, pokud se jednání s Ebem protáhne, a pokynul bezpečákovi, ať zatím pokračuje ve výkladu. Než se Dirk přizene, času dost.

Ebe tedy spokojeně vyličil, že proklepli všechny žijící lidi z klanu Amidas, znovu zpětně probrali Dirkovy pohyby za poslední tři měsíce a jeho konta. Mark si připomněl vlastní údiv nad částkami, které viděl poslat na dobročinná konta. Armáda spásy, týrané děti, ženské svépomocné spolky,

pomoc oblastem hladomoru. Neuctivě tehdy odhadoval tíhu strýcova svědomí a senility. Nic jiného jej při prvních hláškách SAFE nenapadlo.

I dneska si Mark připadá divně. Tak zvláštní platby za vraždu! Přitom bylo jasně prokázáno, že se v žádné z těch nadací peníze neperou ani neprotékají. No, našli jednoho advokáta, co pár set tisíc zpronevěřil, ale to bylo ještě před Dirkem. Po zakázce, kterou zadal Marcus osobně, dostal právě takový seznam i on. Další důkaz proti Dirkovi, ale taky další otázky. Jaký to má smysl?

Ebe si náramně dával záležet, aby všechnu mravenčí práci svého týmu slavnostně prodal a Marka přesvědčil. Zprávy z dnešního rána by ale asi stačily samy o sobě. Snad bude Mark při tom čarování vypadat divně, ale pokud škrťa Dirk obeslal tučnými sumami uvedené nadace již podruhé, moc času tátovi nezbyvá. Doplatek za něčí smrt... Hnus. Možná až na konci dojde řada na DACY. Má přece taky dost výdajů, ne?

Připadal si jako dávno v dětství, když poprvé slyšel o vúdú. Byl to jeden z filmů, který mu uvízl v paměti. Snad, že brzy poté následovala série dokumentů o Karibiku, pověrách a obřadech, které se tam dál drží.

A dnes? Nějaká šílená ženská kdesi na konci světa si usmyslí pomstu a není odvolání? Mark byl jako na houpačce. Doufal a přitom na slibované zázraky nevěřil. Vždyť otec umírá, všechny cévy se mu ucpávají. Lze snad napravit masívní sklerotické změny? Byl přece u toho, když lékaři neskrývali své zděšení. Rostlo jim to všechno přímo před očima, jako zvláštní autodestrukční proces. Pouhé tři týdny od prvních varovných příznaků. Kdyby otec neprošel pravidelným ročním proklepnutím těsně před odletem do Anglie, unikla by hrůznost nemoci všem. Prostě by zemřel, na mrtvici nebo infarkt, možná by praskla některá z výdutí aorty nebo se utrhnul vmetek ze zanícených žil...

Poté, jak otec kvapem zestárl a trpěl, má snad ještě být Mark ještě bůhvíjak vděčný za zprávu od vraha?! Stíněně přijal upozornění o strýcově příchodu a rozloučil se s Ebem. Strčil Lucy pár papírů, které už stačil podepsat, a chladně odpověděl na strýcův pozdrav. Právě sem stihnul dojet výtahem. No, aspoň spolu nebudou trávit víc času, než je nezbytně nutné. Mark přistoupil do výtahu, ignoroval zamrknání, které snad mělo být spiklenecké nebo rošťácké. Už čtyři roky je zdvořile snášel, teď už neměl náladu. Dávno nebyl malý kluk, pro kterého je veselý strejda něčím jako Pánbu.

Mark se k němu otočil zády a sledoval zavírání kabinky. Stroj tiše došuměl k apartmá. Stačilo se pouze střetnout pohledem s očima postarší brunety v uniformě, jedné ze tří otcových ošetřovatelek, a ona se klidně zvedla od svých záznamů. S mírným úsměvem pokývla hlavou, jako by ji pozdravil, a tiše za sebou zavřela dveře. Jestliže Mark ještě před chvilkou netušil, jak navodit vhodný okamžik pro vyslovení klíčového slova, vylétlo z něj samo, sotva došel k otcovu lůžku. Pohlédl na propadlé, šedivé tváře, zaslechl přerývaný dech a slzy se mu vedraly do očí. Na tátovi byl vidět ne každý den, ale každá hodina!

"Sorry."

Strýc udiveně zvedl obočí. Mark mu nehodlal vysvětlovat všechny podrobnosti, ale také ho neponechal v klidu. Dotkl se otcovy paže a pomstychtivě otočil k Dirkovi:

"Možná by tě zajímalo, že DACY je celá vedle z jedné poslední zakázky. Něco se tam krutě nepovedlo, víš? Dostali špatné informace. A Ebeho ohaři zúžili okruh podezřelých z Alžbětiny Garden party."

Dirkovi se na olysalé lebce zaperlil pot, prsty zajel k límci a povolil uzел na kravatě. Mark slyšel těžký dech otce a zaplavila ho trpkost. I kdyby to všechno nebylo k ničemu, strýci to nedaruje! Nedokázal skončit.

"Najdeme ji, strýčku, tu hnusnou čarodějnici! Jenže to už ty budeš mít starosti, velmi mnoho

starostí! Na jednu dobrou radu z Evropy jsem právě něco spustil. Znáš to, vyslovíš nějaké naprosto nevinné slovo a máš vystaráno. Poručíš přírodě. Jenže ten hajzl zabiják je trochu zákeřnej. Ponechal si zadní vrátka právě k tobě. Pročpak, Dirku? Proč jsem to musel vyslovit i před tebou?!" Bůh mu odpusť, ale Mark velice spokojeně pozoroval drtivý účinek svých slov. Strýc tomu evidentně uvěřil a začal se uvnitř doslova škvařit. Marka velice potěšil každou kapkou potu na čele, na zrudlé tváři, třesoucí se rty. Kdyby to klíčové slovo nevyvolalo víc, než tenhle lepkavý strach, dopřálo Markovi veliké zadostiučinění.

"Už zase! Bylo to spolehlivé, dokonalé, ona... Vždycky vyhráváš, tttty... parchante!"

Mark se příliš kochal a nepostřehl včas, že se strýc hodlá vrhnout k posteli. Možná chtěl nemocného bratra udeřit, uškrtit nebo něčím praštit, ale starý Smolař Dirk v něm zvítězil. Zakopl a drama se rázem změnilo ve frašku. Obloustlý muž se už zvedl pouze na kolena a sklonil hlavu. Podle toho, jak se mu trásla ramena, přemáhal vzlykot.

Hluk přivolal sestru, Mark ji požádal o doktora Greymse. Nařídil, že strýc musí být odvezen z otcova apartmá k sobě, samozřejmě se zajištěním standardní, odpovídající péče. Potom požádal o zprávu při každé, tedy jakékoliv změně otcova stavu. Mladý lékař udiveně zvedl nazrzlé obočí, ale netroufl si nic poznamenat. Podle něj se rychle blížil konec a naděje v Markově hlase vypadala přinejmenším divně. Přesto Mark spokojeně zaznamenal, že i on se jí chytil. Věděl o něm, že má svého starého pacienta rád. Dokazoval to každým dnem unavenou tváří, kruhy pod očima a ustaraným výrazem. Bylo jasné, že si stav Richarda Conehana upřímně bere k srdci.

Když Mark sjížděl dolů, pohvizdoval si ve výtahu. Kdyby ho tak viděli novináři, od kterých sklidil přezdívku "Ledovec"! Sekretářce Lucy zadal domluvit večeri s Ma Borou, jedinou ženou ve svém životě, kterou uznával jako přítele, kamaráda a spojence. Rád by si popovídal s touhle exotickou kráskou, ale hlavně chytrou holkou. Nejdřív sice budou konverzovat se senátorem a jeho manželkou, ale potom si užijí sebe navzájem. Strašlivě moc potřeboval mluvit s někým na své úrovni a bez předstírání. Nepochyboval, že ona se bude těšit stejně, Mark je snad jediný, kdo jí smí oslovovat May.

Hm, staroch Ebe ještě čekal v pracovně. Mark zrozpačitěl, nikdy si nebyl jistý, kolik o něm šéf bezpečnosti ví. Právě teď měl pocit, že si v jeho myšlenkách naprosto klidně listuje. Ebe bez řečí ukázal na svou prázdnou sklenici. Mark mu ochotně dolil a stručně referoval o průběhu návštěvy. On sám se vrátil k ledové vodě s citrónem.

"Jo, než ses dostal dolů, Greymy hlásil, že se Dirk úplně složil. Nebo rozložil, to je fuk. Povezou ho na křesle. Ale žádná nemocnice, potvrdil jsem odvoz k němu a dál ať se snaží sám."

Mark přikývl a ve společnosti starého muže setrval mlčky po dobu, potřebnou k vypití sklenky dobré brandy. Potom Lucy oznámila příchod Rogerse a pracovní den se vrátil do obvyklých kolejí.

Senátor se na večeri dlouho nezdržel, jeho syn měl nehodu. Marcus i May mu projevili účast a nedali ani mrknutím oka najevo, jak brzy se jim večer zvrtnul do příjemnější roviny. Už dlouho spolu nebyli sami a Mark zadoufal, že se mu otevřela oáza klidu v bláznivém světě. Hodlal si vychutnat dobré jídlo v ještě lepší společnosti. S Fiorinou například na obchodní schůzky chodit vůbec nechtěl. Velice ráda používá narážky, které by brzy mohl chápat i někdo další. Zato modelka první třídy jako May má skvělé vystupování, umí navodit atmosféru a dobře působí na každého partnera. Krásná Ma Bora potvrzovala Markovi jeho excelentní vkus v očích veřejnosti, on jí zase zvyšoval prestiž a bez větší námahy tak pomáhal v kariéře modelky a herečky. No, herečky... Zručný kameraman a režisér by možná vytřískali totéž i z figuríny.

Ma Bora to ovšem brala s humorem, vezla se na vlně zájmu a snažila vytěžit co nejvíc. Bylo

známo, že doma celkem slušně surfovala, takže se zkušenosti hodily i v divokých vlnách slávy a zájmu. Spiklenecky nechávali bulvár spekulovat o plamenech a chladnutí jejich tříleté vášně, což Ma Bora zvládala též díky mužským motýlkům, kterými se občas nechala obletovat. S Markem kupodivu zůstávali celou dobu kamarádi, i když jemu by těsnější vztah opravdu nijak nevěděl. Znali se vlastně přes pět let, byli si od začátku sympatičtí, ale až po dvou letech zjistili, jak si mohou vzájemně pomáhat. Ma Bora prosazovala buď všechno nebo nic, takže Mark akceptoval, že dokud on nezmění svůj náhled na nové manželství, zůstanou věci tak, jak jsou.

Vypověděl May poctivě všechny základní novinky. Sám se divil, jak rychle z něj vylítaly, o rodině se nikdy ani před ní moc nešířil. Snažil se tedy alespoň na poslední chvíli zlehčovat šamanství anonymní zprávy, i když chápal, proč se mu s tím vším tak snadno svěřuje právě May. Ten její dominikánský původ a občasné náznaky o leccems napovídají, ne? Nepletl se, May ho brzy zarazila. Dotkla se Markovy ruky a vážně mu pohlédla do očí.

"Marku, nesměj se tomu. Možná se na mne budeš zlobit, ale zajela jsem na skok do San Cristóbalu hned, jak ses zmínil o svém plánu s tou divnou agenturou. Příliš mi to celé připomínalo některé věci. Víš, něco jsem vycítila i mezi řádky v novinách. Nikdy jsem ti nepřiznala, jak moc moje babička ovládá ...víš, co. Ne ta představení s uřezáváním kohoutích hlav, ale skutečné síly. Moje babička je totiž mambo, bílá kněžka, mluví s loany. Zeptala jsem se na tebe, vlastně na tvého otce přes tebe. Tady ti vracím kapesník, co jsem ti nenápadně štípla, pomohl jí při soustředění."

Markovi přeběhl po zádech mráz. Mayin hlas se zničehonic ztišil, zhrubl, oči se propadly. Promlouval někdo jiný, komu se poddávala.

"Veliká síla, jde mimo loas. Po předivnu moci přichází výkřik, který pomine s koncem bolesti. Msta, ničící mstitele. Nadechni se, otoč a jdi dál. Neprobouzej setbu zla. Dny ať pokračují stejně, máš psy, kteří najdou stopu."

"Jak se bránit?"

"Není nic, než slovo. Zapomeň, jako zapomeneš list spadlý ze stromu."

May upustila kapesník a zhroutila se na židli. Roztřesenou ruku natáhla k poháru s vodou a žíznivě se napila.

"Ještě nikdy... mne... nepoužila. Řekla jen, že nám dá vědět."

Večeři dojedli pomalu a mlčky. Mark May odvezl domů a něžným polibkem na její rty se podřídil jejich staré hře, když zahlédl paparazzia před vchodem. Zašel na kávu, ale byla to hodně stísněná půlhodinka. Doma si hned vyjel na netu kdejakou informaci o vúdú. O mambo, loas a podobně tu byly jen povšechné zmínky od cestovatelů z National Geographic. Jinak vyhledávač plival bláboly. Pár stránek se zadaným heslem prošel a chvílemi nevěděl, jestli se má smát, brečet nebo řvát jako tur nad lidskou blbostí. Hořce se pousmál nad pubertálními výlevy školaček v diskuzích, které by rády získaly panenku pro tu "úžasňáčkou a fakt hustou" magii. Vůbec se mu nelíbilo, že jim "zasvěcené" vlastnice stránek prozrazovaly návody. Opravdu, ať kliknul kamkoliv, panenky vúdú nebyl problém mít. Od deseti dolarů ty nejjednodušší, za dvacku i se základním návodem na obřady a nějakou tou magickou otrávenou sadou jehel.

Na stránce „Černé noci“ se Mark zasekl. Kdosi tu docela vážně, s dětskou otevřeností, žádal podrobnosti, jak zničit šéfa své matky. Samozřejmě, byla to jedna z těch naivek jakéhokoliv věku, ale umanutost a nenávisť, která z každé její věty číselala, byla nepřehlédnutelná. Tarantulka si říkala. Skličující byl i vážný tón, v jakém jí tu různé „zasvěcené“ nány radily. Dokonce se prý má obrátit na nějakého mistra v oboru, aby muka oběti, hnusného šéfa, který zotročuje, tyranizuje a určitě taky sexuálně zneužívá Tarantulčinu matku, byla co nejdelší a stála za to. Ano, vúdú prý je dokonalejší pomstou, než kdyby ho nechala zastřelit nebo mu osobně uřízla koule... Bylo Tarantulce třináct, patnáct? Marka zamrazilo a pocítil fyzickou nevolnost. V jejím věku si spíš

hrál a bavil se proti tomuhle vyloženě krotce a nevinně. Co z takovéhle Tarantulky může jednou vyrůst?!

Dlouho se nemohl uklidnit. Neulehčila mu ani zpráva doktora Greymse, že otec otevřel oči a požádal o Brahmsovy skladby. Po dvou dnech obluzeného vědomí! Je to dobrá zpráva, jenže zapadá do světa, který se zbláznil. Do světa, opředeného kouzly a pověrami. Převracel se na posteli, házel sebou. Usnul až někdy v půl třetí.

Tma a ticho, jen skoro zapomenuté šumění listů napovídalo, že tu jsou stromy a v jejich korunách si hraje vítr. Z temnoty postupně vystoupily světlejší skvrny, snad kameny, snad jakési trosky stavby, rozptýlené po netravnaté, holé zemi... Sotva začal hádat, co tu mohlo stát a proč, vystoupil zřetelněji do popředí kus kamene, trčící vzhůru. Byl na něm zbytek černé desky. Marka zalil chlad. Pochopil dřív, než rozeznal sklo a na něm písmena. Rozhlédl se kolem. Stál na podivném, rozbitém, zneuctěném hřbitově. Jen roztahané kosti nerozeznal, u země se válela mlha. Tohle není Amerika, ale přesto... Kde můžou tohle dělat mrtvým? Zachvěl se, takovou obludnost nikdy neviděl.

Do šumu listoví pronikl další zvuk. Mark sebou trhnul. Téměř se zapotácel, ale ani neukročil. Myšlenka na zaprašění nějaké rozdrcené kosti ho plnila hrůzou. Nevěděl, jestli tu nějaká leží, ale určitě to nehodlal zjistit právě takhle. Zahleděl se do míst, odkud to slyšel. Něco tam vpředu bylo, podobně strnulého, jako náhrobky kolem.

Je to – duch? Nemělo to tvář, nerozeznal tvary postavy. Je to nějaký Mayin loan? Nesmysl, Dominikánci nejsou taková prasata, takhle hroby neničí. Do tváře mu cosi fouklo kus mlhy, lepkavě ji to smočilo. Nejspíš zkapalněný Markův strach. Nebo nešlo o něj? Vždyť ten divný, ve tmě a mlhách topeň zvuk je pouze škytavý vzlyk. K jeho úlevě se našedlá kopa čehosi pohnula.

Prudký otřes způsobil rozdělení stínu.. Mark se zachvěl. Už chápal, co pozoruje. Odhodilo to polotemný závoj či co, který to zahaloval skoro celý, a na plochý kámen hrobu dopadla zhroucená žena. S rozpuštěnými tmavými vlasy plakala a prosila o odpuštění. Podivné zjevení, nadčasové a děsivé. Proč se kaje? A zrovna tady? Tak alespoň Mark porozuměl tónům neznámé řeči. Ze slov ne, ta se mu slévala do podivné písně.

Naplnil ho soucit. Chtěl přistoupit blíž a nabídnout pomoc. Zapomněl na to, kde stojí, bázlivá úcta k pohřebišti zmizela pod hnutím mysli. Jenže ona zvedla hlavu. Z očí jí vyšlehly blesky a prudce vystrčila ruku. Skutečně ho odstrčila! Zapotácel se a padal. Pohyb se Markovi zároveň proměnil v nekonečný let. Přitom nedokázal odtrhnout oči od její tváře. Divoké v žalu a prudké v obraně, upřímné, čisté. Natáhl paži, chtěl vykřiknout: Neodháněj mne!

Nedokázal však promluvit ani zasténat. Přesto pochopila, její oči změkly, tvář zalil soucit se smutkem. Přesto dál svou napnutou, vztaženou paži a zvedlou dlaní velela bezmocnému Markovi letět pozadu až domů.

Probudil se zpocení a hned volal May. Přijela okamžitě, i když by Mark raději odjel za ní. Měl pocit, že stěny jeho bytu potměšile mrkají a vysmívají se předchozímu snu. Nebo zážitku.

Přišla, krásná jako vždycky. Nenalícila se, ale nemusela se bát rána a papparazziů, Markovo apartmá bylo připravené na potřeby krásných žen. Přesněji: kráslicích se žen.

“Milá May, chci ti nakonec povědět, čemu jsem se docela úspěšně zatím vyhýbal: Jsem zarytý skeptik, materialista a empirik. Na metafyzično, nadpřirozeno, magii a kouzla, čarodějky a čaroděje, astrologii a horoskopy, nejrůznější duchy a další potvory nevěřím, popřípadě se snažím hledat racionální vysvětlení. Lze ho naprosto zřetelně odhalit i v případě kartárek a jiných věštců. Zpravidla se jedná o lidi s vynikajícími komunikačními schopnostmi a přirozeným psychologickým nadáním, kteří jen sdělují to, co chce jejich zákazník slyšet. Z drobných

maličností a náznaků (věk, oblečení, chování, způsob vyjadřování) jsou schopni uhodnout i některé osobní charakteristiky a na ně "napasovat" své předpovědi. Tak jsem to vždycky bral a tak se mi to taky plnilo. Jenže co se děje teď, mi doslova podráží nohy. Uznej, že tohle spadá spíš do vaší rodinné sféry," snažil se Mark zlehčit konec svého vyprávění. May zavrtěla hlavou a vzala mu skleničku s alkoholem z ruky.

"Netěší mne, pokud jsi právě takhle nucen připustit, že je opravdu cosi mezi nebem a zemí. Já nevím, co přesně tvůj sen znamená, ale nabízí se možnost, že ses na tu ženu nějak napojil. Stává se to, možná vás sblížíje případ tvého otce. Podle toho, co říkáš, dospěla ta žena ke zlomu: vždyť vpustila smrt na nevinného, porušila řád. Možná dokonce od těch mrtvých, víš, na tom hřbitově, čerpá svou schopnost, a nyní se jim zodpovídala za to, co provedla."

"Myslíš jako, že je prosila za odpuštění?"

"A zároveň ochránila tebe. Všimni si, nevolala tě, nýbrž odhodila mimo prostor, abys nerušil. A potom tě poznala. Jakmile se na tebe podívala, poslala tě o něco vlídněji do bezpečí."

"Ona přece byla k politování, ne já."

May se k němu sklonila a vzala jeho tvář do dlaní:

"Ty veliký, mocný, vzdělaný bílý muži! Dostal ses do světa, kde tvá logická pravidla neznamení nic, naprosto nic. Ona přece mluvila s mrtvými, rozumíš?"

Nerozuměl a nehodlal rozumět. Zato využil jejího důvěrného gesta a May políbil. Úplně jinak, než před papparazzimi, jinak, než zdrženlivý kamarád. Neodtáhla se. Mark zatoužil přitisknout se k ní, splynout s ní a zapomenout na celý svět. Objímal ji, ruce zasunul pod halenku, prosebně se dotýkal a laskal. Zdráhala se, ale podvolila, začala hořet. Není z ledu a Mark jí nebyl a určitě ani nemohl být lhotejný. Když se však probudil do denního světla, ani se nemusel otáčet ani šátrat po prázdném prostěradle. Věděl, že jejich milování bylo zároveň rozloučením. May drží slovo stejně důsledně, jako on.

Uběhl další týden. Mark se ponořil do práce, klidnější kvůli otcově překotnému uzdravování, zato naprosto rozhozený vlivem "odjinud", který se vzpíral uznat. Jak to řekl May: vždycky věřil pouze hmatatelnému a spočítatelnému. Nebylo mu dopřáno vzpamatovat se a zapomenout, odsunout bláznovství několika dní mimo zorné pole.

Když se opět ohlásil Ebe pod kódem složky, vzbouřila se v něm nechuť k dalšímu zabředání do nesmyslů. Bylo to jen chvíli poté, co si odbyl návštěvu Fioriny. Sice přišla v sukni, klidně se o něj otřela, aby mohl zjistit, že poslechla i ohledně spodního prádla, ale nevyužil toho. Pošpinil by milování s May. Sdělila mu tedy zase nějaké úřední maličkosti, opět probratelné na poradě, významně se několikrát podívala na sedačku, ale Mark nereagoval.

"Kdybys mě hledal, budu na Filipínách," hodila po něm rozmrzele. Pokrčil rameny.

"Proč ne? Zasloužíš si něco extra. Svůj k svému. Jenom tam, prosím tě, nikomu nevykládej, že ho považuješ za černocho. Každý nemá můj smysl pro humor a tvé jemné definice."

Nehezky se ušklíbla a odkráčela. Než se dveře dovřely, ještě cosi domlouvala s Lucy, nejspíš termíny, kdy a kde bude. To kdyby asi Mark přece jenom zatoužil po rozcvičce. Ebeho návštěva tedy docela zapadala do Markovy nálady. Rezignovaně očekával další útok na neotřesitelnost svého vidění světa. Mechanicky připravil sklenku s brandy a odevzdaně pozoroval uvelebování Ebeho usouzeného těla.

"No, tak zaprvé: kluci nějak vyšťárali, že ta naše potvora vůbec nemusela běhat do Berlína. Je možný, že tam někdy byla, ale tím to končí. Vysvětlili mi to jako s telefony. Když máš ten

vejmysl, co propojí a zamotá sítě, máš čas na pár minut nevystopovatelného hovoru. To znám taky, ale že to jde s počítačema, to mi nějak ušlo. Svinská doba.”

Marcus zpozorněl, ale Ebe se jen pomalinku natáhl pro brandy a dělal, jakoby nic. Upil, pomlaskl a přece jen se slitoval:

“Kluci to taky neznají, ale tvrdí, že teoreticky by neměl být problém takový program vymyslet. Něco jako virus, prej. Natáhnout na cédéčko, strčit do kteréhokoliv počítače a nechat ho, ať na internetu udělá svoje. No, ty sis s tím kdysi hrál, budeš tomu rozumět. Odchozí místo mailu, přímé napojení počítače, cokoliv tím pádem může být nezjistitelný. Ale ještě se s tím nesetkali. Poznal to jedinej Mike podle nějaký stopy, kterou jsem já ani na čtvrtěj pokus naprosto nepochopil. Prej by to zároveň mohlo být jednoduchý jako ... Ehm, nepamatuju si, jak tomu říkali. Jo, uznávám: Měl jsi sakra dobrej nos na toho usmrkanýho hackera, když jsi mi ho vnutil! Fousy tomu nerostou, ale královskéj plat si zaslouží.”

Mark máchl rukou, na kauzu toho kluka narazil na jednom fóru a vytáhl ho od maléru, do jakého kdysi málem padnul sám. Dlužil to Markovi, jakým byl v šestnácti taky. Ebe vzdychnul:

“Dál už nic moc zajímavýho, začali jsme prohledávat DACY. Prostě jsem využil tvýho zplnomocnění a převzali jsme ji, smlouvu za firmu podepsal Jen Lang. Ten kluk je mi sympatickej, má před sebou budoucnost, žluťák šikovná. Hm, všechno jde legálně, detaily ti kdykoliv předhodím. Prošťárá se tam každý centimetr, vytahali jsme už napůl ztracená data z těch nejstarších disket, jenže zatím nikde ani ťuk. Kšeft, co nás zajímá, je zřejmě osobní záležitost Adamse. A ten fouknul.”

Následovala další dramatická pauza. Marcus poslouchal jen ze zdvořilosti, Adams ho moc nezajímal. Zato softvéračka téhle kvality ano, dokonce moc. Pokud skutečně vymyslela takovýhle figl... Klidně může být i ta Brunhilda.

“Rád bych o ní věděl víc, Ebe. Bylo by dobré ji získat.”

“No a co já? Myslíš, že bych takový číslo nechtěl objevit? Kluci jsou z jejího stylu naprosto unešený. Jenže zapomínáš na starýho pána, Marku. Ta ženská mě zatraceně štve, protože takovýhle lidi nemám rád. Ta mrcha zabíjí, všimnul sis toho?! Taky kvůli ní přece jdu po tom Adamsovi jak hladovej vlk. Jenže, pokud jsi mě vnímal, tak jsem právě říkal, že ten hajzl zdrhnul a není k sehnání. Už tejden prej vypadal dost vyděšeně. To on přikázal divoký pátrání po pravdě, stejně jako předtím vytáhl ty starý opravený články z archívů. Než zmizel, vykuchal harddisk svýho osobního počítače a zlikvidoval záložní cédéčka. Kam zahodil vnitřnosti, Bůh suď, ale já mám dojem, že bychom z toho harddisku stejně nedostali ani poslední škytnutí. Ten se tak podělal, že si na likvidaci důkazů dal sakra záležet. Pro mě vyplývá jediný: Adams byl taky převezenej.”

Marcus pokrčil rameny, nehodlal Slizouna seabemíň omlouvat. Ebe přikývnul, kopnul do sebe zbytek brandy a proslov zakončil:

“Našeho slavnýho objednavatele Dirka už jsem si podal, řekl mi většinu detailů už předevcírem. To ještě mluvil docela srozumitelně. Podrž se, má nádor na mozku, nejdřív mu to zaplnilo komory a už to drtí bílou hmotu. Nějak jsi zezelenal, promiň. Mně to naopak dělá docela dobře, víš? Když znám okolnosti. První den jako šilenej lítal po doktorech a snad si nakonec skoro oddychl, když se to dozvěděl. Nestačil si užít moc migrén a tak. Teď je už mimo, víc z něj nevytěžím. Dost mě vzalo, jak klidně a ochotně mluvil, i když jsem ho nemohl přitlačit ke zdi posledními detaily. Člověče, tomu starýmu nezabohovi na stole ležela Bible. Chceš znát podrobnosti? Už vím, jak k tomu kontaktu přišel...”

Mark zavrtěl hlavou.

“Ebe, pořád se mi zdá, že stejně přešlapujeme na místě. Až budete mít pohromadě fakta, předejte

je FBI, ale nejdřív chci vidět tu ženskou. Chci konečně uvěřit, že je něco takového možné! Chci taky ten program, protože jak se o tom dozví jakákoliv státní agentura, vyfouknou nám ji. Nikomu nebude vadit, že zabíjela, spíš toho využijou do budoucna. Nebo ji nějak eliminují. No, rád se na to sám podívám, ale hlavně mi tví kluci musejí najít obranu. Dostanu z ní všechno, i kdybych ji měl osobně odprásknout! Pojedu do Evropy, jak jsme domluvili. Sežeň mi Adamse a zmáčkni ho, ať to zařídí."

Ebe si viditelně myslel něco o šílenství, ale držel jazyk za zuby. Mark se posadil za stůl, mrknul na nové maily a na chvíli se ponořil do práce. Ocítl se opět ve svém světě pevných pravidel, potřeboval to jako sůl. Ebe zatím čekal, popíjel a mlčel. Marka ani nenapadlo, že by byl nezdvořilý. Měl příliš nabitý program, tahle fúze se opravdu odložit nedala a Ebe byl skoro rodina. Projel údaje a teprve za půl hodiny zvedl hlavu. Bezpečák vzdychl.

"Dobrá, udělám to. Jo, vyšťárali jsme aspoň dodatek ke katalogu známých osobností. Víš, firma měla takovou tu normální kartotéku ve stylu Kdo je kdo. Jenže tohle byla hotová třešnička na dortu. Tisíc šest set fotek, Marku, všichni se škraloupem, řekl bych, že potenciální zákazníci nebo oběti. Dvacet pět lidí má černý orámování, pět dalších zelený rámeček, Dirk a třicet dalších modrý. Řekl bych, že právě oni jsou objednavatelé... Datováno před tím, než to začalo, před Londýnem. Adams o Dirkově nemoci nevěděl, takže mu barvu nezměnil. Naše kouzelná víla katalog taky neopravila. Dáme ti taky modrou linku a do textu napíšeme výzvu ke schůzce. Máš tam už teď docela pěknou fotku, tu ze jmenování do správní rady. Nepochopil jsem, proč. Je něco, nějaká špína, kterou bych o tobě nevěděl?"

"Nevím o ničem. Jenom ten malér s kamarády, ta inscenace FBI. Ještě jsi nevypátral Nicka ani Eliu?"

Ebe zavrtěl hlavou, Mark si vzdychnul. Staré rány zabořily. Nick byl třída, pokud po někom tehdy šli, tak po něm. A Elia byla holka, jakou potkáš jen jedinkrát za život. Jenže Mark byl pro ni cucák, maximálně kamarád.

"Díky, Ebe. Pojedeš taky?"

"Půjčíš mi vašeho čínskýho maséra?"

"Vezmu ho na jachtu."

"Fajn, беру. A neteš se na žádný orgie, chlapče. Užiješ si ochranky jako nikdy."

Mark se zdvořile zazubil. Ebeho spokojenost neznala mezí. Bude lovit a už se těší. Takovouhle škodnou nikdy v hledáčku neměl. Jenže Mark byl uvnitř naprosto nenadšený. Nepůjde sám ani na záchod, bude pod dozorem jako zlato ve Fort Knoxu. Jestli však Ebe tu ženskou sežene, ať se klidně vyřádí!

Potom Marka napadlo, že by se táta v té jeho milované Evropě zotavil rychleji a poněkud strnulý úsměv mu oživilo rošťáctví. Táta přece miluje Monako, s Rainierem se znají ještě ze svobodných let... Když se bodyguardi budou točit i kolem táty, skulinka se určitě najde... Teď se už Ebe zvedl a přesedl do pojízdného křesla. Poslední dny ho přece jenom zmohly. Stroj zavrněl a poslušně se otočil k východu. Mark se vrátil k práci. Propadl se do přípravy fúze dřív, než se za Ebem zavřely dveře. Ještě týž den ho ale šéf bezpečnosti vyrušil znovu. Osobně, takže vezl další drsné zvěsti.

"Máme problém, Marku. Adams měl mrtvičku, kleplo ho to v nějakém motelu. Zdrhal zbytečně. Pozapomněl, trouba, jak ten jeho vlastní agent pracuje. Jo a vsunuli jsme zprávu do toho katalogu. Mrkli jsme na poslední dva bosse, kteří už taky měli zelený rámeček, ale vypadali nevinně. Potvrzuje se nám teorie Božího prstu. Oba měli na triku zaretušovaný sexuální delikty, prostě hnusný prasata jako všichni ostatní. Lynn je proti tomu mejdlo. No nic, nezlehčuju vaše rodinný trauma, nekoukej zase jako prokurátor! Hele, Marku, neriskuj. Kolem tvýho rozvodu bylo dost povyku a těch pár modelek taky nepůsobí, že bys byl anděl na zemi. Pokud je někdo zblblej, mohl

by to soudit z pohledu feministek a jsi v háji. Co ty víš, kdy jí rupne v lebce a co v tobě probudí?! Ta tvoje játra dostala zabrat..."

"Počkej, Ebe, nezapomeň to kázání, ale nejdřív mi hod' fakta. Popiš mi aspoň pět posledních úmrtí!"

"Nápadně rychlý nárůst příznaků u celkem zdravých lidí. Všichni byli dobře ošetřovaní a léčili se marně od první chvíle. Smrt nastala během čtrnácti dnů. Plus minus. To je všechno, každé si vybral něco jiného. Pětinasobnej infarkt, rakovina kůže, jater, prostaty, trojnásobná výdut' aorty. My jsme zbystrili u těch rakovin. Ostatně Dirk už taky... Ale doktor Greymys mne upozornil, že ateroskleróza u něj zvládla ten zbytek. Má asi rodinný dispozice, taky hulil jak fabrika... No, všichni máme k těmhle věcem docela blízko."

"Ano, tohle už vypadá logicky. Probuzení existujících dispozic. Žádné blbosti s kouzlením, mrtvými..." zachytil Ebeho pohled. „To nic, znáš May, hned se toho chytla. Hm, ten čas ovšem vypadá úděsně. Jak by se to dalo udělat? Slyšel jsem o laboratořích... Třeba se dostala k nějakému tajnému koncentrátu? Pár kapek do jídla, aerosol, co já vím..."

"Teď tedy fantaziruješ, Marku, jak jsem to u tebe ještě nezažil. Všechno jsme přece prošli minutu po minutě. Nutně by něco schytil aspoň jeden další člověk. Pochop, pití, aerosol, všechno je rizikový. Tvůj otec nikdy nebyl sám! Náhodný útok možná, to je efekt teroristy. Ale cíleně? Věř, Marku, kluci jsou fit a ostatní návštěvníci čehokoliv taky. Znovu nám vychází ta Garden párty, dokonce i časově. Všichni ostatní ale žijou - až na dvě dopravní nehody a jednu smrt věkem. A pozor, měla tam někde tři další cíle z katalogu, sfoukla to jedním vrzem. Taky ještě dodýchávají, všichni v kómatu... Ehm. Každá z obětí na seznamu byla na veřejně přístupným místě asi měsíc před smrtí, ti tři nemocní byli taky v Londýně. Když víme o klíčovém slově, jasně mi vyplývá, že sama nemoc byla spuštěna vědomě tím, kdo si ji přál."

Mark se zamyslel a přikývl.

"Chápu. Ta žena řekněme nastavila bombu a dala roznětku objednavateli. Když chtěl zabít, zabil de facto on, z vlastní vůle, plně zodpovědný, hm. Mohl to slovo říct nebo naopak nikdy nemusel. Neulehčila jim tu prácičku. Vlastně nevráždila, jenom naservírovala možnost popravu."

"Jo, tak nějak. Pojistila se i u Dirka, vždyť ten byl u královny taky. Adamsovi provedla totéž, možná už někdy na začátku."

"Adams? Nevím, pochybuju, že by ho to nepotkalo dřív nebo později. Podle mě nežil zrovna zdravě."

"Tím nám teorie o koncentrátu odpadá, ale zkus ještě chvíli uvažovat, jo? Hochu, viděl jsem dost, abych pocítil, co znamená husí kůže na pleši. Vykašli se na tu Evropu. Marku, radím ti, nech to spát. Nestrkej prsty do záležitosti, co zázrakem dopadá líp, než jsme doufali!"

Mark věděl, že je to vážné, ale příliš ho to znepokojovalo, jitřilo, vadila mu ženská, která zabíjí. Příliš osobně se ho dotkla. Nehodlá ustoupit a Ebe má smůlu. Je jeho zaměstnanec.

"Musím, Ebe. Nedá mi to, nesmírím se s pocitem, že někdo ukáže prstem a rozhodne. A stejně jako tobě se mi nelíbí, kolik má ta ženská možností pod palcem. Nezapomínej ani na program. Nakolik si můžeme být jistí, že se to nevynese z budovy?!"

"Nebudu za nikoho strkat ruku do ohně. Máme příliš dobrý tým, než aby tu nečuchali vládní agenti. Ach jo, Marku, o čem je asi tak celej život? Děláš denně to samý, co ona, jenom se to profiltruje přes čísla. Ona má vzácnej program a možná taky dobrej mozek, pohrává si s nějakým vúdú, ty máš zase aparát, kterej je schopnej honit ji jako zajíce. Když se to povede. Jsou prostě věci mezi nebem a zemí..."

"Dobrá, Ebe. Nezapomeň mi dát vědět, až se potvrdí naše schůzka."

Richard Conehan už dokázal přejít pokoj sám, bez pomoci. Jedním z prvních jeho přání byl rozhovor s knězem. Zažil mnoho podivných věcí na rozhraní smrti a snu, ale po rozmluvě s duchovním nebyl o nic moudřejší. Boží cesty jsou nevyzpytatelné, víc mu otec Mulcany neřekl. Snad, ale nevysvětluje to ten hlas, táhnoucí ho vzhůru. Byl to anděl jeho života, žena, kterou znal? Ne, mluvila jinak, beze slov. Jak jen to bylo? Richard sraštil obočí, promnul si kořen nosu.

“Dva silní muži drží sloup. Voda ho podemlela, vítr poráží. Jeden odstupuje, kopá do posledních opěr. Druhý se v tu chvíli přimyká. Který z těch dvou se i stébla chytne, aby sloup vodě odolal? Mohou oba. Ten, který zoufale a bezmocně vzdoruje již jen vůlí, musí ze stébla uplést síť. Ten, co si přeje místo padajícího sloupu osadit svůj, pomyslet na dobrý mrav. Zákon zní: Kdo lstí přivede smrt do domu, sám ji musí uhostit v sobě nebo vyvést ven.”

Nechápal ani polovinu a tím víc ho strašilo, jak přesně si pamatuje každé slovo. Nebylo to v angličtině. Rozuměl jim jinak, než aby je třeba přeslabikoval. A potom... Právě mu pověděli o Dirkově. Tak tedy ti dva? Ano, bratr a syn stáli opravdu proti sobě, rozhodovali o sloupu jeho života... Že by nakonec sdělení shůry starý Dick rozuměl lépe, než kněz? Dirk měl tedy ještě šanci... A jaký sloup chtěl zasadit on? Smyslem podobenství byl přece někdo z jeho krve. Kdo?!

Nevěřil, že by Dirk prosazoval svou krev, o které věděl i Richard.

Dál: odtažitý a chladný Mark se choval podle líčení hlasu? On že by byl zoufale přimknutý? Hm, podivné. A nebyl v tom ještě Michael? Nene, ten o Richardově existenci neví. Ani Gladys Greymsová přece doopravdy nevěděla, s kým se to celé roky stýká. Nebo přinejmenším hrála hru na nevědomou až do své smrti. Oba její synové netušili, že vůbec nějakého milence matka má. Tím silným, tím zachráncem je tudíž pouze Mark. Marcus Conehan!

Richard potřásl hlavou. Vždycky svého prvorozeného pokládal za dravce, který dokáže mnohem nelítostněji, než kdysi on, ničit ztrátové podniky, nakupovat, rozprodávat a propouštět. Chápal, že ho tehdy zlomil ten kousek s kamarády u počítačů. A také smrt matky. V tom chlapci bylo vždycky víc citovosti, než by jeden čekal.

Hm, možná byl k němu tvrdý, ale jak vidno, Mark setřásl přebytečnou slabost. Ne, on, Richard Conehan, si nic nemusí a ani nebude vyčítat! K němu byl jeho otec mnohem tvrdší, to Dirk si mohl zkoušet a vyvádět mnohem víc. Richard byl určen k převzetí firmy a přísně veden, aby neuhnul z nalinkovaného směru. I Lynn mu otec později spočítal jako selhání, ovšem s polehčující okolností pokusu obstát na vlastních nohách.

Takže Marcus... Je to dobrý syn. Překvapivě dobrý. Richard Conehan pochyboval že takové pouto mezi nimi existuje, jenže starouš Ebe mu vylíčil záznaky posledních dnů ve velmi zajímavém světle. Mark se opravdu chytil stébla. Jak se asi musel přemáhat, aby zkusil šarlatánství!

Starý muž se usmál. Malá lekce o věcech mezi nebem a zemí Markovi jistě prospěla. Nejvíce byl ale synovi vděčen za ten důkaz citu, nečekaný a určitě uplatněný proti veškerým zásadám jeho logiky a skrytého nepřátelství, které by za jeho chladnou tváří očekával víc. A oprávněně.

Vracel se dneska zpátky ze samotného pomezí bytí a věděl, že mnoho věcí je jinak, než si sám dosud myslel. Viděl je z úhlu, jaký by on sám ještě nedávno neuznával. Býval přece stejný, jako Marcus. Ne, Mark je výkonnější, v tom vždycky viděl jeho cenu a šanci na úspěch. Donedávna.

Richard Conehan byl stále plný údivu. Necítil nenávist k tomu, kdo ho poslal k branám smrti, ale zatím nebyl schopen vděku nebo odpuštění. Zůstával v téhle otázce nad věcí. Stejně jako lakonicky přijal zprávu, jak a proč Dirk onemocněl. Bratr pouze převzal jeho místo, jak bylo řečeno. Když smrt nevyvedl z domu, uhostil ji sám... Zákon Hlasu možná Dirk neznal, jenže klasické tabu bratrovraždy ano.

Ohlásil se Mark. Kdypak z něj asi vypadne jeho osobní verze všeho, co se tady odehrálo?

"Tati, neměl by ses namáhat!"

Richard se spokojeně usmíval. Rozeznával znepokojení v Markově tváři. Suverénnost z něj zatraceně oprýskala, vyčouhl člověk. Kampak odložil "poker face"? Býval na ni tak hrdý, že si svůj nehybný čumák přišpendlil napořád. Richard Conehan objevoval zapomenutou mimiku v synově tváři a cítil se jako objevitel zámoří. Dnes mu bolestně a přece radostně připomínal onoho ztraceného mladistvého počítačového nadšence, proti kterému kdysi velmi tvrdě zakročil. Musel, řítila se na něj lavina malérů. Otcovsky vytáhl Marka od hackerských přátel pár hodin před zásahem FBI. Tehdy jiného syna neměl a krev holt není voda.

Starostlivý Marcus? Jak zvláštní má pohled. Možná je tohle známka odpuštění? Dick si nikdy nedělal iluze o Markově náklonnosti, vůbec o jeho lidských citech ke komukoliv. Mark ho před lety tak strašně nenáviděl, že odmítl bezpečí a vlastně i život. Potom roky existoval jako stroj. Ano, vystudoval, ano, pracoval, ale žil vůbec? Když se údajně choval jako studená mrtvola i k manželce... Richard se poslušně posadil do křesla, bez protestů přijal synovu pomoc. Co víc, blažila ho a hřála.

"Je mi pořád líp a líp. Když se zeptám doktora Greymse, jen krčí rameny. Myslím, že tu budu strašit ještě pěkně dlouho."

"Právě o tom jsem si s tebou přišel pohovořit. Nebyla to náhoda, víš? Tak rychle nic samo o sobě nemůže stárnout a degenerovat. Hm, promiň, jsou to odborné termíny..."

Otec přivřel oči a přikývl. Mark se uklidnil a pokračoval:

"Už na začátku Ebe hledal vnější vlivy a podařilo se mu to. Zní to asi divně..."

Stárnoucí muž zvedl pravici a synovu řeč přetřhl.

"Marku, zažil jsem také hodně podivností. Víím, žeš mne z toho dostal právě ty. Věděl jsem, že to jeden z vás dvou, právě ty nebo on, můžete udělat, že nejvíc záleží na vašem rozhodnutí. Čekal jsem na to, i když ve mně nezbyla síla, jak dát cokoliv najevo. Hm, abych pravdu řekl, bez onoho zřetelného rozhodnutí z kterékoliv strany bych už ani nechtěl bojovat."

"Co?! Cože? Jak sis mohl myslet..."

Chudák Mark, nadpřirozeno mu dává zabrat! Richard si vzpomněl na vlastní dávnou laskavost, před mnoha lety zastrčenou do pozadí. Od Gladysiny smrti opravdu neviděl důvod ji použít. Natáhl ruku a Mark mu ji podal.

"Nepamatuji si přesně slovo od slova. Jako kdybych si to musel přeložit... Byl to dojem, okamžitý a přitom obsažný. Nedovedu jej popsat, chlapče, lituji. Chci ti především poděkovat, Marku, tím spíš, že právě ve tvou pomoc jsem ani nedoufal."

"Vždyť já přece...Jsi můj táta..."

"Omlouvám se, že jsem netušil, nakolik tohle cítíš. Chtěl jsem pouze vyslovit dík, že jsi neváhal. To, co se tu dělo, ti přece bylo a je proti srsti. Alespoň myslím, že natolik tě znám."

Mark lehce zrudl a sklopil oči. pomalu odtáhl ruku. Otcovy prsty ji ještě pohladily po hřbetě. Zíral na svou ruku, jako by na ní zanechaly viditelnou stopu. Poslední dny s ním pořádně zamávaly, usoudil docela spokojeně Richard. Možná dokonce víc, než se mnou. Převedel řeč na práci a pozorně vyslechl vyčerpávající zprávu o stavu impéria.

Podle převalující se mlhy u svých nohou Mark rychle pochopil, že je zase někde TAM. Zastavil se, nevěda dost jasně, nakolik chce jít dál. Rozum, poněkud zamlžený spánkem, se snažil naznačit, aby Mark vyzkoušel probuzení, aby za každou cenu vybědl ze stupňujícího se tajemna dřív, než bude pozdě. Marně. Mark si položil dlaň na hrud', tak nepříjemně realisticky sevřenou tísní, uvolnil si límeček u košile i kravatu - a vykročil.

Nemocnici poznal okamžitě, i když nápisy na prosklených dveřích vypadaly divně a samo

prostředí připomínalo kulisy starého filmu. Nemusel se nikoho ptát, na nic sahat. Dveře se před ním vyčkávavě otevíraly a lidé jej míjeli pomalu, bez hlesu. Ano, bylo tu naprosté ticho. Mark se dokonce zastavil a pozoroval ženu, za chůze pomalu otevírající ústa. Neměl by Mark slyšet alespoň hluboké tóny jejího hlasu?

Když konečně jakési normální hlasy uslyšel, zachvěl se. Ten její poznal hned, ten druhý ho dojímal. Dříve, než vešel do pokoje bolesti a nadějí, rozechvívala jej každá prosba dívčího hlásku až do morku kostí.

“Maminko, odpusť mi, nech mě už jít...”

Mark stál ve dveřích a pozoroval bílou tvář, splývající s ohromným obvazem hlavy a povlečením. Věděl o přístrojích a hadičkách, tak příšerně podobným všem ostatním jinde na světě. Díval se však na sladkou nevinnost dítěte, prozářenou odpoutáváním.

Snová mlha u Markových nohou byla plná šedohnědého zoufalství, které se spouštělo ze zhroucené postavy na židli. Matka držela svoje dítě za ruku nejen pro dotek samotný, ale pro naději, že bude-li dost vytrvalá, život v křehkém těle udrží. Byl to souboj vůlí, souboj schopností, to Mark jasně a zřetelně cítil. Život, odstrkující smrt.

Umírající otevřela oči. Hleděla přes matčinu skloněnou hlavu, přímo na Marka. To ona ho zavolala, i když se všechno, co právě pozoroval, odehrálo už dávno. Teď si konečně vzpomněl. Byl tady už jednou, hned po matčině pohřbu. Jenže nic neslyšel, jen sdílel bolest jich obou. Polkl a přešlápl, protože nechápal souvislosti. A protože ho obcházely studené závany vlastního strachu. Dívka lehce zkřivila rty a Mark se zastyděl. Přikývl na znamení, že když ona tolik potřebuje pomoc, on se už nějak srovná.

“Řekni jí, prosím, že nedokážu zůstat.”

“Už je to dávno, proč dneska?”

“Stále mne drží.”

Rázem pochopil, že právě tahle malá může být zdrojem oné šílené síly, která neznámé popravčí dává moc nad životy ostatních. Kolik jí může být? Dvanáct, čtrnáct? Je to jen bolestí její matky nebo prochází ono neuvěřitelné dění z dětské mysli, pokroucené zápasem o život? Nene, ona spíš bojuje za vlastní klid a ticho. A jak je možné, že on to všechno tady zná, že tu není poprvé? Uvědomil si, že zatím jen pozoroval, bez hnutí a neslyšíc. Dodneška to byly pouhé obrazy, náhledy přes okno. Dnes je v prostoru, může se dotýkat, mluvit, být tu jako doopravdy. Co se změnilo? Proč?

“Prosím, udělej to, pomoz mi.”

Jako kdyby se úvahami o zdroji moci dotkl pouta mezi nimi, zazněl dívčín hlásek jasněji. Namítl:

“Jsi tak mladinká, život přece...”

Tváří dítěte prošlehla bolest. Možná se mu to zdálo, možná se všechno odehrálo pouze v pohledu přivřených, jasně modrých očí. Mark sklonil hlavu. Vždyť on sám byl kdysi na pokraji vlastního života a dlouho vyčítal všem kolem sebe, že mu nedovolili odejít. Nemá právo měřit bolest druhého jakousi logikou zdravých a normálních. Nemá právo na fráze.

“Ty... sama?”

“Sama co? Ach, to ne. Jenom náhoda, kterou jsem si vlastně přála. Stalo by se to možná jinak, jindy, ale stalo. Vysvobodila mne, víš? Ztratila jsem ho, chtěl mě využít, zradil... Vzpomeň si sám, taky jsi chtěl... Je to dávno, hodně let, ale tady trváme stále dál stejně. Pořád mne drží. Chci jít. Prosím...”

Přikývl. Nějak už věděl, že ve skutečnosti by se ta malá do zdravého těla nikdy neprobudila. Dnes ani ve skutečném světě před lety. Nikdy ne s rozumem a schopnostmi, jaké dosud měla. Náhle se před ním rozprostřela její krajina zájmů. Zapotácel se. Rozpoznal jednotlivé programovací jazyky

a spokojená prolomení do obrany webů. Proto se k ní dostal? Že mají tolik společného?!

Uznal její rozhodnutí, potvrdil všechna práva. Přistoupil k ženě, pohroužené do jejího jediného smyslu chvíle. Položil jí dlaně na shrbená záda. Téměř je vtáhla dovnitř, pod svou kůži, tak strašlivou silou do sebe sála a vtahovala každou podporu z okolí, aby dítěti vnutila život. Zachvěla se, když poznala, že tento dotek jí žádanou sílu nepřidá.

“Nech ji odejít, když trpí. Někdy to musíme dokázat.”

Ani se neohlédla. Povadla, ale po chvíli zvedla dceřinu ruku a políbila. Potom rozevřela své dlaně, oddálila je a křehká ruka pomalu klesla na svítivě bílou přikrývku. Špičky prstů lehounce promodraly. Mark té zoufalé matce neviděl do tváře, jenom cítil, jak její vlastní vůle k životu klouže k zemi a mísí se s oněmi zoufalými mlhami u jejich nohou. I ona měla práva, která respektoval. Stál dlouho, pozoroval skvrnu od slz na bílém povlečení postele. Sdílel tu strašlivou bolest a přijímal to břemeno, dokud se pod jeho dlaněmi ženina záda nenapřímila. Ještě to neskončilo. Zatímco děvčátko se odpoutávalo od tělesné podstaty, přeživší matka zůstala mrazivě prázdná. Zachraptěla:

“Neopustím tě, holčičko moje, brzy půjdu za tebou.”

Marcus otevřel oči do tmy. Takhle to bylo? Ne docela. Smísila se minulost a přítomnost, protože v onom zvláštním prostoru na poslušnosti času nezáleží. Zabíjí snad ta žena, aby byla sama zabita? Na odpovědi ale sám nestačil.

Ma Boru tentokrát volal marně, odjela. Pokud vycítila jen část z toho, do čeho Mark padá, nedivil se jí. Možná zasáhla ta její babička, hm... Mambo? Ano, tak jí říká. V každém případě je odborná podpora z Dominikánské republiky mimo dosah. Co dál? Mark si našel na netu pár známějších věštkyň, ale stránky se mu okamžitě po druhém kliknutí hroutily, telefony vyzváněly naprázdno a vzápětí byly odpojené. Vyšťáral jedinou adresu a hned ráno tam zajel. Přešlapoval u zavřených dveří, optal se u sousedů, ale strnule zírající dáma středních let mu začala tvrdit, že dům je prázdný a nikdo takový tu nikdy nebydlel.

Právě očividně lživé tvrzení Marka přesvědčilo, aby přestal hledat odpovědi tam, kde se každý bojí jenom pomyslet. Strach, který z dámy, zapírající “vědmu” Oraculeu, čísel a padal k zemi stejně viditelně jako zoufalství matky v Markově snu, byl dost výmluvný. Tyhle baby něco větrí. Takže tu logicky cosi existuje anebo se s tím musí tak nakládat.

Hezky řečeno, ale jak strávit právě tenhle fakt? On, Mark? Vždycky se vykládání karet útrpně usmíval a najednou veškeré čarodějnice, o nichž kdy v jeho okolí padla zmínka jako o znalých svého řemesla, cosi v rámci jejich branže varovalo. Babička Ma Bory přece řekla, že má všechno nechat být. Budiž, ale když TO nenechává být na pokoji Marka?!

Otřes ze snu, opakovaného naživo po letech, ještě v Markovi dozníval, když dostal odpověď. Po dalších třech dnech se jim tajemná žena ozvala. Přimo, elektronickou poštou jako tehdy se shakespearovskou variací. Vybrala den i město podle Markova itineráře, poskytnutého Adamsovi. Na oplátku prý ať zadavatel nechá v recepci hotelu Ambassador v Monte Carlu, Avenue Prince Piere 10, obálku s místem a hodinou setkání. Jak prosté.

Schůzka, dokonce osobní?! Ebe měl okamžitě výhrady. Pokud věděl, nikdy se při její práci o případném setkání nemluvalo, zabiják si je vybíral sám, kde a jak se mu hodilo. Jako kdyby jenom potřeboval snajprovsky zacílit. Možná chce schůzku kvůli omylu, aby ho vyžehlila, ale určitě se hodlá nějak jistit. Vždyť dostane pod kontrolu Marka! Bylo by přece tak jednoduché držet ho v hrsti a vydírat. Je dost chytrá, aby chytila šanci a nepustila.

Mark ovšem trval na svém. Musel, vždyť jeho svět dostal povážlivé trhliny. Hodlal vědět, co

všechno za tím je, chtěl si ověřit, nakolik s ním mávají fantazie. Potřeboval se spokojeně nakonec celému tajemnu zasmát, hodit záhady za hlavu a spokojeně žít jako dřív. Dokonce ho napadlo výjimečně zavolat Fiorině. Pozvat ji sem, nechat donést nějaké jídlo, strávit s ní i chvíle, nevěnované výhradně sexuálnímu vybití. Jenže Fiorina si opravdu vzala tu ohlašovanou dlouhou dovolenou. Prý ještě navštívila nemocného Dirka, ale když ztratil vědomí, přestala odkládat odlet a byla pryč. Na Filipíny, jak slíbila. Lucy mu našla i trasu, plnou divných jmen. Co to může být za ztracené místo, takový Siquijor? Fiorina se zbláznila... Nebo má zálsk na nějakého milence, který ji tam čeká. Nebo který mezi nadržnými mladíky může být nalezen. Mark to nehodlal přesně zjišťovat, měl jen jakési matné tušení, že i ženy provozují sexuální turistiku. Budiž jí to přáno.

Když zklamaně ukončil hovor se sekretářkou, zavrtěl nechápavě hlavou: Otce Fiorina navštívila pouze jednou, Dirka už třikrát. To znamená mnohem víc, než pouze společenskou záležitost. Proč ale, proboha, zrovna toho pacholka Dirka? Jakžtakž ho snesla teprve od jejich rozvodu, co za tím může být? Přiběhla za ním, hned jak se zhroutil u bratra. Sdružilo je snad postavení jakýchsi černých ovcí impéria? Nebo ji vyděsil další malér v rodině? Ostatně, navštívila ho, ale sebrala se a zmizela, takže netřeba si lámat hlavu. Byla nejspíš poněkud naměkko. To se může stát i Fiorině. Dějou se divnější věci...

Richard souhlasil se svou cestou do Evropy, ale ani on Markovi nedoporučoval bližší kontakt s neznámou. Přesto synovi pomáhal a stál za ním. Markovi se ulevilo, když těsně před cestou otec začal Ebeho ochranné přípravy krotit. Přišel mu poděkovat, ale otec jen přikývl. Myslel na cosi jiného.

“Marku, něco bys měl vědět.”

Jako před nějakou katastrofou. Mark cítil, že přijde cosi zásadního a jen doufal, že to není další přednáška o riziku. Už první slova mu ale vyrazila dech.

“Měl bys vědět, jak to bylo s Lynn. Ne to, co se psalo v bulváru. Mou osobu ze všeho stáhli a vynechali. Mno, mám za sebou také určitou rebelii vůči rodině, takže jsem se dal zapsat na malou univerzitu v Alabamě a žil tam skoro půl roku jako, hm, dejme tomu ne sice úplně chudý mladík, ale přivydělával jsem si v baru. Dirk mě tam objevil. Nechal moje inkognito na pokoji a nejspíš mi hodlal trochu zatopit nějakou rošťárnou. S chutí se ubytoval poblíž a chodil mě pro začátek sekýrovat, mizera. Lynn tam dělala servírku a byli jsme přátelé. Dirka nemohla ani vidět, jenže on se do ní doslova zbláznil. Jako když uhodí blesk, viděl jsem, jak mu spadla čelist a potom už byl jenom posedlý. Jednou ji vysloveně obtěžoval a já mu pár vrazil. Bral jsem to celé s humorem, protože mě majitel na místě vyrazil, ačkoliv jsem si už tehdy mohl celý podnik koupit. Dokonce se za mne Dirkovu omluvil!

Druhý den Lynn zmizela, ale já už byl v kampusu a nic nevěděl. Protože jsem měl alibi, už jsem policii nezajímal. Navíc všichni věděli, že mezi mnou a Lynn nic nebylo, že jsem ji naopak chránil. Na Dirka se nikdo neptal, vědělo se, že odjel hned po omluvě starého Neckerse. Toho majitele baru. Takže měl taky alibi.

Složil jsem zkoušky, abych dokončil, co jsem už začal, a teprve potom si to jel vyřídit s bráchou. Naši byli spokojení, že prý se za poslední týdny sebral a pracuje ve firmě. Nezdálo se mi to, nevím proč,” povzdechl si starý pán a odmlčel se. Mark mu visel na rtech. Tohle bylo naprosto jiné, než zatím mohl číst v archívech. “Dopovím to stručně. To já objevil Dirkovu tajemství. Věznil Lynn přesně tak, jak to později popisovali. Nahou, mohla se zakrýt jenom dekou na matraci. Prostě se rozhodl, že ona si na něj zvykne a začne ho milovat, protože on to chce. Že ji to

naučí. Nejdřív podle všeho měla celkem pohodlí, ale když začala tvrdit, že přijdu a vysvobodím ji, protože se máme rádi, všechno jí sebral a začal s bitím. Zbytek znáš. ”

Mark přikývl, ale v jeho očích to Dirkovu vinu příliš nezmenšovalo. Nebyl možná úchylem, který ukradne libovolnou oběť a ukájí se na všechny způsoby, ale určitě měl na svědomí její pomatení a sebevraždu. Jako by ho slyšel, Richard Conehan zavrtěl hlavou:

“To Lynnina rodina bohužel dokončila, co Dirk začal. Dostali peníze, zařídili jsme i kliniku, ale vzali si ji domů. Poslali ji pryč, ke vzdálené bigotní rodině, kde s ní neměli soucitu, co by se za nehet vešlo. Byla pro ně bezectná, rozumíš? Dovolila, aby ji někdo znásilnil, oplodnil, a navíc to bylo zveřejněno. Chtěli to rozvířit znovu, když se zabila. Všechno aby byla jenom naše vina, rozumíš? Dosáhli jsme jejich mlčení, ale tehdy jsme museli sáhnout i po dost nevybíravých prostředcích. Zkrátka odkázat je do patřičných mezí. Dirk sekal dobrých pět roků dobrotu, přijatelně se oženil, ale ještě dřív, než ses narodil, byl zase volný a pečlivě si budoval pověst plejboje.”

Mark pokrčil rameny. Pro něj jakýkoliv zájem o strýce skončil tím přiznáním v otcově ložnici. Ať bylo předtím cokoli, tímhle Dirk všechno neodvolatelně pošlapal a zničil. A bolí to jako nejhorší zrada. Dodatečně zabil nejlepší chvílky Markova dětství a dospívání. Zkoumání Lillyina těla a... Mávl rukou, aby ani náhodou nevznikla skulina pro shovívavost.

Richard Conehan s povzdechem přikývl. Pochopil a nechal syna jít. Co on může vědět o marném boji se žárlivostí takzvaně méně schopného? Dirk prostě nezapadl do představ rodičů. Táhlo ho to k umění, ale nevěděl, ke kterému. Rockovou kapelu mu zakázali, malované abstrakce mu kritika strhala, jako herec neobstál ani ve školních představeních. Přitom věděl, že v něm cosi je a neuměl to dostat ven. Teď, když umírá, když se dostává k hranicím, kterých se nedávno dotkl Richard, byla většina řevnivosti, nenávisti i zločinů mezi nimi passé. Strhnul na sebe strašný trest a tím pro Richarda veškeré jeho viny pomíjejí.

Otcova promluva sice Marka nenaladila příznivě vůči umírajícímu, ale zapůsobila. Místo jistoty o správnosti svého rozhodnutí začal pochybovat. Zná ho snad otec tak dobře, byl to vypočítaný tah? Zjistil něco o tom, jak Dirk ukazoval Markovi jiné stránky života? Chtěl otrást jeho názorem tím, že mu ukáže, jak se zřejmý fakt stane pochybným? Smůla. Mark se znovu zatvrdil, tentokrát i sám proti sobě. Ještě jednou požádal Ma Boru o setkání. Odmítla.

"Už mne nepotřebuješ. Jsi jako provazochodec ve větru! Teď lituju, že mezi námi nebyla aspoň polovina toho, co se píše. Snad bys byl opatrnější, snad bys mi důvěřoval..."

"May, tohle bylo rozhodnuto už dávno. Jsme každý jiný, nehodlám sbírat trofeje. U tebe určitě ne, příliš si tě vážím. Já bych si sice užíval s krásnou ženskou, ale ty...? Víím, že tě nepřitahuju jako známost na pár nocí, jsme přece hlavně přátelé. Opravdu dobří přátelé," odmlčel se. "Nebo ne?"

Zvonivě se zasmála a Marka bodlo u srdce. Byl to smích, jaké se číslují, promyšleně vybraný a použitý, určený veřejnosti. Moc dobře ho poznal. Topmodelka Ma Bora se rozhodla mluvit s ním bez dalších důvěrností.

"Všechno máš přesně rozdělené, vid'?" Mýlíš se, Marku, my dva jsme již překročili stanovenou mez: Musím tě vyškrtnout ze svého života. Věděla jsem, že to přijde, bála jsem se toho, ale mohu pouze pokračovat v cestě. S tebou nesmím zůstat. Mohlo by mne to celé brzy bolet, což jistě sám chápeš. Víš, že delší vztah by nebyl s tebou, nýbrž pouze vedle tebe. Ale k věci: Nepomohu ti ani s ní. Jak si chceš sám poradit, až budeš stát proti vědmě? Je přece zosobněním všeho, co popíráš? Napůl se tomu všemu ještě teď nevěřicně usmíváš a nejspíš hledáš cvokaře, který ti vysvětlí, že se ti ve snu odráží současná fúze. Hlavně ji, prosím, nezkoušej úplně vymazat ze svého snadno

přehledného světa, mohla by se bránit. Umí to, nezapomínej."

Nechápal, proč May zadržuje slzy. Slyšel, jak se její hlas láme. Možná se poddala svému karibskému původu, skutečně se o něj bojí? Nebo se bojí být s ním? S tím ovšem Mark sotva něco nenadělá. Ani May, přes veškeré přátelství, přes to, jak si minule užili, skutečně není ženou, kterou by si vzal. Právě jí by TOHLE totiž provést nemohl. Ano, snad je pro ně vhodnější ten hloupý dnešní rozchod, který jakžtakž udržel naději na další setkání.

Zároveň i proto chtěl Mark dokázat, že rád, v nějž věří, je opět stejně neotřesitelný jako dřív. Cvokaře nepotřebuje, protože se mu ty sny zatraceně moc promíchávají s realitou v hmatatelných důkazech. Kysele se pousmál. Nejen, že chce nesmysly odhalovat, ale už začíná i nesmyslně uvažovat. Opět neotřesitelný! Vysmívá se dokonce už sám sobě?

V hotelu Ambassador dostali už pouze dva poslední apartmány. Tedy to, co si lze pod tím pojmem představit v obyčejném tříhvězdičkovém hotelu. Všechno tady i kolem bylo rezervováno, samozřejmě pro hromadné zájezdy. Jenže oni potřebovali být zrovna tady. Ebe mlčel, ale byl nervózní jako nikdy. Mark ho chápal. Tenhle hotel jim navrhla, ne, nařídila - ona. Je si příliš jistá, nijak se nechrání. Proč? Je přece sama, bez pomoci Adamse, který dřív zajišťoval detaily.

Do hotelu právě dorazily dva autokarové zájezdy naráz a během zmatku si někdo na recepci vyzvedl Markův vzkaz. Recepční nedovedli říct nic bližšího, Ebeho chlapi vytypovali čtyři pravděpodobné turistky, ale víc nic. Na pětáctičet nevypadala ani jedna, svým způsobem si byly hodně podobné. Hlasité, jaksi moderně oblečené a velmi namalované. Věděli s jistotou právě jen to, že si vzkaz vyzvedla žena. Zhruba desítkou mužů, která cestovala s nimi, působila smířeně s čímkoliv, neměla požadavků ani otázek, směřovala se štěbetajícími davy.

Ebe pěníl. V hale seděl sice celkem pohodlně, ale skupina hihňajících se cizinek odněkud z Balkánu se bezohledně natlačila až k němu, dokonce měl pocit, že se ho některá dotkla. Což absolutně nesnášel. Byl naprosto alergický na chmatáky, navíc okamžitě zažíval takřka panickou hrůzu, že někdo zavádí o špatné, právě v tu chvíli citlivé místo. Co čert nechtěl, v hale se hned poté objevil Mark. Vezl otce v pojízdném křesle, takže pokud by někdo dění v hale sledoval, docela určitě by rozpoznal nejen oba Conehany, ale i souvislost s Ebem. Richard mu totiž před všemi vesele zamával. To ale bylo všechno. Nikdo nezareagoval, neotočil se, navzdory Markově provokaci se nestalo vůbec nic.

Mark osobně byl dlouhým čekáním zklamaný. Minul den a nedostali se ani o krok dál. Prohlížel si fotografie turistek a v duchu všechny své odborníky posílal do horoucích pekel. Doufal, že neznámá je podobná vidině ze sna, ale až teď pochopil, že jí do tváře ani jednou pořádně neviděl. Jenom oči by poznal. Planoucí oči neznámé barvy a strašlivou bledost na jejich dně. Kolem spíš bílý stín, než tvář. Vlasy, dlouhé vlasy? Mohla se nechat ostříhat, přebarvit. Už ho to unavovalo a přestávalo bavit, jenže musel hrát dál. Teď se kolem jeho plánu už tolik skákalo, že by ztratil tvář i sám před sebou.

"Šéfe," vstoupil rozpačitě jeden z Ebeho hochů. Držel za růžek obálku s hotelovou hlavičkou, jako kdyby se mohl něčím nakazit. "Ležela tady na chodbě, uprostřed koberce."

Vědět, kdo ta ženská je, Ebe by po ní v tu ránu vystartoval. Zrudnul jako rak a bouchnul pěstí do zdi. Samozřejmě ji nikdo neviděl. Sice hned projeli záznamy kamer, ale byl vidět jenom kulhající Ebe, čtyři jejich muži a pokojská. Tu už prověřili. Ebeho pěkně namíchl i obsah zprávy, protože neznámá drze změnila místo schůzky. Místo kostela u pošty nad parčíkem, u hranice monackého Monte Carla, navrhla nové místo. Jen kousek nad přístavem, kostel St. Devote. To Markovi nic neříkalo. Ke cti přišla obyčejná turistická mapa, kterou dostali v recepci během přihlášení.

Když rejdlili prstem po mapě, Mark v duchu ocenil, že ho neznámá nehodlá tahat kdesi po výškách. Copak on je nějaká horská koza? Nerad by se tlačil mezi turisty poblíž výtahu nebo hledal přechody rušných ulic. Na druhou stranu neznámá projevila dost odvahy anebo nerozumu, protože na tomtéž náměstíčku uviděl značku policejní stanice. Ebe to místo spokojeně komentoval, možná i kvůli Markovi. Tady by měl přece každý svou zlobu ovládnout, i kdyby nechtěl.

“Přinejhorším vyjdete po tomhle schodišti pár kroků, abyste si jako popovídali, a tam do ní lehce šťouchneš,” zachmuřeně před odchodem na schůzku prohodil Ebe. Stačila mu chvilka, aby neznámou začal nenávidět osobně. Právě mu totiž chlapeč předvedl detail záznamu, na kterém ON, šéf bezpečnosti, inkriminovanou obálku vytrousil ze saka, které nesl v ruce. Kdy ji tam dostal a jak? Od těch turistek? Žádná na recepci nic nepsala.

"Smrdí to, věř mi, Marku! Podívej, osobně bych ti ji sejmul kdekoliv, ale mezi tolik lidí mě nedostaneš. Co tím sleduje?"

Mark pokrčil rameny. Vždyť je to jedno. Chtěl jenom, aby už přestala vyvádět. Co se jeho osobně týče, určitě se mohla pojistit a něco na něj vyčarovat už dávno. Přímým setkáním už nic riskovat nemůže. Pováží mu aspoň, kam ho to tahá ve snech a proč?!

Marcus Conehan nechal otce odjet k Rainierům, probíral poslední detaily s Ebem a čekal na signál od jeho chlapců. Najednou nějak nevěděl, co přesně si od setkání s neznámou slibuje. Ebe myslel, že s ní chce vyjednat příměří, donutit ji k pochodu na policii nebo tak něco. Mark mu nic nevyvracel. Vyšel z apartmá nějakých čtyřicet minut před schůzkou. Bylo to odvážné, chodbami hlaholily hlasy a smích turistů. Podle všeho se hodlali přesunout do nedalekého kasina.

Proto se mají sejít právě teď?! Ona opustí svou skupinu a půjde nepozorovaně jinam. Hloupost. Vůbec tu není, jenom využila Ebeho nepozornosti. Vždyť mohla zapojit třetí osobu, nějakého kapesního zlodějíčka, v hale nebylo nic pořádně rozeznat. Hm, Ebe také tvrdí, že samotářství bývá mnohem nápadnější, než sehraná parta. Takže by mohla pořád chodit s ostatními, rozjásaná jako ostatní. Jako teď. Hluk nad ním i na schodišti Markovi vadil. Přesto statečně vyšel k výtahu, odmítl jakýkoliv doprovod - a hned po několika krocích litoval.

Zdvíže turistickému návalu nestačily, několik ženských sestupovalo po schodišti. Marcus byl ihned terčem poněkud neomaleného zájmu a velmi dobře uslyšel slabé zahvízdnutí. Oblékl se sice neformálně, ale značka a špičkový krejčí jsou vždycky znát, málo platné. Kdyby ty dámy tušily, koho opravdu potkaly, byly by nejspíš při svém stylu schopny popadat k zemi jako hrušky. Pokud by navíc věděly, že zná prince Alberta osobně, byly by na tom ještě hůř.

Představy Marka naladily smířlivě a dokonce se pousmál. Ze skupinky se ozvalo nejmíň troje vyjeknutí a cizinky se rozeběhly po schodech dolů jako poplašená drůbež. Dopřál jim tedy velkomyslně dobrodružství i závan světa, o němž si čtou v bulvárech. Otočil se k zrcadlu a poupravil bezvadný límec. Nějak se rozpaků, které ho přece jen zaplavily, zbavit musel.

Sestupovala pomaličku za jeho zády. Ladně, s tváří otočenou k jedné z těch neforemných čtyř žen, které znal z fotek. Nejdřív si pořádně všiml nohou. Něco jiného, než modelky a štíhlé krásky kolem něj, ale musel sledovat každý jejich pohyb. Snažil se ovládnout, poodstoupil od zrcadla a hodnotil detaily, ale nebyl schopen kritiky. Možná neměla moderní lodičky, ale nohy v nich nebyly unaveně oteklé, kotníky vypadaly křehce a lehkost pohybu napovídala, jak se v nich dotyčná cítí přirozeně. Snad by mohla patřit mezi ony nenápadné a fádni ostatní turistky, ale právě teď se nesla jako královna.

Nevymykala se představám okolních cizinek o večerním úboru, pravděpodobně měla jakési malé

černé, které zahalila do ohromného černého šálu, jehož neforemnost ji srážela do vulgární svátečnosti ostatních. Sebrala snad plachtu v pohřebáku?!

Už se musel otočit, konečně mu přijela zdviž. Pohlédl na turistky, už mezi nimi nebyla. Vrátila se? Pokrčil rameny. Než se dveře výtahu zavřely, všiml si těch opravdu hezkých lýtek až skoro nahoře na odpočívadle. Musela se předklonit, něco volala dolů. Takže mu nabídla příjemné pokoukání ze všech stran. Pěkný začátek večera...

Na několik minut ho zaměstnaly představy jistých možností. Proč ne, snění je ještě mimo harassment. Navíc měl představy zcela nevinné, určitě i z jejího hlediska. Možná nepohrdne zpestřením večera, možná pro ni dokonce udělá úžasnou věc. Vzhledem k rychlosti, s níž autokary objedou půl světa za týden, vzhledem k fádnosti prohlídek stylem "pohleďte vlevo, vpravo". Navíc těžko věřit náhodě, že by tahle cizinka ovládala některou z řečí, kterými se domluví on. Museli by se asi omezit na to nejnütnější. Němci a Středoevropani jsou dost mimo...

Jak o ní uvažoval, jak snoval představy o večeru, vycítil, že zajímavá neznámá není typem na jednu noc. Leckterá z jejich společnic by se nechala ohromit už jen Markovou existencí. Ona těžko. Opravdu ne, ani se na něj nepodívala. Proč vlastně ne? Potkává snad boháče z předních stran bulváru každý den?!

Mark vyšel před hotel, trochu rozmrzele pokynul Ebeho chlapcům, nasedl do auta a nechal se vyvézt co nejbližší místu schůzky. Posledních sto metrů šel ale sám. Připadal si jako na střední, na první schůzce s holkou. Která to vlastně byla? Mary, Ann? Ne, Helena... Vzpomínal marně, tvář už měla po letech velmi neurčitou, vlasy blond. Skoro všechny holky na střední byly blond.

Minul už sochu dívky, která klečíc vypouštěla bílou holubici, ale po širokých schodech ke vchodu kostela St. Devote ještě stoupat nechtěl. Nijak se mu tohle místo nelíbilo. Kostel, utopený pod vysokým skalnatým srázem! Nahoře se tísní vysoké obytné budovy, mačkají se tam jedna přes druhou, div nepadnou sem dolů. Tady opravdu využijí každou píď parcely. Měl dost času, takže se obrátil doleva a chvíli bloumal podél kostelíka k obloukům stavby vzadu. Nějaký most nebo co... Zbývalo pět minut, když se odhodlal vrátit ke kostelíku. Vyzkoušel spojení s doprovodem a rozhodl se nijak nezakrývat sluchátko ani mikrofon.

Najednou ho polilo horko. Ohromně pozoroval, jak před ním směrem doleva stoupá k portálu povědomá postava. Byla to opravdu ona! Tu divnou černou plachtu nechala sklouznout z ramen jako šál. Lehce skloněná hlava jako by unaveně klesala pod tíhou uzlu tmavých vlasů, světlá plet' skoro svítla ve srovnání s opálenými tvářemi ostatních turistů.

Zamžikal, nevěřil tomu, co vidí. Takže ona si opravdu drze bydlí v Ambassadoru. A vypadá stejně jako... jako vždycky! Ale jak ji mohl nevidět, nepoznat?! Otočila se uprostřed pohybu a hleděla k němu. Pomalu přicházel, hltal ji očima. Vypadala křehce v šatech z lesklého černého - hm, čehosi. Sklouzl pohledem na lodičky, na lýtka, která obdivoval už na schodišti. Přísně posuzováno, nesnesla by srovnání s žádnou modelkou, pas nic moc a zadek taky o dost oblejší. Jenže hned vlastní kritiku umlčel. Tak, jak právě vypadá, by ve skutečnosti obstála všude.

Otočila se k němu, hrdě napřímila jako postava z dramatu. Vlastně to celé mohlo působit hloupě a směšně. Stanul před ní a přistihl se s pootevřenou pusou. Ona zatím trpělivě, důstojnost sama, vyčkala, až mu dojde, že ji má uctivě pozdravit. Proč se ho nebojí?! Nevěřil vlastnímu zdvořilému tónu, když se uslyšel:

"Smím vás pozvat na příhodnější místo?"

Vztáhl automaticky paži, aby jí pomohl sestoupit z jediného nerovného místa na stupni. Zaváhala.

"Vy ze mne nemáte strach?"

Měla příšerný přízvuk, ale skoro ho tou domýšlivostí rozesmála. Ebe tu měl mezi chlapci dva se zkušeností ostřelovače. Mark sem vůbec nemusel přijít, Ebe naplánoval víc variant, jak ji odstranit. Zavrtěl hlavou. Mít strach... V tu ránu mu došlo, že se ptala na strach z doteku, z osobního přímého kontaktu. Na to jí neodpověděl, byl už docela jinde. Potřeboval znovu slyšet její hlas, ujistit se, že patří k těm jeho divným snům. Ano, byla to opravdu ona, její hlas, i když ho zkrešlil přízvuk. Je vůbec možné tak divně mluvit anglicky?! Takže právě oni dva se znají celé roky. Zamrazilo ho, ale hned si uvědomil, že je to ona, kdo z nich dvou reaguje obranně.

Jestlipak se pamatuje? Přetahuje si taky jejich snová setkání do reality? Podíval se té ženě do jasně modrých očí a propadl do prostoru mimo čas. Odkud je, sakra, zná? Ani, když ještě cosi pronesla, se nedokázal úplně probrat. Zasáhla ho a bylo mu jedno, čím. Pozoroval její tvář, docela upřímný pohled, trochu nejistý úsměv. Už teď nevěděl o ničem, co by proti ní mohl mít. Sestoupila poněkud stranou, nevyužila jeho galantního gesta. Byla velmi bledá. Děje se něco, o čem Mark ani ochranka nemají páru?

"Není vám dobře?"

Něco zamumlala, hned potřásla hlavou a pokračovala svou topornou angličtinou:

"Promiňte, nechci být nezdvořilá. Neumím vše plynne vyjádřit v této řeči."

Udiveně jí pohlédl do očí. Neveršovala snad v tom mailu? Na to přece musí něco umět! Zrudla, jako by mu četla myšlenky.

"Psát umím lépe. Mám přípravu a slovník. Půjdeme?"

"Chodit? Kam a proč?!"

Vzdychla. Tentokrát bezpečně vycítil shovívavost.

"Tam, ke skále. Nebo jinam. Po krásných místech se chodí pěšky. Nechápu, že tady dovolili Velká cena."

Rozhlédl se. Nijak zvláštní krásu tu nikde neviděl. Několik metrů odtud směrem k zálivu byl most široké autostrády a za ním se rozkládal zbytek plochy, nazvané hrdě Náměstím svaté Devoty. Samá kavárnička, palmy a květináče. Ano, květiny a zeleň tu mají nacpané skoro zoufale do každého prostoru. I pilíře mostu kryje stromořadí, skálu nad kostelem porůstá aspoň cosi popínavého všude, kde se nechytaly keře.

Palác Grimaldiů, kde by byl Mark mnohem radši, je skrytý v parcích zahradách napravo nad zálivem. Ten jediný mu tady vždycky připadal jakžtakž zajímavý, ale pro dnešek je příliš daleko a vysoko. Mark tedy vzal ženu za loket, připadlo mu vhodnější zamířit k zaparkovanému autu. Tady nebývá vidět moc lidí, co jen tak stojí a trčí, za chvíli by vzbudili nežádoucí pozornost. Dotek jako – co? Rána? Ne, spíše vlna. Zachvěla se, jako by ji tou vlnou bolestivě udeřil. Zasáhlo to i Marka, ale nijak strašně, snad jako lupnutí statické elektřiny. Vytrhla se mu.

"Co jste?!"

Téměř vyjekla, zbledla ještě víc, skoro zezelenala. Oči se jí rozšířily strachem. Mlčel, co taky říkat, když nic nechápe? Zhluboka se nadechla a obezřetně uchopila jeho pravici do obou svých dlaní. Omámila ho teplem, šířícím se mu pažemi vzhůru do hlavy, až k jednotlivým kořínkům vlasů. Vydržel její zkoumavý pohled, ale stálo ho to hodně sil. Zalupal po dechu a marně se rozpomínal, byl-li kdy tolik vzrušený. Což zase na oplátku vyděsilo jeho. Cože, chce ji?! Takhle, teď? Zbláznil se snad? Zamumlala:

"Promiňte, jsem nervózní. Vy jste normální, zdravý člověk a nic zlého se na vás nechystá. Myslím nemoci."

Než pustila jeho ruku, na oplátku uvěznil její dlaně do svých. Ztrácely se v jeho sevření, drobné, připomínaly dětské. Nic dalšího se nestalo, žádný výboj ani teplo. Zhypnotizovala ho předtím? Přísně si ji změřil a byl spokojený, že on je tím, kdo má stále navrch. Pozorovala ho s výrazem

tvora, chyceného do pasti. Byla o hlavu menší, což mu dávalo malou výhodu.

"Takhle čarujete?!"

"Ne. Ne prosím. Nepotřebuji dotek. Mě stačí uvidět. Vy jste ale divný... Znáš vás, nevím, proč. Promiňte. Musím se omluvit za chybu. Příliš já věřila Georgovi. Věřila posláním. On, řekl, že dokážu trestat, být prst Boží. Lhal on a já lhala - mi. Pomsta a trest náleží pouze Bohu."

Mark potřásl hlavou. Nenápadným gestem poslal Ebeho chlapce pryč a zamířil s ní pod most. Přemýšlel, jak se s ní domluvit. Zdá se, že ovládá dost bídnou úroveň jazyka, vysloví jen hrstku základních slov. Potřeboval čas. No ovšem, to by mohl zařídit. Pro jistotu se spojil s jachtou přes Ebeho a mluvil francouzsky. Šla vedle něj klidně, jako by se jí nic z toho netýkalo, jako na výletě. Naprosto s ní nepohnulo, že je Mark s někým ve spojení malou osobní vysílačkou. Obdivoval ji a zároveň přemýšlel, co ta žena ještě může mít v rukávu. Jenom idiot by totiž takhle vlezl do pasti, po všech těch jejích tanečcích kolem bezpečnosti. Opravdu je tady sama, opravdu jí nikdo ani s angličtinou v dopise nepomáhal?

Jak by ho slyšela, ohlédla se ke kostelu. Ušla ještě dva kroky. Potom ve stínu mohutné konstrukce, v závoji vzdáleného hluku aut ustoupila náhle na stranu. Poněkud rozpačitě sáhla pod chumel plachty a podala mu pas. Teprve nyní si uvědomil, že levým loktem tiskne k boku malé psaníčko kabelky. Vzal si ten doklad, ale nevěděl, nakolik ho opravdu chce držet, otevřít a listovat. Napověděla mu:

"Pomsta, trest? Když dáte pas, vydají v hotelu mé kufry. Zmizí stopy. Žádné hledání."

Být tady židle, sedl si. Takhle stál a nevěděl, jestli se má smát nebo ji poslat do háje.

"Nerozumím vám. Chtěl jsem poznat člověka, který zasáhl do našeho života. Vědět, proč se to stalo. A získat váš program."

"Vy přece víte?! Máte peníze, velikou moc, ochrana..." pracně hledala výrazy, zaskočil ji stejně dobře jako ona jeho. "Georg mohl všechno vám povědět, dovolila jsem..."

"Jak jste se seznámila s... Georgem Adamsem?"

Pokrčila rameny.

"Soutěž v časopisu, jazykový zájezd. Učila se anglicky v New Yorku. Já byla špatný student, výslovnost a gramatika... Já šla do Central Park a tam na cestě Georg - na zemi. Infarkt, ano? Já už předtím... vidím dovnitř. On brzy úplně zdravý, já řekla tepnám, aby čistě, aby žádné kornatění. On potom přišel a děkoval. Já řekla jemu o... Jiným pomůžu, jí ne. Nedokázala jsem... A myslím na ty, co jí ublížili. Víš taky, že líp umím říct tělu, aby si nemoc vzalo. Začalo a zhoršilo. Georg pochopil. Řekl, aby já pomstila jiné dcery. On ví o hodně zlých zločinech, ale trest není. Trest jenom já. Boží prst. Ale já mám dál strach, nechci rouhání. Všechno chci mít jasné. Mně nepomáhá žádná ta smrt, jak Georg slíbil."

Zachvěla se a Mark ji plně chápal. Mít tu moc on, váhal by? Strčil pas do kapsy a nabídl jí rámě. Chtěl by dál vnímat její blízkost, slaboučkou vůni, příjemné teplo. Věřil by jí teď všechno a odpustil mnohem víc. Znal přece její tajenou bolest a trápení, i když se zdráhala ji vyslovit. Porozuměl, že tuhle ženu nejspíš výčitky svědomí ničily každý den. Oddělení SAFE mu dodalo velice přesný profil.

Pořád se chvěla. Markovi konečně naplno došlo, jak se mu vydala napospas. Věří, že ji přišel zabít a sama mu nabídla, jak zamést stopy. Možná dokonce řekla ostatním, že má schůzku a už se nevrátí? Pevněji se zahalila do toho šálu. Pořád čeká, kdy to začne. Pohřební plachta, vybavil si dojem z hotelu. Přehodil jí přes ramena i přes tu strašnou plachtu své letní sako. Odmítla, docela vyděšená.

"Proč to děláte?"

"Od moře táhne, třesete se."

"Proč vy měl... mít... máte ohledy?"

Pokrčil rameny.

"Maminka mne dobře vychovala."

Jemně sevřel její ramena, protože udělala posunek, jako by mu chtěla sako vrátit. Byla dostbledá. Svěsila paže, ale bojovně zvedla hlavu:

"Víte všechno. Cédé tu nemám. Už si nehrajte. Udělejte, proč jste tady. Kostel byl lepší."

Bavil stále víc. Natočil ji jako loutku a postrčil ke schodům. Když tolik chce, bude to mít.

"Jdeme!"

Vykročila a bez jakéhokoliv strachu v hlase pronesla:

"Je vaše právo."

Obdivoval ji. Neprosila o milost, dokonce mu to chtěla ulehčit. Zmocňovalo se ho divné tušení, že by ji snad nezabil, ani kdyby táta nepřežil. Když ji měl vedle sebe, vypařovala se z něj veškerá pomsta i nenávist. Pokud zrovna nenávist ještě do Evropy dovezl. Zatoužil si hrát. Tušila to?

"Tady ne, drahoušku, sem chodí milenci."

Zastavili se několik kroků od přechodu, u mola už rozeznal připravený člun. Pomalu se k ní sklonil, lehce otřel rty o její. Naprosto nechápala, co se děje. Široce rozevřenými očima hledala v jeho tváři odpověď. Působila tak bezbranně! Zároveň to byl teď on, kdo se beznadějně topil. Zopakoval to, pokračoval naléhavěji. Odvrátila tvář, přestal. Zachytil pohledy nějakého páru a odpověděl jejich úsměvu úšklebkem.

Uvnitř jejích úst si už připadal jako mimo skutečný svět. Letěl i padal, chtěl ji mít víc, úplně celou. Šílel a marně se snažil analyzovat, v čem to vězí. Její kouzlo nemizelo, ale násobilo se každou minutou. Ani parfém v tom není, nemohl zachytit žádnou pojmenovatelnou vůni. Použil veškeré sebeovládání, aby si ji třeba silou nevzal už tady, celému přístavu na očích. Byla tak vláčná, odpovídala mu na sebemenší podněty, ale přitom se odtahovala ze všech sil. Vzduchuje i sama sobě? Vzrušovala ho ještě víc. Každým posunkem, snad to o sobě ani nevěděla.

"Pojď."

Málem zakopl o látku, kterou při polibku upustila. I sako jí nějak sklouzlo. To zvedl, ale odkopl ten pohřební hadr a majetnický ji odtáhl k přístavu. Už nepromluvili, ani když jí pomáhal do motorového člunu. Ideální manželka, napadlo ho. Poslouchá a dovede mlčet jako ryba. Líbilo se mu to, ale kdyby jen trochu prosila a víc se omlouvala, byl by mnohem spokojenější.

Přirazili k jachtě a během uvítání na palubě nastal menší zádrhel. Mark si zatím neuvědomil, že nezná její jméno. Představil jí kapitána Craiga, ale než stačila nastat sebemenší trapná pomlka, usmála se a představila sama:

"Ema Šneidrová, velice mne těší."

Tohle se naučila říkat docela svižně. Craig se tvářil profesionálně, ale úsměv a sympatie nehrál. Mark mu skoro rozmrzele podal pas a požádal o vyzvednutí zavazadel. Opět francouzsky, aby nerozuměla. Potom zavedl Emu do salonu, z dosahu Craigova šarmu. Bylo mu už sice pětadvacet, ale na ženy ten blondatý mořský vlk působil tak, že se jim viditelně podlamovala kolena. Mark by nerad totéž uviděl u Emy.

Byl z hloubi duše rád, že jsou v místnosti skutečně sami, že je nečekalo žádné překvapení. Ebe odolal všem bezpečáckým pokušením a se svými chlapci skutečně zůstal na břehu. Mark nalil oběma džus, ale konverzace vážla. Možná ji konečně ohromilo prostředí. Mark byl na jachtu Dreams dost pyšný a ona zatím ani nehnula brvou. Ani pro Conehany taková loď s kajutami pro dvacet hostů není samozřejmost, ale to jí očividně nedošlo.

“Ema, hm?”

“Ema Šneidrova. Je to velká loď.”

Vyslovila konec jména krátce, připomínala tím Rusky. Potom mu došlo, že se snažila vyslovit jméno anglicky. A konečně ji taky napadlo pochválit Dreams. Málem se zakuckal. Ta ženská je neuvěřitelná. Aby si nemyslela, že si tady kdekoho omotá kolem krku, přísně se na ni podíval.

“Mám tě tady. Jsi moje. Souhlasíš?”

Přikývla. Mohla být jeho stejně snadno, jako pokaždé bývá Fiorina, ale cítil stále zřetelněji, že tuhle chce vlastnit víc. Se vším všudy, i s tím zatraceným nadáním. Úplně, bezpodmínečně, naprosto. Přišla sem, aby mu dala možnost pomsty, ale určitě nepočítá, že se to zvrstává jinam. Prozaičtěji. Hm, to ne, prózy v tom není ani za mák. Mark se už víc nehodlal zabývat okamžikem té změny. Možná k ní došlo už dávno, během jeho posledních snů.

“Chci ten tvůj program, to CD. Máš ho v hotelu?”

Pokrčila rameny.

“Není to dobrá věc. Jen moje.”

“Takže ho máš s sebou. Potřebovalas ho, kdyby něco nevyšlo. Že je to tak?”

Svraстила obočí, snažila se mu rozumět. Napil se a odložil sklenici. Naklonil se k ní, div se nosem nedotýkal jejího.

"Aby bylo jasno: Je tu sice pár lidí, kteří by se rádi podepsali na tvém tělesném zdraví, ale já si chtěl hlavně ujasnit, jak je to tvoje čarování možné. Nikdy povídačkám o zázracích nevěřím. Právě teď mě kupodivu nezajímá ani možnost, že jsi spadla odněkud z Měsíce nebo ses dokázala domluvit s mrtvými, jak tvrdí May. Přiznávám, že využívám situace, ale byl bych blázen, kdybych jednal jinak."

Hleděla mu do očí a čekala, co bude. Sebral jí skleničku z třesoucích se prstů a prstem zvedl bradu. Ucukla.

“To nesmíš. Patříš mi. Jsi moje, jasné?”

Zrudla, ale zůstala tuhá dál. Přitáhl ji k sobě, pevně objal. Ošila se, jenže neměla, kam uniknout. Věděl, že se zároveň snaží ho nerozzlobit.

"Chtěla jsi trest a počítala s tím že tě zabiju, vid'?" Slibuju ti tedy sice "malou smrt", ale přísahám, že tolikrát, kolikrát dokážu."

Potěšila ho podruhé, zřejmě porozuměla francouzskému výrazu. Nebo jenom pochopila, co ji čeká. Vždyť to vyjde nastejno. Krásně se vyděsila, rudá už byla jako chovanka klášterní školy. Bavil se, dokonce skvěle. Cítil Emin rostoucí strach a líbilo se mu, jak přesto krotí sama sebe. Byla skoro dojemná, jak se snažila dostát předsevzetí, že se mu vydá napospas.

Mlčky a naoko klidně se nechala odvést do Markovy kajuty. Těšil se víc a víc, když se tak chvěla, a bylo mu jedno, jestli strachem nebo zimou. Spokojeně mezi reakcemi těla poznával vzrušení, které nemohla zakrýt, ani kdyby chtěla. Když ne hlava, tělo mu vstříc vychází. A její rozum skutečnost přijme. I kdyby ji měl v té kajutě držet tak dlouho, dokud se mu nepoddá úplně. Cože vlastně hodlá s tou ženou dělat? Ovládnout, ochočit, zkrotit? Líbily se mu všechny tři možnosti najednou.

Sama byla nesmělá, ale odhadl správně, že ne chladná. Stačilo delší líbání a dovolovala mu všechno. Nepřestával, aby se nestačila vzpamatovat. Byla jako sníh, tající pod jeho prsty a horkým dechem. Nahmatal sponu pod uzlem vlasů na temeni. Pod prsty se mu s cvaknutím rozskočila dřív, než ji pořádně stisknul. Ema vzdychla, jako kdyby se sponou uvolnil jakýsi neviditelný zámek.

Když se Markovi po ruku rozlila záplava zvlněných tmavých vlasů, uvolnila se i ona. Objala Marka kolem krku. Konečně! Rychle našel zip na zádech a stáhnul černé šaty. Její ruce přiměl rozepínat a svlékat košili. Chtěl, aby mu rozepla kalhoty. Vyděšeně strnula se zavřenýma očima. Zasmál se. Nechala si kus sebe, ostrůvek svobody? Nebude poslouchat na slovo? Tak tedy příště... Strhnul ji na postel. Nebyl nijak něžný, ale její chyba, ne? Měla šanci, ale pořád tiše vzdorovala.

Vzal si ji dvakrát rychle, skoro vztekle. Potom se rozpomněl na svůj slib a vyzkoušel stejnou taktiku, která lámala Fiorininu obranu. S výsledkem byl velice spokojený, Ema se ho začala dotýkat i tam, kam si její dlaně zatím sám ještě nepoložil. Oči však neotevřela, i když ji přiměl vyvrcholit.

Těsně před usnutím prolétla Markovi vzpomínka na údajná Emina traumata. Bylo toho víc, než smrt té malé? Probral se pocitem, že něco pokazil. Hm, možná dost riskoval, ale nezměnil by ani minutu. Ležela na zádech, hlavu odvrácenou. Políbil ji do vlasů a něžně přikryl.

Usnula? Hm, to bude dobré. Natáhnul se na záda s rukama za hlavou. Dostal chuť na skleničku. Má se zvednout nebo ne - v tu chvíli ucítil, že tu nejsou sami. Otočil hlavu. Cože? May?! No nazdar. Stojí si tady mezi okny a jenom kouká. Sakra, proč si jí dřív nevšimnul?!

“May, kdy jsi přijela, proč Craig...”

Uvědomil si zároveň, co všechno tu nehraje. Vidí skrze ni? Opravdu: v šeru místnosti tu stála May v tmavých šatech a on za ní mohl škvírou v žaluzii pozorovat lodě na moři za oknem. Prudce se posadil, vytřeštil oči a zalpal po dechu.

“May, proboha...”

Přistoupila blíž a rozevřela šaty. Pod nimi se táhla dlouhá rána břichem, naštěstí jen trochu rozevřená. Od hrudi až úplně dolů, k tomu chomáčku ochlupení ve tvaru srdíčka. Nevěděl, na co hledět dřív. Taková rána... a žádná krev? Tím to bylo horší. Zahlédl střeva a rozchlíplé vrstvy kůže a svalů jako v anatomickém atlasu. Co to je? Varování, hrozba? Skutečnost?!

“Proč jsi neposlechl, proč jsi ji nenechal být?! Ohrožuješ vás oba. Marcusi Conehane, strhne tě s sebou, až bude umírat! Ach, Marku, prosím, chraň ji, starej se o ní lépe, než o sebe! Nikdo se o ní nesmí dozvědět. Nikdo další, Marku. Ty musíš žít!”

Nechápal naprosto nic. Stalo se jí to kvůli němu? Pohlédl na Emu. Stalo se to snad kvůli ní? Spustil něco, když... Zjevení May patří do sféry podivných snů. Najednou chápal, kdy to začalo. Chtěl tehdy zemřít, nevěděl, jak dál...

Nejspíš si tehdy nevybral moc dobře, neměl se zkoušet odrovnat fetem. Cvokař mu později poradil, ať se svými vidinami mluví, dá jim, co chce, a že bude mít svatý pokoj. Donedávna to asi fungovalo, sny občas měl, teď to věděl, ale klidně je zapomínal. Až do toho hřbitovního odmrštění. Co se s ním a všemi, k čertu, dneska děje?!

“May, děvče, proč? Tobě jsem takhle ublížil? Ach, May, proč se mi ukazuješ takhle? Jsi další můj sen, duch, varování? Nejsem si vědom... Tohle já přece...”

“Musím jít. Pamatuj a nezapomeň: Hledej plody hříchů, Marcusi, zlou dračí setbu. Pomsti mne, Marcusi, dej mi spravedlnost!”

Poslední slova táhle zaúpěla, jako by ji něco táhlo pryč. Otočila se, prošla stěnou ven, někam nad mořskou hladinu. Mark se zvedl, ale už nezahlédl ani její stín. Jen tichý, smutný hlas ještě dozníval v naprostém tichu. Panebože, rozpáraná jako při pitvě...

Mark musel do sprchy. Co teď? Má volat Ebemu? Kontaktovat policii, navštívit Dominikánskou republiku? Jenže May žádala, aby se o Emě nikdo další nedozvěděl. Mark by ji tím pádem nějak musel s sebou tahat po púlce světa. Nebo ji nechat tady, na jachtě, samotnou? Samotná znamená bezbranná. Nemůže ji opustit. No, poctivější by bylo říct něco jiného: Ne, nedokáže se jí vzdát.

Dneska ještě ne. Rozehrané partie nikdy nenechával být. Emu potřeboval, chtěl, musel prostě mít. Ale co ona? Chudák May! Zemřela? Jak, kdy?

Zuby Markovi zadrkotaly, ale pořád chtěl uvěřit, že když věc klidně a důkladně promyslí, vyvázne a probudí se do jiné skutečnosti. Co když ale ne?! Zaplavil ho strach. Bezbřehý a lepkavý jako bahno. Topil se v něm, ale zároveň ho vítal. Je správné tohle cítit, jinak by byl už opravdu šílený. Vzchopil se a přikázal sám sobě klid.

May má pravdu, nejdřív bude nutné zjistit, jaké můžou mít Conehanové plody hříchů. Dirk? Ten je už mimo hru. Měl snad nemanželské děti? Nesmysl. Určitě by už dávno něco vyplavalo. O žádném potomku se zkrátka neví a ani Mark žádné nezplodil. Měl dost rozumu, aby partnerky i sebe chránil a pro jistotu i ohlídal. Včetně May. Leda snad ještě Fiorina měla nedávno šanci, ale ta může být ráda, že je na tom tak dobře, jak je. Hm, Mark tedy potřebuje zase využít Ebeho bystrého mozku a znalostí rodinných pletich, protože on sám o dračí setbě tuší jen to málo, co se učil kdysi na střední.

Mark nevěděl, kdy znovu ulehl k Emě, ale najednou se jí díval do očí. Byly neuvěřitelně tmavé, veliké a hluboké. Ležela na boku, nahá jako předtím, ale jejími vlasy povlával vánek. Odkud se tady, proboha, vzal? Uvědomil si, že horko zase pominulo, v kajutě nebylo příliš teplo ani zima. Necítil vůni moře, vlastně nebyli ani na jachtě. Jako kdyby se vznášeli někde v prostoru. Takže ona si s ním zase hraje, vzala ho kamsi do svých divných sfér?! Viděl, že rozumí i jeho myšlenkám. Pootevřela rty a Marka oblil další závan strachu. Opravdu si ho odtáhla tam, kde vládne ona. V téhle říši on nezmůže nic.

“Proč?!”

Samozřejmě ho soudila za to, jak ji přiměl být s ním. Věděl to moc dobře a vůbec nehodlal rozebírat. Prostě musel mít právě to, co taky dostal. Je normální mužský a... Moudřejší bylo odvést její pozornost jinam.

“Mluvíš bez přízvuku... Jak to?”

Pokrčila rameny. Mark se rozhlédl, hledal May. Třeba by mu napověděla, uklidnila ji... Věděl moc dobře, že se Ema k otázce vrátí. Vadilo mu, že cítí stud. Hm, znásilnění to tak úplně nebylo, jen ji vedl, kam chtěl, ne? A tak, aby jí bylo dobře, což bylo. No, dobrá zpráva je, že se zatím tváří klidně, skoro vlídně. Ale pronikavý pohled se do Marka zavrtával. Neunikne zodpovědnosti za to, co provedl. Jak se vůbec neptal a prostě si ji bral. Bez ohledu a s tou panovačností docela drsně. Hm. Ale nakonec přece...?

Vzpomněl si, že jí řekl i cosi o tom, že ona jenom ještě neví, jak se jí to líbí. Nebo že se to naučí. Kousl se do rtu. Nejspíš se opravdu zbláznil, jenže... Nemůže za to náhodou i Ema? Vždyť byla tak- ano, plná života a chuti! Pohládl ji zlehka po paži, od rameni až k lokti. Byla tu, skutečná. Okamžitě si však připomněl, že i v té nemocnici se jí přece dotýkal. Dává to nějaký smysl?

“No tak, prozrad’ mi, co se děje. Víš to líp, vždyť mne pokaždé táhneš do takových vidění: Kde jsme, jak to děláš?”

Překvapil ji. Pokrčila čelo.

“Nevím, nechápu nic, nerozumím, o čem teď mluvíš. Jak tě můžu tahat do vidění? Pokaždé?”

Všechno jí pověděl. Teprve během vyprávění porozuměl, že si skutečně nic nepamatovala. Naslouchala mu s udiveným výrazem.

“Moje Evička že s tebou mluvila? Proč ne se mnou? Já jsem její máma, já!”

Nechápal, ale cítil, jak v tomto neprostoru balancuje nad propastí. Povedlo se mu vycouvat z jednoho maléru a spadl do dalšího! Ema mu ale nesmí utéct, žárlivě ho zavrhnout. Přitisknul ji

k sobě a horečně argumentoval:

“Tys přece věděla, že se ti už nemůže vrátit! Že je tak strašně rozbitá, že to už nikdy nebude ona. Udržela jsi ji dlouho živou, ale uznej sama, byl to vůbec život? Vždyť se nepodobal ani tomuhle rozhovoru. Teď mi rozumíš každé slovo, jenže ona ani nehýbala rty, jen otevřela oči. Chápeš to? Ani v tom snu se nemohla hnout! Nevím, jak dlouho dokážeš kouzlit, ale určitě jsi tu svoji moc ovládala v době dceřiny nehody.”

“Zabila se, skočila pod auto... Jiní se probouzejí, třeba i po letech! Ona by to dokázala, i když jsem necítila, že by mi její tělo odpovídalo...”

Ema vzlykla. Mark ji chtěl přivinout k sobě, ale odtáhla se. Pomohla mu malá. Najednou jako kdyby k němu připlouvaly vzdálené věty, provázené melodií dívčího hlasu. Stiskl Eminu paži, až sykla.

“Ne, Emo, nezabila se tak úplně sama, víš? Byla zoufalá. A nějak poničená. Ztratila někoho, komu věřila. Možná ho podezírala ze zrady, proto už nechtěla žít. Neví, co přesně se stalo, zlomil ji nějaký odraz.”

“Jak to víš? Mirek přece ... to on ji všechno naučil, potom odjel... Mirek byl její kluk. Vymýšlíš si, abych zapoměla, co se mnou děláš?!”

Dotčeně s ní zatřásl.

“Co to má být? Mohla ses bránit, ne?! Taková hrůza to nebyla, jen se nedělej. Ty orgasmy jsi nehrála, jedeš v tom taky. Řeknu ti pravdu o tvé dceři: Něco mi naznačila, když jsi jí dovolila odejít. Byla geniální, odhalila v sobě úžasné programátorské schopnosti, Cítil jsem, že by byla schopná hacknout, na co bych jí ukázal - jen kdyby ještě chvíli na sobě mohla pracovat. Zbytek si musíš zjistit sama. No, uklidni se... Víš co? Ebe ti pomůže.”

“Ebe?”

“Šéf naší bezpečnosti. Ten, který dostal do saka obálku. Musím říct, že to byl skoro d'ábelskej kousek, tohle mu udělat!”

Tvář se jí uvolnila.

“Pamatuji se. Nemocný muž, má velice rád tvého otce. Tebe... také.”

Vystihla ho přesně: Marka... také. Markovi to nevadilo, na rozdíl od táty nepotřeboval lásku žádného ze svých lidí, potřeboval pouze jejich spolehlivost a práci. Bože, zase je zpocený... Bez jakéhokoliv přechodu ho přidusilo známé horko. Leželi spolu zase v posteli, kolem poznával zařízení kajuty. Ona tiše oddechovala, jako kdyby tu ještě před několika vteřinami nelítaly naprosto žádné emoce. Přetáhl přes Emu příkrývku a měl pocit, že mu to gesto velkomyslně dovolila.

Probudil se první: Ujistil se, že tentokrát doopravdy, a pozoroval Eminu tvář. Byla svým způsobem docela hezká, rozpuštěné vlasy jí ubraly nejmíň deset roků. Mark se upřímně podíval sám sobě, že ho tolik přitahuje. Byla vlastně dost obyčejná, vlastně přímo zanedbaná. Neholená barbarka, ale ani chloupky v jejím podpaží ho neodpuzovaly. Měla je velice řídké, krátké a jemné, takže si jich pořádně všiml až teď. Nohy, kterých se předtím dotýkal, mu připadaly hladké, až nyní uviděl, že se mýlil.

Hm, proč ho to nezastavilo? Tvář má Ema sice hladkou, ale tělo? Pas aby chvíli hledal, na břiše vrstva tuku, nic pevného... Vedle jeho bývalých přítelkyň by působila jako hodně chudá příbuzná, hotová polní myš. Maximálně jako hospodyně by mu ji ve společnosti uznali... Přesto Mark věděl, že ji kritizuje zbytečně, už by ji totiž zase znovu chtěl. Vzpírala se veškerým požadavkům jeho vkusu, ale očividně byla tím nejlepším zámekem pro jeho klíč. Zbláznil se. Posadil se, odvrátil zády

a vstal. Jo, měli skvělý sex, v tom určitě neprohloupil. Zbytek si teď musí pořádně promyslet. May po něm chce...

Zachvěl se. Naplno mu došlo, že May už nejspíš není a nebude. Proč předtím nevyskočil a nezbouřil půlku světa? Nechápal to. Místo toho se docela v klidu nechal zatáhnout někam mimo skutečnost a s touhle ženskou řešil JEJÍ utěšování. A ještě se bál, že se na něj naštvě. Nic lepšího, než si dát pořádně studenou sprchu, udělat nemohl.

Konečně se cítil zase ve své kůži. Marcus nenáviděl postavení slabocha, závisláka, manipulovaného a využívaného chudáka. Vyhýbal se mu na míle daleko, aby najednou, tady a teď, zjistil, že se zamotal do naprosto iracionální sítě neznámé cizinky. Ovládá to ona, jemu ponechává pouhou domněnku, že věci řídí. Musel rychle pryč, na čerstvý vzduch. Domácím telefonem sice objednal bohatou snídani pro dva, ale ulehčeně přivítal stewardovo hlášení o příchodu Ebeho na palubu.

"Ať má v dosahu láhev brandy," doporučil.

Když se otočil, Ema procházela těžkou chvílí rozhodnutí, zda a nakolik otevřít oči. Nepomohl jí, jen pozoroval, jak se v polospánku protáhla. Opravdu, ani v podpaží se neholí, nařídil si znovu všimnout. Zbytečné, hned si byl jistý, že jediná návštěva kosmetického centra ji zbaví hlavních nedostatků. Jsou to ale nedostatky? Naprosto nic mu nevadí.

Prohrábl si vlasy a zčistajasna měl pocit, že spolu v noci strašně dlouho mluvili. On řekl všechno jí a ona jemu. Tohle celé se už řítí někam samo, nezávisle na jeho vůli. Zkusil záchrannou brzdu, ale téměř se lekl vlastního hlasu:

"Tvoje místo je tady. Snídaně, koupelna, postel. Jasně? Jachtu ti ukážu potom. Odpočívej."

Otevřela oči, zakryla se až po krk a přikývla. Mark spokojeně otevřel dveře kajuty, přitáhl z chodby servírovací stůl s jídlem a pečlivě za sebou zamkl.

"Je tady," konstatoval otráveně Ebe, sotva se Marcus objevil. "Jsi zřejmě ten nejlepší bezpečák, jakého máme," usklíbnul se jeho šéf. Zkušenější muž zavrtěl hlavou. "To není dobrý. Není správný, co s ní děláš. Jo, představ si, že Adams měl dceru. Pracovala pro několik nadací za procenta ze získaných dotací a grantů. Co bys tomu řekl?"

Mark hvízdal.

„Rodinný podnik? Tak se přece jenom Slizoun dostal k penězům! Pět tisíc dolarů na cestovní výdaje určitě taky okrájel. No, byl jsem docela zvědavý, jak z toho dokázal vyškrábat peníze, ale uznávám, že mě převezl.“

„Možná to dělala jenom pro tu likvidaci hajzlů. Jenže co když začne mít roupy? Možná se neumí ovládat tak dobře, aby nebyla nebezpečná!“

"To nech na mně. Jo a nikdo další to nesmí vědět, Ebe. Využijeme situace. Představ si, že snaživě zařídila, aby její zmizení nikoho nezajímalo. Myslela, že ji snad na místě odprásknu nebo co."

"Není hloupá, já si to myslel taky. Akorát všechny možnosti, jak tě z toho potom vyvlíknout, vypadaly dost vachrlatě. Dej na mně, relativně nejlepší je odprásknutí na dálku. Jenže ty... Ále," mávnul Ebe rukou. Škoda slov, pochopil Marcus. Zvedl ruku, aby upoutal jeho pozornost. "Ebe, prosím, potřebuju tě. Tvoje zkušenosti, znalosti a pomoc. Plácáme se v dalších malérech a Ema fakt může být našim esem v rukávu. Nebo rodinný stříbro, přesně nevím. Co bys řekl tomu, že May někdo rozpáral jako hračku a vím to právě díky ní?"

Ebemu vypadla sklenice z ruky. Nesnažil se ji zachytit, nenamáhal se vyhledat ji očima. Visel pohledem na Markových rtech.

"Tak ty to víš... Nevěděl jsem, jak ti tohle říct... Volali mi před hodinou. Vůdú se všim všudy, i s podříznutým černým kotětem. Je mi to vážně líto, Marku."

“Bože...”

Marcus zavřel oči. Náraz reality strašlivě zabolěl. Pořád doufal, že se Ebe zasměje, že mávne rukou. Proto to na něj hodil tak drze a blbě. Sklonil se pro sklenici. Dopadla dobře, brandy jen vyšpláchla. Mark by nejradši zařval, ale promluvil hlasem stejně chladným, jako při obchodních jednáních.

“Opravdu, Ebe? Kdyby to bylo vúdú, řekla by mi o něm. Jenže May mě varovala před dračí setbou. Plody hříchů, říkala. A žádá pomstu.”

“Kdo? Ona?”

Ebe rozčileně ukázal směrem ke kajutám. Marcus stiskl rty.

“May přece. Nebudu ti už nic dalšího říkat. Musíš mi věřit anebo to přijmi jako příkaz, vyber si. Mluvil jsem s May o záležitostech ohledně Emy a mne ještě v New Yorku. Radila se s babičkou, nějakou kněžkou nebo co. TA dělá vúdú.”

Ebe se znovu natáhl ke stolku s pitím. Docela plynule a svižně. Zvláštní, když ještě včera sotva ovládal ruce. Marcus mu pohlédl do očí:

“Ebe?”

“No, hejbu se trochu líp, svědčí mi zdejší teplo. Zato tobě to tady leze na mozek. Nebo na koule, těžko poznat. Musíme taky probrat strategii, May je ve všech novinách. Letí to světem jako tsunami.”

Kapitán Craig vstoupil a oznámil, že dorazila zavazadla jejich hosta. Vrátil Markovi Emin pas. Ten ho beze slova podal Ebemu a kapitánovi poděkoval. Host spí, teď nemá být rušen.

“Česká republika? Balkán, to jsem si mohl myslet. Ta ženská tě zničí, vycucne jako Drákula,” prorokoval Ebe zachmuřeně. Mark měl konečně příležitost Ebeho opravit:

“Střední Evropa, přáteli, žádný Balkán. Ale to je jedno.”

“Třicet osm, dost stará. Změnil jsi vkus?”

“Možná. Máme důležitější starosti. Nemluvili jsme náhodou o vraždě holky, kterou jsem měl rád?”

“A no jo, sakra. Z nás dvou by sis to měl ale říkat hlavně ty, víš? Přestat blbnout a jet po tom vrahovi. S našimi možnostmi jí to doslova dlužíš. Jedu na pevninu za Dickem, tohle se moc houpe. Vyšlu naši smečku na pomoc policajtům, ale měl by ses o to starat hlavně ty.”

Když se Mark vrátil dolů, seděla Ema v křesílku a pozorovala okénkem přístav. Otočila se, až když zavřel dveře. Ukázal na ustlanou postel.

“Proč? Jakto, že máš zase šaty?! Stejně se nikam nepůjde.”

Pokrčila rameny. Oblékla se do něčeho puntíkovaného, černooranžového, upnutého, se spoustou knoflíků vpředu. Možná by měl ocenit, že se nevrátila ke včerejší důstojné pohřebnosti. Dokonce i vlasy nechala volně spadat na ramena. Jenže se cítil příliš zklamaný, ošizený. Zase mají problémy? Už to vyslovila:

“To není správné. Jiné země... Ne, světy.”

Posadil se naproti. Byla směšná, nikdy by ho doopravdy nenapadlo uvázat si ji navždycky na krk. Brala ty svoje fantazie dost vážně, pleť z nich měla skoro popelavou a pod očima kruhy. Vypadala jako svůj vlastní stín, i když spala docela dlouho. Nevěřil by, že ji tolik utahá. Což chlapa v téhle oblasti docela potěší.

“Na tom nic špatného nevidím. Lidi se potkávají, milujou... Je to hezké. Chceš popřít, že jsem skvělý milenec? Užila sis to taky.”

Šokovaně strnula, pootevřela ústa. Zaskočil ji tak, že si okamžitě připadal nevhodně, aniž věděl, proč. Sakra, vždyť spolu mluvili...TAM. Nebo ne? Nalil si vodu z karafy a dolil čerstvou šťávou

z hroznů. Chutnalo to skvěle, ostatně jako všechno tady. Měl tenhle kout světa celkem rád, jenom Velkou cenu nemusel, ale uznával ji jako špičkovou součást byznysu. Vlastně se trochu shodnou i v tom.

“Chceš popřít, že se ti to líbilo?!”

Trochu zvýšil hlas, ale klidně se mu podívala do očí. Zvedla ruku, konečky prstů dvakrát poklepala doprostřed napjaté látky na hrudi. Vlastně před hrudí, protože ňadra, kterými s v noci Mark těšil, vsazená do podprsenky, držela napjaté puntíky šatů dost daleko od kůže. Markův pohled zůstal připíchnutý k tomu místu, i když Emina ruka už dokončila pohyb, otočila se a nesouhlasně zakývala.

“Tady není nic. Proto není správné...”

Ukázala na postel a Markovi došlo, že by měl cosi pochopit. Naštěstí byl vytrénovaný z nekonečných jednání a mozek náповědy úslužně zpracoval, aniž by Mark zvedl oči z místa, které ho zaujalo. Zavrtěl hlavou.

“Jsme dospělí. Ty to chceš, já taky. A jsi moje, že?”

“Lynn Amidas pro juniora?”

Vyskočil, ale ovládl se. Co si to dovoluje?! Hleděla příliš klidně, jasně provokovala. Marcus jako by zaslechl tátovo vyprávění: Dirk se rozhodl, že Lynn získá, že si na něj přivykne a zamiluje se... Lynn patřila k minoritě, kde dívčí hrdost a čistota znamenají základní hodnoty. Jenže ona a Ema jsou snad něco jiného, ne?! Jak si může dovolit tohle srovnávat?! Byl nad tou drzostí hezky dlouho bez dechu. Nehodlal se s ní hádat, stejně by mu nerozuměla. Taky si včas uvědomil, že není bezbranná a neměl by ji naštvat. Otočil řeč jinam.

“Jsi už rozvedená?!”

Přikývla. Znovu se vrátila k pitvání jejich vztahu a potřeb. Ukázala na postel:

“Někdo tak říká... dělá pozdrav. Já ne. Zním svou vinu, ale tady,” znovu ukázala na srdce, “tady svoboda. A hlava také.”

Mark si uvědomil, že jemu včera z hlavy vypadl mozek a bůhví kudy pochodoval. Možná ještě teď běhá mimo něj, ale snad se už alespoň přibližuje. Ema určitou část pravdy má, otroctví už úředně skončilo. Říká se to. Škoda. Znovu si sedl, napil se, ale do očí se jí nepodíval.

“To je fuk. Stejně nemůžeš pryč. May chce, abych tě chránil.”

“Co je May?”

“May je... přítelkyně. Kamarád, ne milenka, chápeš? Ma Bora.”

Jméno poznala. Daň bulváru přinesla ovoce. Přikývl.

“Ano, ta topmodelka, doprovázeli jsme se občas do společnosti. Já měl partnerku na společenské události, ona ochránce a doprovod na ty svoje. Je mrtvá. Přišla mi to říct. Snad to zrovna ty pochopíš, dnes v noci... Viděl jsem ji... Říkají, že vúdú...”

Poprvé se mu kvůli May zadrhl hlas, obtížně vyslovoval. Zavřel oči a zvrátil hlavu. Teprve nyní se zpráva úplně dostala k němu, až dovnitř. Doprostřed jeho hrudníku, kde mu vší silou stiskla srdce. Nevěděl, jak dlouho tak seděl, až pocítil, jak se Ema soucitně dotýká jeho tváře. Nevěřil, že se mu to nezdá, ale ona ho ještě docela něžně přivinula k sobě. Plakal by, kdyby to dokázal. Neobjal ji, nesevřel, jenom jí dovolil držet svou tvář nad hladinou smutku a tiše kolébat.

"...A víš co? Možná je to tak lepší, že ses k tomu dostala. Kdyby ten tvůj Adams měl jenom běžné možnosti, tátu mi dávno odstřelil nějaký snajpr. Nebo by dostal porci jedu a třeba bych se do toho taky namočil. Vždyť ani táta nevěřil, že ho z toho zrovna já dostanu."

"Nemáte se rádi? Nenávisť?"

Bohužel nebyli tam, kde spolu dokázali plynule hovořit, ale Ema se opravdu snažila mu rozumět. Možná je to tou postelí, v ní se prý vždycky člověk jazyky naučí rychle a dobře. Což oba potřebují. Aby však neztratil její důvěru, ležel Mark oblečený na přikrývce. Pod druhou půlku dost neochotně vlezla, ale když nenaléhal na odložení těch puntíků, pomáhala mu předstírat, že dokážou zůstat cudní jako bratr a sestra.

"Táta na mě poslal firemní ochranku. Doslova mě unesli z baráku, kde jsem se skrýval. Starý sklad, tajné místo. Skvělá parta, samí blázni do počítačů. Hráli jsme si, byli jsme hackeři, víš? Ve jménu lepší společnosti, ekologie... Nabourali jsme se, kam se nám zachtělo. Najednou v noci výpadek proudu, zacpaná ústa, odnesli mě jako balík. V sedmnácti ze mě táta udělal neschopný mimino!

Za pár hodin tam vrazila FBI, všechny sebrala. Ostatní mysleli, že jsem včas zdrhnul schválně, že jsem je zradil, chápeš? Měl jsem tam holku, vlastně chtěl jsem mít, ta zmizela beze stopy. A největší frajer u party taky. Nenáviděl jsem tátu, i když mi vlastně zachránil krk. Zkusil jsem si šlehnout a zároveň si podříznout žíly, potom chodil ke cvokařovi... Otec mi nic nedal zadarmo, i tohle druhý selhání mi nechal vyžrat. Úplně jsem uvnitř zledovatěl. Vystudoval jsem a pohltila mne rodinná firma. Stal jsem se vzorným členem společnosti, oženil se podle očekávání a rozvedl, až když aféry manželky byly naprosto neúnosné. Všechno podle pravidel."

Mark se odmlčel, stále měl pocit, že se opakuje. Možná proto mu Ema rozumí? Pokračoval:

"Až poslední čtyři roky jsem nahlídnul pod pokličku našich rodinných vztahů. Strýc Dirk se úporně snažil podrážet mě a tátu za každou cenu a Ebe, šéf bezpečnosti, všechny starosti kolem toho a maskování přebral na mě. Úplně mi to vzalo chuť nějak toho chlapa mít rád. A já strejdu Dirka kdysi zbožňoval, chápeš? Tátovi stačilo, co měl předtím. Postoupil jsem do přední pozice a jak říkám, všechno padlo na mne."

"Ebe, nemocný muž. Co říkal, že jsem tady?"

"Nesouhlasí. Představím vás a hotovo. Pořád má pocit, že tě měl dát odstřelit."

Usmála se dost zvláště.

„Shoda. Richard Conehan?"

"Jachta není velká jako Titanik, jen pro dvacet hostů a posádku, takže se taky setkáte, jestli přijede. Zatím si užívá setkání s přítelem."

"Milý starý pán?"

"To nevím."

Uvědomil si že mu dělá potíže představit si tátu jako „milého“. Rozumnější by se mu zdálo skončit s konverzací a přejít k tomu, co je spojovalo nejpříjemněji. Jenže Ema se tvářila spokojeně tak, jak byla. Sotva si Mark uvědomil, že si už nechce povídat, podívala se mu do očí a zívla:

"Dny byly těžké. Jsem velmi... musím spát, zůstanu tu."

Marcus uslyšel na chodbě stewarda, převzal od něj podnos s jídlem a když se otočil, aby Emě nabídl lehký oběd, už skutečně spala.

Další večer se ale vyvíjel naprosto jinak, než Marcus očekával. Ještě před západem slunce k jachtě přirazil člun a Ebe na palubu přivedl agenta Forda. Klasický typ mladého ulízaného panáka s tmavými brýlemi. Opisuji agenti od filmů nebo filmy od agentů? Marcus nevěřil vlastním očím, ale nemohl s tím už nic dělat.

"Chci mluvit s Emou ... Šneidrovou," pohlédl během řeči Ford na lístek v dlani, potom pro potvrzení na Ebeho, ten přivřel víčka. Marcus vstal. Byl vyšší, než agent Ford, ale nijak trénovaný. Cokoli by udělal, postrádalo smysl. Ema byla na lodi jako v pasti, on ji sem přivedl ... ale bylo by to kdekoliv jiné? Za tím jejím programem se už zkrátka pustili i vládní vlci.

“Doprovodím vás a ohlásím. Paní Šneidrová spí.”

Ford kývl na Ebeho, ten úslužně podal kufřík, donesený stewardem. Marcus je zavedl ke své kajutě a opatrně vstoupil. Docela si oddechl, že Ema sedí u jídla. Pořád měla ty puntíkaté šaty.

“Našli tě, Emo. Naše vláda... hm, vládní agentura,... agent Ford, je tady. Nic nemůžu dělat. Radši mu řekni všechno, co bude chtít vědět. Je mi líto, že zrovna můj člověk...”

Zvedla dlaň a zarazila ho. Polkla sousto, upila vody a otřela ústa.

“Řekni, že špatně mluvím. Nemám slovník. Ale ukážu. To Ebe?”

Přikývl. Vzdechla a odstrčila nedojedenou porci.

“Nechci jíst. Přestalo být dobré. Víím, že to přijde, ale... Neumím popsat. Vždycky někdo ... po nemoci... moc nemá rád. Nesmím se zlobit, je to O.K. Mají právo, podvědomí pracuje. Pět minut, ano?”

Nechápavě zíral, jak se Ema na židli choulí, objímá pažemi kolem ramen a sklání hlavu. Ozvalo se klepání na dveře.

“Ebe, pět minut!”

V tu chvíli mu to došlo. Ona vši silou ovládá své pocity. Snaží se překousnout hněv, smutek, chrání i tohoto starouše! Shýbl se, objal Emu a políbil do vlasů.

“Je to idiot. A já vlastně taky. Odpuť, odpuť nám všem.”

Nadechla se, lehce vymanila. Vypadala klidně, oči pozbyly čitelného výrazu.

“Stalo se... něco. To neznám, ale musím říct. Dva galony. Dva galony vody musí vypít do půlnoci, jinak zemře. Příliš věci se hýbe. Něco zvenčí, ano? Když víc vody, lepší. Ebe, rozumíš? On má nebezpečí!”

Přikývl.

“Jasně. Ebe, musí se napít. Udělá to, kdybych to do něj měl napumpovat.”

“Řekni až potom. Vpusť ... CIA? Má computer? Nech samotné.”

Pochybovačně se na ni podíval.

“Agent CIA pouze dělá svou práci, Emo. Ale nesmí ubližovat, rozumíš?”

S ledovým výrazem ve tváři pokrčila rameny:

“Ema nedělá všechno. Hodně osud, Bůh. Kdo ublíží Emě, ničí sebe. Ema je ... ehm, katalyzátor? Neumím všechno zastavit.”

Marcus vyšel na chodbu dřív, než mu došla další podivná Emina hláška. Uvolnil vstup Fordovi, ale Ebeho zadržel.

“Nech ji být, Ebe, ani ty ještě nevíš, co umí. Mimochodem, nepřipadáš si nějak moc, dokonce nezvykle, čilý?”

“Vždycky mi tady v Monte Carlu bylo dobře, “ odmítl Ebe brát Markovy náповědy na vědomí. Ten si konečně si vzpomněl na Ebeho rozčilení z hotelu. Některá turistka se ho tam dotkla... I když prý to Ema nepotřebuje. Možná mu jen strkala dopis a zároveň léčila potřebného jen tak, ze zvyku. Teď pronesl do stěny z mahagonu: “Do půlnoci musíš vypít dva galony vody, abys přežil. Něco se v tobě rozhýbalo a ona úplně všechno neovlivní. Řekla, že je to zvenčí.”

“Pche, to určitě! Voda... Zbláznil ses? Nemám rovnou skočit do moře? Dost odporná smrt! Ochutnal jsi někdy tu vodu? Je tady plná splašků.”

Mark ho nepřesvědčoval. Pod remcáním Ebe skoro panikařil, natolik ho už znal. Svoje tělíčko opečovával a pokud měl z něčeho hrůzu, byla to právě občasná selhání jeho fyzické složky osobnosti, spojené s dalšími náklady bolestí. Ten Vietnam ho příšerně pocuchal, je lepší nepátrat, jak a co přesně. Vstoupili společně do místnosti a zůstali u dveří. Agent Ford právě zkoumal Emin pas.

“Je pravý,” potvrdil spokojeně. Ema ho pozorovala bez hnutí. “Mohu vám nabídnout beztrčnost

a mlčenlivost našeho úřadu. Podmínkou je předání programu.”

“Já se anglicky učím. Nenosím CD. Umím svoje odeslat na adresu. Mail, ano?”

“Nevím, jestli mi rozumíte správně. Pro-program. Ten chci. Zatím jen tohle.”

Ford mluvil pomalu a zřetelně, snažil se dost hlasitě slabikovat. Ema přikývla. Jako školačka promluvila pomalu, s pečlivou, i když dál příšernou výslovností a důrazem na hlavní slovo.

“Ano. Pro-program. Umím přikázat poslat, internet. Udělat e-mail.”

“Cože, tak jednoduše?”

“Spravuje schránka dcera. Schránka její.”

“Jaká dcera?”

“Autor pro-program.”

“Kde je vaše dcera teď?”

Ema ukázala očima nahoru. Mark se podíval na Ebeho, ten zakašlal. Ford se k nim nechápavě otočil.

“Ona je tady, někde nahoře? Na můstku? Proč mi to nikdo neřekl? S ní potřebuju mluvit, tuhle si nechte. Pokud je nezletilá, mohla by aspoň tlumočit?”

Marcus zavrtěl hlavou a Ebe rychle vysvětlil, co věděl. Ford se snažil zakrýt zklamání.

“Hm, měl jsem to vědět dřív. Takže ona si nejspíš neuvědomuje, co má?”

Mark zasáhl:

“Myslím, že si dosah těch možností neuvědomil ani Adams. Ehm, firma DACY, která paní Šneidrovou pověřovala, ehm, nějakými drobnými úkoly. Já jí už řekl, že vám to má dát.”

“Dobrá, takže potřebuje napojení. Jde to odsud? Jistěže, vy abyste neměli bezdrát...”

“Přesně tak, nemusíte opustit kajutu. Jestli nemáte notebook...”

“Bez starostí. Madam, můžeme začít. Umíte stáhnout program sem?”

“Sem? Znáám poslat na adresu.”

Prohlížela si klávesnici, jako kdyby takový přístroj nikdy neviděla. Očividně hledala myš. Marcus se zasmál, Ford měl co dělat, aby tentokrát nevyvrátil oči ke stropu on. Předvedl, jak ovládat kurzor a musel chvíli čekat, než si Ema novinku osvojí s hravostí a nadšením takřka dětským. Dokonce se několikrát zasmála vlastní nešikovnosti, jako by netušila, co přítomnost agenta znamená. Marcus se už jen tiše kousal do rtu a Ebe se úporně mračil. Když se agent Ford sklonil, aby Emě pomohl, firemní šéf bezpečnosti se beze slova odkolébal pryč.

“Pryč? Jak to myslíte? Jak může být pryč?!”

Kapitán Craig čelil oběma mužům se strnulou tváří. Agent Ford čekal ověření, že na zadanou adresu skutečně dorazil v pořádku program, který chtěl, Marcus byl ohromený. Nechali Emu jen pár minut o samotě, ale něco takového naprosto nečekali. Podle stewarda ponechala v kajutě všechna zavazadla, zmizela jen s tím, co měla na sobě.

“Jak si mohla vzít člun? Copak umí řídit?!”

Ford mechanicky vytáhl mobil a někam zavolal. Zesinal a když promluvil, skřípěly mu zuby.

“Utekla, protože lhala. Jen by mne zajímalo, v čem schovala kód. Ten program skutečně dorazil, ale hned zmutoval. Hochům se ztratil už i ten rozsypanej čaj.”

Mark pokrčil rameny. Podle něj to bylo jedno. I když si vybavil krok za krokem celé dění, i když automaticky odhadoval možné finty. Mělo by ho to zajímat, ale všechno převálcovalo Emino zmizení. Někdo ho ošidil, vzal mu, co si chtěl nechat. Co měl přece chránit, ne?

Stejně jako Ford si ještě jednou prošel celou scénku. Ema nejdřív otevřela svou schránku a z ní poslala krátkou zprávu do další. Problém byl v tom, že Ema psala zprávu anglicky a s chybami, takže se objevila hláška, podle Emy automatická kontrola správnosti textu. Aby prý si mohla

dopisovat se světem. To je ono! Mark si až teď uvědomil, že psaný projev přece vždycky měla velmi dobrý, vždyť dokonce veršovala. Dosvědčil Fordovi, že Eminy maily jsou jako od vzdělance.

Zároveň pochopil další věc: Kdysi někdo velice dobře promyslel ochranu tohoto programku na zachování naprosté anonymity. Vždyť se mu nezdálo už to, jak dětinsky vděčně a pokorně Ema přijímá Fordovu pomoc s opravami chyb. Byla vždycky upřímná, to ano, ale blbou ze sebe zatím nedělala. Převezla je všechny, potom klidně odešla a Mark věděl, že ji jen tak snadno znovu nepotká. Pokud měla vymyšleno tohle, určitě nebude potřebovat ani pas, který jim tu nechala.

“Podvedla nás. Převezla nás všechny, agente Forde.”

V místnosti se konečně objevil Ebe. Vypadal hrozně. Craig hned přiskočil, spolu se stewardem ho podepřeli a dovedli k sedačce. Starý muž s propadlými tvářemi zachraptěl:

“Co ti to navykládala, Marku? Co se stalo?!”

Marcus mechanicky naplnil skleničku vodou ze džbánku a ochladil ledem.

“Řekla, že nemůže ovlivnit všechno, co se kolem spouští. Musíš pít, Ebe, jinak zemřeš.”

Zestárlý muž se zašklebil a naráz vypil víc, než polovinu dávky. Mark mu okamžitě dolil. Agent Ford se posadil a se zájmem čekal. Ebe se napil znovu a mladý muž ve slunečních brýlích se domáhal pozornosti:

“Teď bych se rád vrátil k té osobě. Tvrdil jste, že má jakési mimosmyslové schopnosti? Ty drobné úkoly jsem vám nespoknul. Máme lepší informace, než si myslíte.”

Ebe s odporem odstrčil Markovu ruku se džbánkem a ujal se slova.

“Dokud jsem neviděl vlastní modrou moč, agente, byl jsem taky na pochybách. Takovou věc nemohla tušit, vždyť já sám ani nevím, že je to možný!”

“Nějaká otrava? Potřebujete lékaře!”

“Čerta starýho potřebuju! Jestli ona řekla, že musím vypít tři galony... Fuj!”

“Dva, Ebe.”

Nemocný muž sjel Marka takovým pohledem, že hned litoval své upřesňující poznámky. Dopil vodu a s úšklebkem trpícího nastavil sklenici.

“A aby bylo jasno, to já nařídil, aby ji odvezli na břeh. Dostal jsem hlášku od svých chlapců, že si pro ni jedou vaši kolegové, agente. A to jsme si už nedomluvili. Měla tady zůstat a jenom spolupracovat. Porušili jste dohodu, ačkoliv mezi námi zatím byly férové vztahy. No a taky jsem se zrovna někdy tou dobou dostal na záchod.”

Ford beze slova vstal, sebral Markovi džbán a vyšel na palubu. Tam dramaticky vylil zbytek vody a nádobu hodil do moře. Potom bez rozloučení nastoupil do člunu, který právě přirazil k boku jachty. Markovi stačil pohled na stewarda a před Ebem se okamžitě objevil další plný džbán vody. Starý muž vzdychl a zničeně přikývl.

Ebe se z toho skutečně vylízal bez doktorů, jen s masérem Li Wangem, který ho průběžně nutil k dalšímu pití a ošetřoval. Zvládli dva záchvaty křečí, podobných epileptickému záchvatu. Ještě před půlnocí Číňan spokojeně Markovi hlásil:

“Pan Ebe bude dobrý, pane Mark. Už moč zelený, ne modrý, už miň nemoci. Ledvina obě píchlá, pane.”

“Cože?”

“Ledvina obě píchlá, pane. Díry. Tlustá jehla, čerstvá. Otrava na jehle, myslí Li.”

Mark potřásl hlavou, ale když Li Wang odprisáhl, že tomu tak opravdu je a že už je nejhorší za nimi, ulehčeně projevil zdvořilou účast. Duchem byl už zase daleko. Ani přehled o posledních

událostech v podniku, zasláný Lucy, Marka nedokázal pohltnout natolik, aby si neuvědomoval nespokojenost se zmizením Emy. Nejspíš stačila zmizet v té své zemičce a její adresa mohla být stejně skutečná, jako pas. Jenže ne tak úplně pravdivá. Naděje, že se mu Ema znovu ozve, byla sice naivní, ale Mark se až do téhle chvíle pokládal nové setkání za samozřejmé. Najednou nějak věděl, že mezi ně padla nejen dálka, ale i mlčení. Ona měla hotovo. Poslal Li Wanga zpátky k Ebemu a pohlédl na kapitána. Vypadal šokovaně a zrovna si nalil sklenici vody. Markus se pousmál.

“Craigu, zařídte mi, prosím, let běžnou linkou do Dominikánské republiky. Nebo ne, vyspím se a nejdřív pojedou do Paříže, promluví si s několika přáteli May. Budu potřebovat spolehlivé, rychlé auto. Postaráte se o to? Děkuji. Otce budu informovat sám.”

Dlouho váhal, než se odhodlal vejít do své kajuty. Jako by tu po Emě něco zbylo... Zlobil se, protože to všechno měl rozhodnout on. On to měl mít pod palcem od začátku do konce! Mohl si pohrát, zjistit, co je zač, nasytit se a jít dál. Měl jít dál, ale teď je v pasti možná horší, než když ji potkal u kostela. Právě proto, že mu zmizela. Jako by ho podvedli. Podfoukli ho, vysmáli se mu, ona i Ebe.

Mark byl rád, že Eminy věci zmizely, že je nemá na očích. Uložil se, ale po chvíli spánku se probudil s pocitem, že v kajutě není sám. Ema dýchala vedle něj, ale bál se otočit hlavu nebo natáhnout ruku. Už by jí vynadal, ulevil si, ale najednou byl docela rád, že ji tu má.

“Nechci tě zase ztratit, Emo,” doznal docela zkroutěně.

“Nemůžeš ztratit, co jsi nenašel.”

Otevřel oči, protože zase mluvila bez přízvuku. Přesněji řečeno, myslel si, že otevírá oči, ale hleděl kamsi do tmy, ze které blikala velkoměstská světla. Pohybovala se a měnila jako za sklem jedoucího vozu. Dívá se snad jejíma očima? Nejspíš ano. Emu neviděl, vlastně jen kousek odrazu její tváře na skle. Nebo se mu to zdá?

“Kde jsi?!”

“Už mě nech být.”

“Nemůžu. Nechtěl jsem, aby po tobě šla CIA. Teď nám nedají pokoj. Oni nebo někdo jiný, pořád tě budou hledat a nutit k předání programu.”

“Nevím, co by chtěli. Program je vypnutý. Všechno vymyslela Evička, včetně správné kombinace chyb. Dělal jsem pořád ty samé, víš? A když jsem si četla to takzvané chybové hlášení, bylo to pokaždé jako pozdrav odtamtud. To nikdo nemohl prolomit, nikdo nemohl zvládnout, aby se program stáhnul ve správné verzi. Vymyslela to pro mne, abych mohla psát vysoce postaveným lidem nebezpečné detaily. Potkala jsem hodně mafie, víš?”

“Dobrá, před hajzly u vás tě to ochránit mohlo. Ale co CIA? Mají přece tvůj pas, vědí, kde bydlíš...”

“Jsem-li Ema Šneidrová z Opavy. To byl zase můj nápad. Z dětských lázní, kde se kdysi sešly čtyři holčičky jednoho jména. Kamarádka mi pomohla, půjčila svoje doklady a sehnala další. Ona sama už ale nechtěla pomoc... Vzala tajemství do hrobu. Adams jen dodělal pasy, víš? Můžeš mne nechat být, pustit bez špatného svědomí. Nenajdou mne.”

„Takže jsi přijela připravená na všechny varianty. A já hlupák ti nalítnul...“

„Ne. Druhé doklady byly už dlouho pro jistotu v - mrtvá schránka se tomu říká, že? Stačilo dostat se do Evropy, vzít peníze... Kartu jsem u sebe měla. Zapomeň na mne, už mne nepotřebujete.“

“Musím?”

Neodpověděla, kontakt bez jazykových bariér se vytratil do tmy. Zato Mark plynule přešel do snu, ve kterém jeho otec přeseďá z vozíku do auta, vyjíždí na náměstí před palácem Rainierů, míjí Katedrálu, Muzeum oceánografie. Slyšel, jak si pobrukuje písničku o stinných větvích. Seděl snad

vedle něho? Podíval se ven, na vysokou štíhlou ženu, která auto zdraví. Kde se tu bere...? Najednou vykřikl a probral se na zemi. Zmateně zíral do tmy, dokud si neuvědomil, že od sebe ještě pořád rukou odhání ohnivou bublinu, která spolkla otcův svět.

“Uklidni se, Marku, ta ženská tě úplně rozhodila. Takovýho tě vůbec neznám!”

Ebe bledl a rudl, těch nenormálností bylo až moc. Možná byl hlavně naštvaný, že k němu Mark vpadl a budí ho uprostřed noci. Jenže i Markovi bylo přece jasné, že něco jiného jsou kouzla kolem léčitelství a něco jiného předpovídání bombového atentátu.

“Hele, já taky nevím, co se děje. Tohle se nepodobá naprosto ničemu... “

“Počkej, ty chceš říct, že se něco takového už stalo? Že jsi něco viděl dopředu a tak?”

“Víš přece o May,” bránil se Mark. Nehodlal prozradit, že se občas dostane někam, kde si povídá s Emou bez jazykových bariér. Ebe se na něj podíval divně, jakoby poznal, že mu Mark neřekl všechno. Ten ale zíral skrze Ebeho někam do dálky. “May, tam byla May... Tohle není od Emy!” Vyskočil a pročísl si vlasy.

“Dračí setba, ksakru! Ebe, Ebe, koukej přemýšlet, co se to děje! Já nechápu naprosto nic, asi blbnu...”

Ebe zavrtěl hlavou a zvedl telefon. Zavolal rovnou Teda Malloryho na souši a potom Richarda Conehana. Šéf nešéf, docela jasně a stručně nařídil, co Markův otec všechno nesmí.

“Mno,” podíval se potom na Marka, “takhle kdyby se mi všichni podřídili pokaždý, to by měl bezpečák docela pohodlnej život. Ne, abys za ním jezdil, potřebuju vás mít rozdělený, když jsi v tom autě jako seděl. A teď mě nech, jsem vážně utahanej. Znovu se narodit není žádná sranda, víš?”

“A May?”

Mark se nenechal odehnat až tak snadno. Ebe vzdychnul a uvelebil se na posteli.

“Hele, byla to rituální vražda. Fakt jsem tě chtěl ušetřit podrobností, ale rozpárali ji zhruba tak, jak se ti ukázala. Jo, ještě tam byly ne jedno, ale dvě podříznutý kořata, proto mají podezření na vůdů. Zatím mají stopu nějakýho Portorikánce, možná se na něj málo usmála, co já vím...”

“A ta naše rodina? Nemá Dirk nějakého potomka?”

“Tak hele, Marku, do soukromí rodiny sice koukám, ale nemusím taky vědět ani říkat všechno. Víš co? Promluv si se svým tátou. Co o kom vím, to jsem už nechal proklepnout a všechno dobrý, jasný?”

“Počkej,” zarazil se Mark, “ty opravdu naznačuješ, že tu běhá někdo další mojí generace?”

Ebe nesmlouvavě ukázal na dveře:

“Tys mě taky připravil o kus dobrýho spaní, tak si ty otázky a odpovědi koukej přežvykovat sám. Jsi chytřej, študovanej, všechno víš a znáš a taky máš pod nosem. Račte přesídlit k sobě, mladej pane, jo?”

Mladej pán tak přesně podle rady přesídlit neráčil. Vyšel na palubu a hleděl k zálivu. Zářil do noci tisíci světél. Diskrétní zakašlání ho upozornilo na Craiga.

“Kapitáne, vy taky nespíte?”

Nikdy předtím si Mark neuvědomil, že kapitán je upravený, oholený, klidný a zdvořilý v každé denní i noční době.

“Vzdych začíná chladnout, pane. Brzy bude svítat. Máte chuť na něco ostřejšího?”

Mark zavrtěl hlavou a usmál se.

“Pokoušíte mne, Craigu? Jsem už dva měsíce skoro na suchu. Jen tak, rozhodl jsem se sám a bez mučení. Moment, to mi nabízíte hlt z té dobroty od příbuzných?”

Craig opětoval úsměv a přikývl. Měl tajuplné zdroje vynikající pálenky a jeho pozvání bylo ctí i pro zaměstnavatele. Tomu se nedalo odolat. Mark nezaváhal a následoval mořského vlka do jeho doupěte. Za chvíli už rozjímali nad fenoménem vesmíru a ženství. Byli vrstevníky se zhruba stejnými zkušenostmi v této oblasti. Alespoň donedávna.

"Slyšel jste o Ebeho kúře?"

Craig vyfoukl kouř, přikývl, ale vyčkával. Mark měl sto chutí něco vyklopit, ale před očima se mu objevila tvář May. Musí mlčet, musí ochránit Emu.

"Dějou se divný věci. Ema měla dost zajímavý program, ale ukázalo se, že ho dostala od dcery. Byla jen uživatel, příliš horlivě jsme po ní šli... A do toho spousta divných věcí. Co si o tom myslíte vy?"

Craig zavrtěl hlavou.

„Všechno se vypočítat a nalinkovat nedá. Moje matka mívala věštecké sny, takže jestli jsem slyšel správně, že ta dáma doporučila panu Ebemu vypít spoustu vody, věřím tomu, že vyslovila, co musela. Takové vnuknutí, které musela poslechnout. Předtím i potom byla a zase může být úplně normální. Víte, doneslo se mi i to o těch vpichách v zádech. Už jsem viděl zásah vúdú, ale ten dotyčný neměl štěstí pana Eba.“

„Vúdú?!“

Craig vážně přikývl.

„Moje matka byla velice zbožná, ale na tyhle věci věřila. Říkala taky, že to není tak jednoduché, na někoho přivolat neštěstí nebo smrt. Bůh má prý rád rovnováhu, takže se někde musí objevit zároveň jakási šance. Třeba se stalo právě tohle a madam Šneidrová byla pouhým nástrojem.“

„To jste mne uklidnil, kapitáne. Ještě vúdú! Jste přece dost zkušený člověk, projel jste kus světa. Jak se srovnáte s vírou v takové věci?!“

Craig se zvláště pousmál, jako by měl cosi základního vysvětlovat dítěti.

„Nebudu vám nic dokazovat ani lámat váš střízlivý postoj, pane Conehane. Ale právě proto, že jsem viděl ten kus světa, beru tuto oblast na vědomí a počítám s její existencí. Mimochodem, v mořích světa jsou ukryté celé ostrovy a oblasti, zasvěcené čarodějům. Jako turista nepoznáte skoro nic. Nějaký domorodec tu a nějaký tam, možná vás pobaví věštěním z kostek nebo čtením z dlaně. Možná budou předstírat obyčejný venkovský život jako třeba na Siquijoru. Ale pokud se vyskytne příležitost, jejich moci neunikne ani myš. Já osobně na takové pevnině nezařadím ani vypadlý vlas, natož ustřížený nehet do odpadků. Nejlepší je oheň, ten stráví všechny tělesné pozůstatky, které se mohou spojit v vašim tělem. Zastoupit vaše tělo při obřadech, rozumíte?“

„Jste zajímavý společník, kapitáne. To pití je skvělé, bezkonkurenční, děkuji za pozvání...“

Mark do sebe hodil posledního panáka a rozloučil se. Vúdú, Ema jako nástroj... Ještě tohle mu scházelo!

Ještě, než se Mark stačil vyspat, Ted Mallory na břehu dokázal najít stopy jakéhosi anarchistického hnutí. Byla to banda mladíků, kteří si plánovali svržení všech korunovaných hlav a zbavit Evropu posledních brzd pokroku a spravedlnosti. Hm, budiž, blázni jsou všude. Problém však okamžitě změnil význam, když se chlapci přiznali, že se jim odněkud dostalo peněz a know-how k provedení atentátu. Měli dokonce specialistu, profíka. Kontaktovali ho přes mobil, ale číslo nebylo registrované.

Nalezení a zneškodnění bomby samotné taky nebyla hračka. Kníže Rainier sice rozhodl, že vyjede v jiné limuzíně, než mu chtěli přistavit, ale nebýt bdělosti ochranky, právě tahle by s bombou na podvozku vyjela do ulic. Takže neměli ani přímý kontakt anarchistů v garážích paláce, ani ho

nemohli zachytit na nově instalovaných kamerách. Jediné, čeho dosáhli, bylo rozrušení starého knížete. Vždyť už mu bylo osmdesát a srdíčko nepracovalo zcela spolehlivě.

„Byla to otázka náhody,“ uzavřel věc Ebe, když spolu odjížděli motorovým člunem na břeh. „Prostě čekali, až někdo použije tu správnou limuzínu. Kníže vyjíždí v poslední době jenom na krátké vzdálenosti, než by se na podvozek někdo podíval, uplynuly by celé týdny. Měli mít k dispozici postupně tři takhle vylepšené vozy. Dobrý, co?“

„Takže nic přímo proti tátovi, proti nám?“

„To přece člověk nikdy neví na sto procent, to už bys mohl taky vědět,“ pokrčil šéf bezpečnosti rameny. „V každém případě to bylo skoro neuvěřitelný štěstí. Co je? Tváříš se nějak přešle.“

„Pořád mám pocit, že jsem na něco zapomněl. Nevím, co to bylo, něco důležitého.“

Tak se na to vykašli, Marku. Ono to vyplave. Mimochodem, volal mi agent Ford - tedy jestli se tak děsně vůbec jmenuje - a řekl, že na adrese Emy Šneidrové v Opavě bydlí čerstvě rozvedená dáma Ema Fričová. Před rokem si změnila jméno na původní rodné. No, Šneidrová dřív byla, to ano, ale tak pětáctyřicet a dost při těle.“

Mark se na Ebeho překvapeně podíval. On se usmívá?

„Ty se tím bavíš?“

„Jo, ta ženská mě už neštvě, už si to vyžehlila. ber to jako uznání odborníka. Takhle nás převézt! Jinde, než na tom jejím Balkáně, by to asi nešlo. Samozřejmě, že měla pravý doklady. Adams jí je možná pomohl upravit, vyměnit fotku a tak, ale prostě si sehnala jmenovkyni. No uznej, není kouzelná?!“

Ebe se pochechtával, ještě když lezl na molo. Mark si vzpomněl, co mu Ema prozradila TAM, když viděl jejíma očima světýlka za sklem - autobusu? Vlaku?

„Ebe, ty adresy nebo pasy budou tak čtyři. A ona už asi bude doma. Teď to nech být, ale počítej s tím, že tě časem požádám, abys ji našel. Chci, aby přijela do Států.“

„Jak znám ženský, bude těch pasů aspoň šest, ale spíš osm.“

„Jak to počítáš?“

„Věřím ženským jenom napůl. Takže čtyři krát dvě. Ale ty jsi jí byl dost blízko, tak to mohla snížit ze šesti na čtyři. Ze známosti.“

„Jsi větší cynik, než jsem si myslel. asi by ale pro ni bylo lepší, kdyby mi nevěřila vůbec.“

Mark nechtěl domýšlet, jak by jí ten vtípek s chybovým hlášením mohli chlapi od CIA spočítat. Najít a unést kohokoliv odkudkoliv není dneska problém. Ebe ho poplácal po rameni:

„Jasně, necháme to vychladnout, hoši od CIA nás budou teď sledovat na každém kroku. Poslyš, a nevádí, že pak ta dáma u nás bude mít příliš horkou půdu pod nohama? CIA ji teď nemá dvakrát v lásce...“

Mark se přátelsky dotkl Ebeho paže. Netroufl si oplatit mu poplácání po rameni, ale neměl k tomu daleko.

„Určitě vymyslíš nějaký kšeftík, aby se to dalo zařídit. Hlavně se mi postarej o tátu, prosím. Určitě tu bude chtít zůstat na tu Albertovu slavnou regatu. Taky bych se pobavil, ale... jenom ho zaskočím pozdravit a mizím. Víš, aspoň ze zdvořilosti bych měl navštívit jednu starou dámu, která měla May moc ráda.“

„Tak jo. Hele, a nediv se. Dva chlapi poletí s tebou. To si zase přeje starý pán a nařizuju já, Marku.“

Marcus Conehan se ušklíbl, aby zakryl rozpaky. Ještě si nezvykl na to, že by se mohl mít s otcem jaksi otevřeně rád.

Santo Domingo bylo přesně takové, jaké Mark očekával. Horké a přepychové. Jemu sice

vyhovovala spíš Evropa a mírnější pásma, ale tady musel obdivovat vysoké palmy a svěží barvy. Na ubytování si opravdu nemohl stěžovat, hotely tu měli špičkově zařízené. Pokud tedy pověst nelhala a všechny měly pět hvězdiček za stejné zásluhy.

Se společností ochranky se vyrovnal s naprostým klidem. Chris a Matt byli jen o málo mladší, než on, takže jim navrhl, aby předstírali společnou dovolenou. Nechtěl tu působit moc bossovsky. Zároveň nechtěl Španělkou jen tak prolítnout a zase zmizet. Pamatoval si, že Mayina babička má ráda u všeho ten správný čas. Mohl by tu strávit zhruba týden, internetové spojení fungovalo a kdykoliv zavolal Lucy, dostal přesné informace o jakémkoliv dění. Lucy je firemní poklad, uvědomoval si znovu a znovu.

Jak ale návštěvu staré dámy provést? Má se ohlásit? Ne, nechtěl riskovat odmítnutí. On se opravdu s babičkou May setkat chtěl. Musel. Mambo, bílá kouzelnice... To vem čert, on vlastně potřeboval k té dámě přijít a poprosit za odpuštění. Možná May do něčeho zatáhl, do věcí, které sám nechápe a třeba ani nemohl ovlivnit. Ale její babička by měla vědět, že byli jen přátelé. Nebo naopak, že si byli bližší, než mnoho takzvaných přátel v byznysu kolem May, kteří spolu žijí.

Dal si sehnat tu nejvzácnější orchidej. May říkala, že je babička nesmírně obdivuje. May, May... Kdykoliv se rozhlédl kolem, chápal, že ani nemohla pocházet odjinud. Cestou do San Cristóbal v otevřeném sportovním autě pozoroval krajinu a zdálo se mu, že voní a dýchá stejně, jak to cítil z May.

Señora Apua-Montéz žila v domě, která se naprosto nepodobala paláci, jaký si vždycky Mark při vyprávění představoval. Byla to bíle omítnutá přízemní stavba, nanejvýš se čtyřmi místnostmi uvnitř. Ovšem, ještě atrium tu mělo být, ale to, jak Mark věděl, je vyhrazeno soukromí. Až těsně u prahu, když Markovi vyšla vstříc jakási žena v obyčejných šatech, uvědomil si, jak mizerně mluví španělsky. Ihned ocenil výhodu nelogických a paranormálních sfér, protože paní Apua -Montéz již prý señora Conehana očekává. Bylo to řečeno mnohem lepší angličtinou, než by se tady nadál. Poděkoval té ženě a vstoupil do dveří,

Dům nebyl zařízený tak chudě, jak čekal podle jeho zevnějšku. Naopak, vyřezávaný dřevěný nábytek prozrazoval příslušnost ke střední nebo možná i vyšší střední třídě. Stará dáma Marka očekávala v pokoji, jaký by bylo možné označit za salón, ve vysokém křesle.

„Přicházíte bez otázek, to je pro mne neobvyklé,“ pravila kněžka mambo, když zvedla oči od tří květů bílé orchideje. Mark se smutně usmál. Byl by mnohem radši, kdyby sem doprovázel May a kdyby tu byla s nimi.

„Ona tu s námi je, pane Conehane. Běžela vás přivítat a přivedla vás až sem, do mého domu. Jsem ráda, že vás poznávám. Jsem ráda, že jste takový, jak vás viděla.“

Mark si uvědomil, že cítil přesně to, co dáma vyslovila. May, krásnou dívku se zlatavou pletí, přítomnou v každém kousku této země.

„Ano, May se vrátila domů. Jediná z mých vnuček, která nezdědila moje nadání. Snad proto, aby jednou patřila mezi loany? Ne, ještě je pouhým lidským duchem. Ještě žádá pomstu a hledá klid. Ještě se příliš vyptává. Jste tu, abyste jí pomohl?“

„Madam... ehm, seňoro, pokud to dokážu, tak se mi nesmírně uleví.“

„Uleví? Ach ano, jste upřímný. Teď se vraťte do hotelu. Jste člověk, který mi může obstarat přesnou zprávu o tom, co se stalo. Počkejte, nepřerušujte mne. Chci jen zprávu o tom, co všechno bylo v místnosti kolem jejího těla. A co jí bylo uděláno. Všechno, rozumíte?!“

Mark nechápal. Od chvíle, co May odhalila rozpárané břicho a dozvěděl se, že vidina odpovídala realitě, se po podrobnostech nepídil. To si chce stará paní drásat rány?! Podívala se na něj laskavými tmavými očima.

„Když jsem se sklonila nad orchidejí, nazval jste mne v duchu kněžkou mambo. Zkuste tedy

uznat, že dokáží posoudit druh obřadu, který tam proběhl. Nebo jeho napodobení.“

„Seženu to,“ vyhrknul Mark.

„Já vím,“ usmála se stará paní. „Je převeliká škoda, že jste si nebyli souzeni! Musíte mi ale slíbit, že mi svou dcerku přivezete ukázat.“

Mark se zarazil. „Není to má dcera. Nechávám lidi, ať si to myslí, ale právnicky je jasno. Totiž, moje žena...“

Mambo ho přerušila. „Osud spřádá nitky životů tak zvláštně! Slibte mi jen, že nebudete otálet, až pochopíte, že to chcete udělat. Jsem už stará a ani bílé kněžky nežijí věčně.“

Vyšel před dům a vítr mu vmetl závan horkého vzduchu do tváře. A hned zase vůni moře, jako by se mu May smála a zároveň ho povzbuzovala. Kdoví, třeba se s tou malou nějak dá dohromady, vždyť ona za Fiorininy čachry přece nemůže. Nemusí ji uznat za dceru, ale přijmout jaksi do širší rodiny? Kdoví, jak s nimi náhody zatočí... Nevěděl o té malé vlastně naprosto nic. No ano, brzo jí bude pět roků... Odjel splnit, co slíbil.

Od zmizení Emy a zmařeného atentátu si oba Conehanové nedokázali přímo promluvit ani zatelefonovat. Bylo to možná hloupé, možná divné, ale Mark sám o sobě to nepovažoval za necitlivost. Neuměl přiznat otcí ani do telefonu, co viděl. Byl rád, že mezi nimi stojí Ebe a Craig a pár dalších. Připadal si, že naprosto ztrácí někdejšího Marcuse Conehana, že z něj ten starý suchar odpadá v celých kusech. Začínal se bát, že se do kanceláře vrátí jiný. Méně schopný, méně dobrý. Nejvíc mu ale vadilo, že po něm právě tyto obavy, které by měly být zásadní a vyburcovat v něm jakoukoliv nutnou obranu, sklouzávají jako voda po masnotě. Možná proto, že by neměl mít reálný důvod k takovým obavám? Udržuje přece kontakt s podřízenými, Lucy mu obstarává další detaily, stahuje si dokumenty... Divná pachut' nemizela.

Byl to skoro div, ale překonal se ještě toho večera. Tady, s vůní a dechem May za zády. Zavolal otcí přímo, protože mu znova začala hlavou vrtat dračí setba. Na přímou otázku mu otec naprosto klidně a přímo odpověděl. Mark zalapal po dechu.

„To si děláš legraci, ne? Celý roky jsi matku podváděl?!“

„Ne, celou dobu ne. Dlouho jsme byli jen přátelé. Gladys Greymsová byla ze starého světa, chlapče. Ano, máš bratra, ale Michael to netuší. On ani Jack Greymy, můj osobní lékař, který svého mladšího bratra drží na studiích.“

„Greymy... To mi nejde do hlavy, i když chápu, že jsi ho chtěl mít blízko. Já ale myslel, že sis našel nejlepšího odborníka! No a ten... Copak nepočítáš s tím, že by mohl dostat nějaký podíl, nepřipravil jsi pro něj žádný fond?!“

„Jack Greymy JE odborník. Ale původ opravdu sehrál roli. Podobá se Gladys, má její laskavost a jemné ruce. A nemysli, Marku, nedělám mezi vámi třemi nějaké zásadní rozdíly. Michael mi sice dělá radost, zase zvládl mimořádné zkoušky, ale zároveň mi dělá starosti, že se upne na nějaký ten šílený vědecký výzkum. Víš, takový ten divný, třeba o rozlišení pavouků podle struktury chlupů na nohách.“ Mark sotva ovládl smích. Co nemohl jeho otec nahmatat, tomu nedůvěřoval. Vždycky ho zajímal praktický dopad dění. A vědátory, zalezlé v laboratořích, považoval vždycky za divnou odrůdu, nikoliv plnohodnotné lidské jedince. Richard Conehan si vzdychl a pokračoval: „Taky sis musel svoje místo vydobýt, chlapče.“

Po ukončení hovoru Mark nedokázal přemýšlet. Jako kdyby dostal ránu kladivem a rovnou do hlavy. Uklidňoval se, vždyť se nestalo nic zvláštního. Otec byl prostě normální chlap se vším všudy. Možná, kdepak, určitě je dobře, že měl někoho blízkého, po celé ty roky jejich vzájemného mlčení. Měl svůj únik, zázemí, pečlivě odstříženě od firmy. Aspoň si to tedy myslel.

Byla Grace Greymsová padlá na hlavu, případně odloučená od civilizace, když nebyla schopna zahlédnout dvakrát - třikrát do roka otcovu fotografii v novinách? A její synové? Jak asi Michaelovi celé roky bylo, když nevěděl nic o svém zploditeli?!

Proto Mark vůbec nežáril. Vždyť co ze svého otce ten druhý měl? Jestli dodneška netuší, kdo to je... No, má dost velkou díru v životě. Nestát matce za to, aby mu prozradila tátu... A doktor Greymy jeho otce taky nepoznal. Mark nedokázal pochopit, proč a jak Richard Conehan tohle všechno utajil. Byl otupělý a unavený, nejradši by už měl celou šarádu za sebou.

To byly jediné myšlenky, při kterých se přistihl ještě o dva dny později, když pozoroval starou dámu, jak se probírá kopiemi policejních zpráv. Byl by snad ochoten jí leccos i vysvětlit, ale radši se do toho moc nehrnul. Byly tam i fotografie.

Paní Apua-Montéz listiny odložila, ponechala si jen jednu fotografii. Položila na ni prsty obou rukou, zaklonila hlavu a zavřela oči. Strnula, jako by se ocitla v tranzu. Jen tak, bez mumlání zaříkad, spousty zapálených svíček a čarovných předmětů. Mark si v hotelu pilně pustil několik dokumentů, ale evidentně to byla spíš o divadelní představení o tom, jak si lidé zvenčí magii představují. Nebo mají představovat. Po neuvěřitelně dlouhé době se mambo pomalíčku nadechla.

„Někdo přesně popsal, jak má byt vypadat. Jenže nedospělé kočky nemohou přijmout otázku oběti. Ta kořata nebyla zabita ani na místě, skoro nekrvácela... A May neměla být znásilněná. Udělal to muž, který si černou magii přizpůsobil. Muž, který by May dokázal dříve nebo později ublížit, i kdyby na tohle nebyl sjednaný. Stojí ve stínu jednoho z jejich bývalých ctitelů. Ten muž May chtěl, velice silně a pouze kvůli sobě. A věděl, že ona to nesmí přežít. Ano, vidím jeho stín... Zvedá se z nicoty, z prachu, vyzdvižený nenávistí k tobě... Vyzdvižený, namířený jako zbraň... Stín, živený tvými stopami a temnotou, která provází tvou moc... Olizuje tě a živí ničivé záměry, které tě mají svrhnout do zkázy a ponížení...“

Mambo hleděla nevidoucima očima do dále, po malé odmlce promluvila střízlivým hlasem, která však Markovi nahnal strach. Teď teprve mu došlo, že to nejhorší má před sebou.

„May cítila, že její smrt je namířená proti vám. Proto za vámi přichází, proto vás chrání. Tam, kde se vyvolá zlo skrze černé síly, tam se otevře prostor pro odlehčení z bílé strany. Bílá panna... Svolná bílá panna! Ó, Madre de Díos!“

Náhle stála s pažemi nataženými před sebe a vytřeštěnými nevidoucima očima. Mark se neodvážil pohnout. Byl připravený zasáhnout, pomoci jí, ale teď cítil, že ještě nesmí. Správnou chvíli poznal, když kněžka pomalu zavírala oči a svésila paže. Zachytil ji, když klesala k zemi, a posadil do křesla. Propustila ho pohybem ruky. Zašeptal:

„Zítř?“

Přivřela souhlasně oči. Mark zmateně vyšel k autu. Venku vládla tíseň a slunce zmizelo.

„Už jsme tam chtěli pro vás jít, šéfe,“ sdělil mu znepokojený Chris. „Možná bychom si měli na tuhle noc najmout hotel tady,“ ukázal na nebe. Tmavlo před bouří. „Nikdy jsem v tropický bouře nebyl a moc o to nestojím, ale řeknu vám, když jsem to najednou nad námi uviděl, dostal jsem strach jako nějaký malej kluk!“

Matt na tom nebyl o moc líp. Když projížděli ulicemi San Cristóbalu, viděli, že se skutečně žene cosi nezvyklého, lidi se chovali zvláště. Klopili hlavy, křížovali se, spěchali domů a nehleděli napravo ani nalevo. Nebe přitom nebylo úplně černé, vítr nevál nijak silně. Jenom vysoko v oblacích se blýskalo.

„Dobře, vezmeme to první, co se naskytne,“ souhlasil Mark. „Hlavně nezapomínejte odklidit všechny stopy. Vlasy, nehty a tak podobně. Děláte to tak i v hotelu, ne?“

Matt přikývl, ale Mark mu nevěřil. Podíval se přísně na Chrise. Ten přikyvoval věrohodněji.

„Jen si to nacvičte, na takových místech jeden nikdy neví. Nejlepší je likvidace ohněm,“

vzpomněl si na Craigovy rady.

Chris se ošil.

„Kdyby něco mohlo způsobit problém, tak se to stejně neuhlídá. Dneska i z vajgla vezmete DNA, šéfe. To máte povlečení, prádlo, ponožky, boty...“

„Nic jim nedáme na stříbrném podnose, o to mi jde,“ rázně ukončil Marcus polemiku.

Bouře trvala celou noc, ale nebyla ničivá. Nestalo se z ní tornádo ani hurikán, posloužila trojici mužů především k tomu, aby mohli vychutnat bezpečí útočiště. I když déšť chvílemi bušil do oken a zdí tak silně, jako by chtěl kapkami postupně prorazit otvory a najít si je, vyhmátnout tam uvnitř a náležitě zmáčet, ve skromném hotýlku jim bylo dobře. Najedli se a potom seděli u Marka na pokoji. Chrise měl skvělý nápad, vzal s sebou z auta karty. Markovi došlo, že ta kamufláž s kamarády na dovolené dostává pořádné díry, jakmile on někam vlezle a ti dva musejí čekat.

„Teď to asi nezní moc pravděpodobně, ale nebylo by od věci omrknout zdejší pláže. Slyšel jsem o jednom místě, kde jsou dokonce vidět velryby,“ napadlo ho zpříjemnit své ochrance nudný život.

„Jo, mít tady prkno, dopřál bych si trochu surfu,“ zasnul se Chris.

„Na to se necítím, ale trochu jsem se potápěl. Je to snad jediná věc, na kterou z dob svého manželství opravdu rád vzpomínám. Tu nezkazilo nic.“

Matt s Chrisem na sebe pohlédli.

„Co je?“

„No, panuje mínění, že v tomhle jste formát. Paní Fiorinu by nikdo, koho znám, nechtěl mít za nepřítele, ale pro vás pracuje dál naprosto špičkově,“ odvážil se zabrousit do soukromých sfér Matt.

„Tohle se vážně ve firmě říká?“ Marka potěšilo, že ovládání Fioriny mu propůjčuje tak vysoký kredit. „Není to moje zásluha. Táta byl toho názoru, že firma a rodina mohou být oddělené aspoň natolik, abychom se pracovním snesli. Zatím to vychází. A co vy? Máte rodiny?“

Oba byli svobodní, oba měli občas přítelkyni.

„Není to jednoduché, jsme na tom asi jako policajti. Nikdy nemůžeme nic plánovat, ženské to špatně snášejí a taky žárlí. Vždycky pletou vztah do toho, že prostě mám nějakou práci, tu chci dodělat a hotovo. Rozumíte, když mám džob, přijmu všechny podmínky a vyhovuje mi to. Potom přijde nějaká holka, je fajn, ale postupně se do džobu začne šťourat, chce, abych i ten pracovní čas podřídil jí. Chce mi volat, kdy se jí to hodí a chce mi vykládat, co zrovna potřebuje. Nebo chce slyšet, že ji mám rád a tak. Jo, svinskej život,“ zamyslel se Chris.

„Rekl bych, že je nejdřív dobrý pěstovat konto a k vážnějším vztahům přejít až po čase. Ženské chtějí jistotu, nějaký to zázemí. Taky si líp v baráku nebo bytě uvědomují, že to nespadlo z nebe, že musejí dát chlapovi možnost, aby jim tu úroveň udržel. No a jak se začnou starat o děcka, zajímá je hlavně, aby se platily účty a mužskej má klid.“

„Matte, tak proč jsi nenechal tu pokojskou, aby ti namluvila svou holku?!“

To zajímalo i Marka. Matt mávnul rukou, ale Chris začal vyprávět, jak na patře nečekaně potkali pokojskou, které pomáhala dcera ve školní uniformě. To, samozřejmě, nemá být, takže je Mária hned prosila, ať si nestěžují, ale hned holku postrčila dopředu a nabízela za ženu.

„Je skoro bílá, panna, bude plodná a samé bílé děti dá svému muži,“ citoval Chris a vrtěl hlavou.

„Je to síla, zažít na vlastní kůži, jakou cenu má barva kůže.“

„Tady je to sto roků za opicema. I když, jen si to představte, pánové! Ta musí být vychovaná tak, že ani nepípne a chlapovi udělá, co mu na očích vidí...“

„Matte, ty máš zatracený štěstí, že tady není žádná feministka! Jsi politicky nekorektní, kámo,“

praštil ho do zad rozesmátý Chris a při té představě se zašklebil i Mark. Sice se držel zpátky ale genderově nekorektní vtípky a rozjímání mu hodně zvedly náladu.

Ráno ohlásil syn majitele hotelu seňoru, která pana Conehana očekává na recepci. Byla to žena, která Marka pozvala poprvé k mambo. Přesně tak ho to napadlo, když ji uviděl vzpřímenou, odtažitou, plnicí posláním. Přišla od bílé kněžky.

„Nevracejte se do hotelu, seňor Conehan, vraťte se domů. Přijměte tento dar a noste ho. Velmi zlé síly útočí a pochyby bílého muže jim pomáhají.“

Na kousku palmového listu leželo cosi v kousku bílé látky. Markovi došlo, že ta žena se nechce nebo nesmí přímo dotýkat látky ani toho, co je uvnitř.

„Smím to rozbalit tady?“

Žena přikývla. Podložila list druhou dlaní.

„Jenom vy se smíte dotknout.“

„Děkuji.“

Byl to malý váček z tenké kůže, neuměl určit, jaké. Byl pevně stažený a několikrát převázaný řemínkem, aby každý pochopil, že dovnitř nemá nahlížet. Dlouhé volné konce přímo vybízely k zavázání za krkem. Mark dojmů chvíle podlehl a poslechl. Žena přikývla a pobídla ho, ať uschová i kapesníček. Mark si všiml nepravděpodobných stehů na lemu.

„To někdo šil v ruce?“

Žena zase přisvědčila.

„To pro mambo připravují děvčátka, dokud jsou čistá a nevinná. Šáteček ochrání dobré kouzlo, když není syceno teplem srdce.“

„Já ten amu... ten dar smím někdy odložit?“

„Neměl byste, ale Ona ví, že někdy tam doma můžete mít důvod.“

Přerušil je hluk. Matt s Chrisem, kteří se usadili k snídani tak, aby měli Marka na očích, najednou nebyli vidět, kolem se seběhli lidé z hotelu, ozývaly se výkřiky dvou žen a nějaké dohadování. Mark rychle vyhrkl:

„Smím za seňorou ještě přijít? Poděkovat jí, zeptat se?“

Pokrčila rameny.

„Bylo řečeno všechno, seňor Conehan. Vzpomenete si. Teď musíte rychle domů, do bezpečí.“

„Omluvte mne, něco se děje s mými muži.“

Žena jako by se najednou probudila. Chňapla Marka za rukáv a držela:

„Nevracejte se k nim! Pokud oni v pořádku, dohoní vás. Pokud zlé kouzlo, musíte pryč. Žádný hotel, žádné zastavení, rovnou letiště!“

„To nemůžu, já...“

Ženské lamentace se změnilly na ječení a kruh kolem stolku se rozestupoval. Všichni byli vyděšení. Marka už ta žena táhla ze dveří a mávla na ošuntělý taxík:

„Dostihli vás. Domů! Utíkejte!“

Připadal si jako špína. Kdykoliv si vzpomněl, jak v tom hotýlku vytáhl svazek bankovek a hodil na recepci, zvedal se mu žaludek. Bylo jedno, že už v letadle věděl, že jsou oba muži v nemocnici, že pro jejich věci Ebe poslal další lidi. Horečky a puchýře, co to mohli chytit?!

Mark cítil vinu a asi nebyl sám, Lucy s ním jednala jako robot. Ponořil se do práce a dost nerad zjistil, že za těch pár dnů v Dominikánské republice i Lucy pár důležitých věcí ulítlo. Seattle se třikrát domáhal konzultace! Michigan se ukázal jako nadhodnocený a bude nutná hloubková revize. Je to mrzuté, protože firmy mají přímé napojení na General Motors. Marcus měl sto chutí

poslat tam manažera McCararse i Fiorinu, aby si ten spackaný obchod vychutnali na vlastní kůži. Jak mohla Fiorině uniknout smlouva s nevyhovujícími podmínkami?! Marcus proháněl manažery, aby předešel dalším ztrátám. Nebylo to sice tragické, ale blížilo se také setkání s hlavními akcionáři a rozjížděly se přípravy valné hromady. jakýkoliv problém, nevyrovnaný úspěchem, se mění na malér.

Čas při obchodních jednáních pádil jako zběsilý. Když měl dobře nabitý den, daly se přežít i noci. Mark si dal záležet, aby noc trávil spíš ve vyčerpaném bezvědomí než snech s Emou v hlavní roli. Bohatě mu stačilo, že z takzvané perfektní výkonnosti Fioriny začal oprýskávat nátěr pověsti a zdání. Měla štěstí, že tu nebyla. Mark ve vsí tichosti stáhl z jejího compu data za poslední rok a ve volných chvílích procházel záznamy. Zůstával v kanceláři až do večera, asistenti pro něj pracovali na směny. Když po týdnu Richard Conehan přicestoval z Evropy, připadalo mu, že se tu nezměnilo téměř nic. Takovéhle workoholické vypětí se u Marka opakovalo zhruba pětkrát, šestkrát do roka. Konečně se vrátil i Ebe a Ted Mallory.

Zdánlivě se nic dalšího nedělo, Mark se už s Emou nespojil. Ebe mu osobně potvrdil, že hoši od CIA Emu ani v okolí udané adresy nenašli. Slíbil, že před Markovým otcem zatají divnou nemoc mužů z ochranky. V nemocnici je už navštívila pomocnice seňory Apua-Montéz a jejich horečky prý okamžitě klesly. Snad prý ani nebudou mít příliš jizev po vředech v obličejí.

Další podivností bylo přežívání Dirka. Samozřejmě, že měl špičkovou péči, Richard Conehan mu ještě před odjezdem postoupil svého osobního lékaře i čtyři ošetřovatelky. Jenže podle prudkého nástupu nemoci už dávno očekávali takzvaně smutnou zprávu. Píároví odborníci už měli připravené tiskové zprávy, obrazový a faktografický materiál do médií, ale pořád nic. Jako kdyby smrt začala přešlapovat a nevěděla si rady. Doktor Jack Greymys byl výdrží umírajícího překvapený, neskrýval obdiv k vnitřní síle tohoto obstarožního plejboje.

Richard Conehan to pochopil jako výzvu svého druhu a hned po příjezdu bratra navštívil. Marně mu to Ebe rozmlouval, marně vysvětloval, proč je zásadně proti. Obával se, aby si bratři ještě jednou neprohodili svůj osud. Podle něj bylo nad světlo jasnější, kdo z nich lidskou hodnotu má a kdo ne. Od chvíle, co na Ebeho zaútočilo cosi dost hnusného, nepovažoval žádnou míru opatrnosti za dostatečnou. Tím spíš, že to nepochopitelné, divné a odporné vzalo hákem především jednoduché dělení světa. Starý pán ale umíněně trval na svém. Musí umírajícího bratra navštívit, něco mu naposledy říct. Konečně se ocitl v jeho ložnici, proměněné na nemocniční pokoj. Podobný, jaký měl donedávna v apartmá i on. Tím ale podobnost nekončila.

„Jsi tam, kde jsem byl já. Nemůžu ale udělat víc, než ti to odpustit, brácho.“

Umírající muž jako by se po těch slovech zvedl z hlubin bezvědomí, srdce mu začalo bušit a víčka se chvěla, ale výsledkem byl jen povzdech, možná vzlyk. A možná pokus o pohrdavé odfrknutí, jaké by se dalo od věčného rebela čekat. Richard se posadil na židli a zahleděl k oknu.

„Nikdy jsem ti Lynn neodpustil, ale že ses to snažil hodit na mě, to je opravdu vrchol. Sebe ti odpustit můžu, ale takovou špínu? Ne. S touhle vinou odejdeš.“

Byl odvrácený a nevšiml si, že Dirk otevřel oči. Strnule se ohlédl, až když umírající muž zachraptěl. Dirk byl skoro bílý, oči vyvrácené tak, že bylo vidět jenom bělmo. Richard Conehan se zpotil, protože náhle pochopil, že to bělmo promodrává a zároveň září. Co se to...?

„Podíváš se do hrobu svého syna. Zabiju ho!“

„CCože?“

Dirka roztrásl křeče, jeho bratr zíral na komunikátor, zavěšený na pelesti. Měl by přivolat pomoc, ale nebyl si jistý, že to opravdu chce. Zvedl se ze židle a pomalu odkráčel ke dveřím. Když se ohlédl ze vzdálenosti, kterou pokládal za bezpečnou, proběhla Dirkovým tělem poslední vlna a nastalo uvolnění. Podle zvuků kompletní. Vždycky měl potíže s plynatostí. Což ovšem

nevysvětluje, co mu na chvíli propůjčilo ženský hlas.

Mark musel absolvovat zase jedno setkání s odboráři a projít s nimi pracoviště a sociální zázemí na třetím až pátém patře. Vždycky si vymysleli nějakou takovou lahůdku, aby předvedli zaměstnancům, jak spolupracují s vedením firmy na jejich blahu. Konečně se po dvou hodinách vracel do kanceláře, když si všiml podivně strnulé Lucy. Nejspíš po sobě zase našla nějaký bordel, došlo mu, takže za jejími zády nasadil přísný šéfovský tón:

„Jste přetažená, Lucy? Zaškolte někoho na...“

Nereagovala. Copak ohluchla? Otočil velitelsky její křeslo k sobě. Lekl se, vytřeštil oči na rudou, nateklou tvář, kterou uviděl. Panebože! Oči se utápěly pod napuchlými víčky a leskly se horečkou. Nejstrašnější byly puchýře na čele a tvářích, které vypadaly, jako by Lucy někdo opařil. Pokusila se promluvit, ale sotva rozevřela rozpukané rty, tlačil se z nich naduřelý jazyk ven. Začala chrčít, sesunula se v křesle a z posledních sil vztáhla paže, jako by chtěla Marka odstrčit. Zatímco rychle volal Greymse, vyřinuly se jí z očí slzy. Čím se tu mohla tak poleptat, otrávit?!

„Co se stalo, můžete mi nějak napovědět? Byl to nějaký dopis, zásilka...“

Zavrtěla hlavou a pokusila se něco vyslovit. No ovšem, chová se jako idiot! Vlítnul k sobě pro vodu, nasypal do ní led. Snad se uvolní otok... Neriskoval, aby se napila ze svého aquabaru. V šéfovské pracovně určitě nikdo nebyl, ale od dveří dál se musí všechno prověřit! Přidržel jí sklenku k ústům a slyšel šumění výtahu. Greymse už jede, měl by to vědět i Ebe.

Lucy se podařilo do úst dostat i kostku ledu a trochu se vzpamatovala. Dokázala zavrtět hlavou a odmítnout verzi s dopisovou biologickou zbraní. Nepřišel ani balíček, nikdo podezřelý. Vodu z tohoto barelu na aquabaru pije už čtvrtý den, alergii nemá... To už jakžtakž odpovídala lékaři, který nehnul ani brvou, něco jí píchnul a dirigoval převoz kamsi na kliniku tropických nemocí. Poté nařídil dezinfekci celé místnosti i chodeb - a Markovi karanténu.

„Můžete pracovat, ale jen u sebe, až to tady bude čisté. Pracuje na tomto patře víc žen, než paní Starková?“

Markovi chvíli trvalo, než pochopil, že Greymse mluví o Lucy. Zavrtěl hlavou. Lucy velela týmu pěti mužů, ředitelé jednotlivých sekcí sídlili ve dvou patrech pod nimi a jejich asistentky se sem běžně nedostaly.

„Dobře,“ spokojeně pokýval Greymse hlavou. „Přesuneme se na dámy a objednáme vám veškeré oblečení naprosto nové z obchodu. Neriskujte, prosím, převlečení do něčeho z bytu, dokud to všechno nenechám prověřit. Tohle totiž vypadá jako nemoc vaší ochranky a nikdo nevěděl, co to bylo. Řekl bych, že se ve vašem okolí objevují dost speciální zdravotní problémy. Doporučuji proto rychlou dezinfekci i vaší pracovny a apartmá.“

„Nechci páchnout jako nemocnice nebo starobinec,“ ohradil se Mark. Greymse se usmál a šéf Conehan Company si připadl jako trucující kluk. „Nemějte obavy, pane. Bude to opravdu rychlé. Poslední dva roky se tato údržba provádí pokaždé, když vy a členové vedení opustíte kanceláře na víc, jak týden. Jde pouze o plyn.“

„Musíte být u toho, když se budu převlékat?!“

„Ovšem, byl jsem přece v kontaktu s paní Starkovou. Také se musím umýt a převléknout. Já si ale můžu posloužit ze svých zdrojů, mám dole civil. Měli bychom uvědomit také její dceru.“

„Civil?“

Mark nechápavě pohlédl na lékaře, který měl pod pláštěm košili s kravatou, vestu a kalhoty, patřící bezesporu ke kvalitnímu obleku. Greymse připomněl, že bývá v pohotovosti při většině jednání vedoucího managementu a džíny jsou pro tyto příležitosti nevhodné. Při převlékání došlo k menšímu zádrhelu, ale Mark z moci úřední nedovolil, aby se amulet od Mayiny babičky

louhoval v nějaké dezinfekci nebo plynu.

„Slíbil jsem, že to budu nosit, a slovo dodržím.“

„Vypadá to jako amulet, překvapil jste mne,“ odvážil se komentovat mladý lékař. Mark vzdychnul. „Víte co, Greymsi? Jsme po těch pár týdnech jako rodina, Asi byste se o těch speciálních nemocech měl dozvědět svou dávkou detailů. A taky nejen o nich. Jak dlouho znáte mého otce?“

Jack Greymy pokrčil rameny.

„Od výběrového řízení? Doporučil mne můj šéf, ale slyšel jsem, že váš otec vybíral z několika kandidátů.“

„Tak to jsem si donedávna myslel taky. Myslím, že si vyjedeme někam ven, rezervuji stůl v nějaké restauraci... Jaké kuchyni dáváte přednost?“

„Nemyslím, že je vhodné, pane...“

„Ani nevíte JAK je to vhodné, Jacku. Pro vás jsem - a budu chtít zůstat - Mark.“

Nazrzlé řasy na víčkách skoro polekaně zamžikaly. K Markovu překvapení odmítavě zavrtěl hlavou.

„Nemyslím, že by to bylo vhodné, pane. Nevíte o mně pár podstatných věcí...“

„Tak se na to posadíme, ne? Vzal jste sem židli, já se spokojím se sedátkem ve sprše. Kdyby na mě šly mdloby, stačí pustit vodu. Prosím, spusťte.“

Jack Greymy poslušně dosedl na židli a z velkého organizátora prevence nezbylo skoro nic. Modré oči mu těkaly po keramickém obložení stěn, jako by chtěl nejdřív spočítat květinové vzory na ozdobných pásech. Pomalu se nadechl a odhodlaně spustil:

„Já... velmi obdivuji vaši ženu. Ehm, vaši bývalou... paní Fiorinu. Velice ji trápilo vaše podezření a rozchod, říkala mi, že to mezi vámi leží jako balvan, i když se stále přitahujete...“

„Cože?! Fiorina si vás vybrala za důvěrníka?!“

Místo, aby takový Markův výbuch nesmělého Greymse srazil ze židle, mladý muž se napřímil.

„Jsem její lékař, pane. Důvěřuje mi a je velice otevřená. Vážím si toho, víte? Požádala mne loni i o ženské preventivní prohlídky - jak víte, máme v sídle firmy i tento druh ošetřovny, kdyby nějaké akutní potíže...“

„Vraťte se k věci, Jacku,“ pronesl smířlivě Mark. „Vím, čeho je schopná a vy jste jí stál za kvalitně předvedené divadýlko. Cení si vás.“

Lékař na Marka chvíli zíral, než se donutil k pokračování.

„Chtěl jsem jí pomoci, náhodou mi řekla, že pan Dirk malé Heleně daroval krev, když se zranila. Vy, váš otec a strýc máte stejnou krevní skupinu s jistými anomáliemi. Helenka ji zdědila.“

„Cože?!“

„Nemám možnost udělat testy DNA, ale i stavba kostry dítěte...“

„Poslyšte, vy doktore, přiznala vám aspoň, že jsme spolu FYZICKY v době oplodnění nic neměli?!“

Mark se naklonil k pobledlému Greymsovi, až ten radši couvnul i se židlí. Vrzání na dlaždičkách Marka vzpamatovalo. Ušklíbnul se.

„Takže táta nebo Dirk. Že by kvůli tomu za Dirkem chodila, když ho to vzalo?! Jo a nedělejte si iluze, přesně tohle, tedy že děcko je moje, jste si myslet měl. Určitě si zjistila, že testy DNA jí nepomůžou. Hádám, že malou nechtěla vystavovat stresům, šoku z lékařského prostředí a tak.“

„Přesně tak to bylo, vy o tom víte?“

„Nemusím, trochu jsem ji poznal. Co tímhle, probůh mohla sledovat?!“

Byla to řečnická otázka, Jack Greymy seděl jako opařený. Mark mu rozuměl. Jestli u něj Fiorina vrkala jako na něho před svatbou, musel být, chudák, poblázněný až na půdu.

„Máte rodinu nebo snoubenku, Jacku?“

„Nee, mám bratra, studuje...“

„To vím. Je velmi dobrý a pilný student. A ona si to zjistila také, prostě vás využila jako každého, kdo se jí hodí. No, aspoň mám potvrzeno, že to děcko má krev Conehanů. Postarám se o ně, ale asi bude vhodné malou oddělit od matky. Druhou Fiorinu, navíc kříženou s Conehany, bych asi nezvládnul.“

„To jistě přeháníte, pane...“

„Říkej mi Mark, Jacku. Jsme si přes tu mrchu ještě bližší, nemyslíš? No, nikdo sem pořád nejde, tak ti to řeknu jasně a stručně tady, nebudu to odsouvat na oběd. Jsi v podstatě můj neúřední nevlastní bratr. Tedy syn tátovy jakoby druhé manželky. Nevzali se, ale on ji takhle bral a mně to nevadí. Myslím, že mluvit o ní pouze jako o milence by bylo urážlivé.“ Jack mlčky přikývl. „No a Michael je bratr nás obou. Nic mi nevyčítej, já si na to teprve zvykám. Na otázky a odpovědi je tady táta a ten jeho spartánský přístup k potomstvu. Doufám, že Michaela zahrnul do toho svého vzdělávacího fondu jako tebe. Pokud ne, už je zase tvrdej až moc.“

Jack pokyvoval hlavou, neschopen slova. Mark mu podal ruku, kterou s lehkým zaváháním stiskl. Potom už nepromluvili, dokud jim neohlásili, že mohou opustit místnost. Mark se při prvních krocích vyčítavě ohlédl na Jacka. Páchlo to tu, a dost. Lékař pouze pokrčil rameny a poslal desinfekční tým řídit do jejich dočasně izolace.

„Představ si, mám bratra, vlastně jednoho a půl, možná bude spíš jako přítel,“ vyhrknul, sotva Emu uviděl. Ocítl se na povědomém místě, plném šedavých oparů a mlh a přidal do kroku, jen aby uviděl ty strašné hroby a hlavně ji.

Byla tu, otočená k němu zády, v těch puntíkatých šatech, které na sobě měla před útekem. Neseděla na desce hrobu, ale skloněná rovnala velikou kytici pestrých lučních květů. Mark si uvědomil, že vidí barvy. Nebylo to tady minule ponuré, černé a docela strašidelné?

Otočila se k němu a Mark si oddechl podruhé. Měla svěží tvář a určitě ho slyšela, protože se usmívala. Nevěděl, co dál. Potřeboval by se jí vyptat na tisíc věcí a slyšet ji a rozumět tomuhle vidění a...

„Rozloučíme se.“

Ve větru, který Mark necítil, jí vlály vlasy, vypadala jako nádherné zjevení z jiného světa. Ale barvy kolem ní Marka uklidňovaly, stejně jako měkká hřejivá zář Eminy tváře. Pohlédl na květiny, které rozložila po betonové desce. Šedly a ztrácely se do světa mrtvých, sotva se jich přestala dotýkat.

„Proč ty květiny? Umírají...“

„Je to dar. Vzali si je, všichni,“ ukázala dokola. Mark uviděl ozdobené hroby kolem dokola, všude tam, kde se nadzvedly cáry mlhy. „Tehdy mi dali sílu žít a dar, jehož velikost jsem neznala. Jim jsem se zpovídala, oni mi dovolili překonat viny. Loučím se, s nimi i s tebou.“

„A co já?!“

„Ty? Máš přece všechno. Najdeš jinou ženu na skvělý sex.“

Zdálo se mu to, nebo přitom zkřivila rty? Nebyl si jistý, jestli použila ironii nebo trpkost.

„Potkáš mezi svými nějakou takovou, kterou vezmeš do společnosti, na obchodní večeře. Máš bratra, rodinu, už nejsi a nebudeš sám. Máš Ebeho a...“

„Tady to nebude znít tak hloupě, ale honí mě vúdú. V tom mě chceš nechat?!“

Lekla se.

„O tom nic nevím. To kvůli May?“

Pokrčil rameny, ale byl rád, že se probrala z loučení.

„Nestačil jsem ti říct o dračí setbě. Asi to má něco společného s Helenou, dcerou mé bývalé ženy. Možná je dcerou Dirka, možná tátova. A bratr Michael, toho má táta s dlouholetou milenkou, která mu vytvořila druhý domov. Vlastně jediný domov po matčině smrti,“ vysvětloval a připadal si, že plácá páte přes deváté. Ema poklekla k hrobu, u kterého stáli, položila obě dlaně na desku.

„Dračí setba znamená něco zlého, nenávist. Nenávist se může probudit, když dřímala na pochybách. Možná je těch dětí víc, Marku. Znáš zatím dva nositele vaší krve, ale kouzla se častěji dotýkají magického počtu. Tři, sedm, třináct...“

„Počkej, nepřeháněj, tak výkonní staříci nebyli!“

Zvedla hlavu a pousmála se skoro útrpně.

„O těch dvou jsi taky nevěděl.“

Zahanbeně přikývl. Nevěděl, i když stačilo zajímat se o malou Helenu a podoba by mu došla asi tak, jako Jackovi.

„Ještě jedna věc tu je,“ pronesla zamyšleně Ema. „Peníze, moc, ta se kolem tebe zvedá jako černý stín. Chtivost z okolí tě může zničit. Cítila jsem ji pořád a bála se jí, dala jsem ti právě kvůli tomu zdraví a síly, jak jen to šlo... Bože, znám to číslo! Musíš zvítězit dřív, než ze trojky vyroste na sedm! Celých sedm, tak rychle...“

Otáčela pomalu dlaně vzhůru, zírala na ně, jako by hledala, kudy do ní pronikla poslední informace. Jako kdyby ji potřebovala mít zřetelně vyznačenou, aby uvěřila. Objala se kolem ramen, zvedla hlavu, ale než se jí mohl dotknout a utěšit, letěl jako odstrčený pozadu do temnoty. Usmívala se na něj přitom povzbudivě, ale rozeznal potůčky slz na jejích tvářích. Ruce jí pomalu klouzaly do klína a dál byla už jen tma a propocené povlečení postele v jeho apartmá.

Byl zase sám. Otevřel oči do své newyorské noční reality a zase pevně stiskl víčka. Tolik by u ní chtěl být zase zpátky! Alespoň takhle, v té zemi mrtvých, ve sférách, kde mohli mluvit bez ohledu na faktickou vzdálenost.

Bylo to marné, Emu už zpátky nepřivolal. Zato si uvědomil, nakolik zoufale je sám.

O kom se mluvívá, přešlapuje u dveří. O Fiorině to zcela přesně neplatilo, ta se přihnala druhý den jako víchř. Prý aby zjistila, co je s ubohou Lucy.

„Hned, jak Greymy zavolal, jsem sedla na letadlo, určitě mě potřebuje, chudinka. Vůbec netušíš, jak skvělá žena to je! Vždycky jsem ji obdivovala a teď taková tragédie! Nikdo mi nevymluví, že to není útok na firmu!“

Mark jí namíchal tu její modropiráti hrůzu a znovu vyběhl, aby se posadila. Fiorina však přecházela po kanceláři, rozkládala rukama a opakovala bezobsažné nesmysly. Po několika minutách si uvědomil, že se ve skutečnosti vůbec nezeptala na to, jak Lucy na tom je TEĎ. Podle všeho se za ní v nemocnici nestavila, nekontaktovala Greymse. Což bylo docela dobré. Nemusí se hned dozvědět, že se sblížili. Nemusí tušit, že Mark Jackovi ukázal její utrpení z druhé strany. Mark si zároveň uvědomil, že když si potom s Jackem jenom sedli v baru místo nějakého podniku v centru města, bylo to mnohem nevinnější. A taky neřekl Jackovi skoro nic o vúdú a Emině zásazích. Dostala by to z něj a určitě použila proti Markovi. Což mu připomíná... Nemohla by Lucy pomoci některá z těch čarodějnic, co se před ním schovaly? Když byly dost chytré na to, aby daly ruce pryč od něj, když šlo o Emu, mohl by je tučný šek navnadit na pomoc nevinnému člověku. Jestli se Ema nemýlí, jde přece hlavně o něj, o Marka. Lucy je nanejvýš pěšákem.

Naznačil Fiorině, aby měla chvilku strpení a honem našel mail Ebemu. Jména těch okultních divoženek si ještě pamatoval, on je Ebe najde. A pokud možno bude mlčet. Fajn, hotovo. Zavřel

poštu a přepnul počítač do spánkového režimu. Dneska v kanclu končí. Pohlédl na Fiorinu, netrpělivě podupávající u stolku.

„Kde máš malou?“

Mávla rukou. Začala chrlit spoustu nepodstatných detailů o tom, že se zastavila u rodiny v New Orleans, že se tam Heleně líbí a s ní samozřejmě zůstala i Molly, protože Helenka potřebuje pouto s domovem a Molly je její dívkou na hlídání už pět roků a...

„Ach, Marku, Já jsem tak šťastná, že ty jsi v pořádku!“

Mark nestačil ucuknout a Fiorina už mu visela na krku, objímala ho a tiskla se k němu. Bylo by to docela milé, pokud by u ní cosi tak vášnivého nezažil pouze v řídkých chvílích těsně po svatbě. Vždycky na Fiorině oceňoval sebeovládání, dokonce i ve chvílích, kdy se v ní vařila krev. Líbil se mu ten zápas divošky s dámou, ale to už je pryč. Proč to propuklo dnes? Vybral z té hory slov cosi, co mohlo odvrátit její pozornost od ovíjení, které ho začalo dusit.

„Kdo je Molly?“

„Molly? Jaká... no ovšem, Lucyina malá. Nechala jsem ji tam, protože Greymův řekl, že Lucy je na izolaci, v karanténě nebo tak nějak. Nechala jsem ji v bezpečí, víš? Souhlasila. Marku, uvědomila jsem si, jak jsem sama... Zapomeň, co jsem posledně říkala, já chci být tady, s tebou - i za tu cenu, že budu jen sexuální objekt...“

„Takovou obět' po tobě nemůžu chtít, Fiorino. Vlastně ani po sobě. Jsem příšerně utahaný. Posad' se a povídej mi něco o těch tvých cestách po Tichomoří. Za půl hodiny pojedou za Lucy, vezmu tě s sebou.“

„Ach, co by se tak dalo povídat? Všude mě chlapi svlékali očima. Chtěla jsem navštívit nějaký pozemský ráj, panenskou zemi, kde jsou domorodci se starými zvyky... Dva roky jsem chodila na etnografii, víš? Vždycky to byl můj sen., takhle vyrazit bez časového omezení...“

Mark se na ni díval, jako by ji viděl poprvé.

„Promiň, ale to myslíš vážně?! Celý roky si užíváš obdivu každého, kdo tě potká, a teď jedeš do nějaký zatracený necivilizovaný pustiny, kam vláčíš malý dítě a ještě holku, která se může stát soustředěním pro nějaký místní gang?!“

„To jsi celý ty,“ vyprskla, ale hned se vzpamatovala a vyslala usouzený pohled. „Samozřejmě nejsem padlá na hlavu, Molly stačilo to, co je určené turistům. a bez Helenky bych nikam jet nedokázala. Jsem totiž MATKA, jestli sis nevšiml.“

Pokud se dá tomu pojmu rozumět tak, že Fiorina hodlala hned po početí hodit otcovství na krk perspektivnímu milionáři, musel souhlasit. Jinak si nevšiml, že by se kdykoliv projevila nějak mateřsky, pro dítě měla chuť už měsíc po porodu. To i od Lucy zaslechl o její dceři víc - aniž by se kdy bavili důvěrně. Dokonce si byl schopen vybavit, že ano, Lucy má dceru Molly, které už bylo nějak před časem čtrnáct. Nebo patnáct? Pořád se to mění. Koneckonců jde o údaj, který kdykoliv najde v osobní složce.

„Tak jo,“ zvedl se. „Zajedeme navštívit Lucy. Chtěl jsem ji poslat na dovolenou, ale nestačila nikoho zapracovat a mám teď dost organizačních zmatků. Lucy geniálně skloubila všechny požadavky moje i zvenčí, měla přehled, na koho co platí, ale teď abych se rozkrájel na kousičky, její chlapi důležitost schůzek a problémů odhadnout neumějí.“

„Mně to povídej, já se vloni zbavila tří asistentek. Neschopná dřeva! Jenže pořád lepší, než ti neochmýření mladíčky. Toho posledního mám jen z útrpnosti. Ehm... Je to bezpečné? U Lucy? Nenakazíme se?“

„Je za sklem, Fiorino. Není to nakažlivé, nejspíš jde o alergickou reakci na něco z Espanioly. Některý pyl, nevíme.“

„A ty? Jsi v pořádku?“

„Snad jsem imunní, ale jak říkám, utahaný. Vůbec nejsem ve své kůži.“

Tentokrát zájem nehrála. Visela mu na rtech a i když špulila útrpně pusou, četl v ní jako v knize. Potěšilo by ji, kdyby na tom byl ještě hůř. Bývalá manželka, co by ještě chtěl?!

Než si oblékl sako, vzala sklenice, nalila do nich trochu vody jemu i sobě.

„Kolik kapek citrónu?“

„Stačí tři, díky.“

Nehtem na prostředníku vyloupla pecičku z řezu a pozorně odměřila tři kapky. Zase si vymýšlí nová, domněle zajímavá gesta? Zdá se jí dnes prostředník lepší, než malíček? Až někdy bude mít náladu na špičkování, použije to, teď zrovna se Markovi ani trochu nechtělo provokovat další Fiorininy slovní vodopády. Svou sklínku ani nevypláchla, rychle se napila a nalila si znovu. Poslušně upil a postavil sklenici na stůl. Byl čas jít.

„Promiň,“ vydechla, když se o něj otřela a pití mu shodila. Sehnuli se pro sklenici zároveň, nervózně se zasmál, protože do Fioriny vrazil ramenem. „Uklidím to, Bože můj, ty máš ale prošedivělé vlasy! Tady, na skráních. Hm, v černých vlasech by to vypadalo interesantně, takhle nic moc. Radši by sis to měl barvit.“

Rozhlédl se, zda někde neuvidí odraz, do koupelny se mu nechtělo. V koši to zatím cinklo, Fiorina zkritizovala nakřáplý střep. Marka napadlo, jestli náhodou někde tady na patře není nádoba na separované sklo. Potřásl hlavou. Vážně není ve své kůži! Uklízečky to jistě zvládnou...

Lucy viděli, ale to bylo všechno. Lékaři ji drželi v umělém spánku a zatím zvládali pouze chladit organismus. Víc, než splasknutí puchýřů se jim nepodařilo. Prý měla ještě zvláštní vpichy na těle, po obou stranách krku. Vedly pod klíční kosti, ale tepen se našťestí nedotkly. Ranky měly okoralé, jakoby spálené okraje. Marně zatím odhadují, kdo a jak takové vpichy mohl způsobit.

Mark musel Fiorinu odvést, zírала takřka nalepená na sklo, jak by nemohla rozeznat dost podrobností. Nebo nevěřila, že jde skutečně o Lucy? Tím víc Marka zaskočil spokojený tón konstatování, když sedali do limuzíny:

„Dobře, že se to nestalo nikomu jinému, myslím tebe nebo starého pána. Samozřejmě by bylo vhodné Lucy zaplatit bolestné a nějak odškodnit za dobré služby. Jestli bude poznamenána, nebylo by vhodné, aby k tobě uváděla lidi... Snad po plastice. Chudinka! V každém případě je správné, že se ta hrůza přes ni nedostala dál. Dostihlo ji riziko jejího postavení.“

„Jsi hodně tvrdá, Fiorino.“

„Život mě naučil, Marku. Ty jsi pro mě důležitější.“

„Je to matka Molly, která s tebou cestovala po všech čertech.“

„Co s tím má Molly společného? Co ty o ní víš? Je to citlivé děvče v pubertě. Dost ukřivděné tím, že nezná svého otce a kvůli práci skoro nemá ani matku. Možná, že dokonce pocítí zadostiučinění.“

Mark nevěděl nic bližšího o Lucyině rodinném životě, ale když sledoval klidnou Fiorininu tvář, tušil, že nežertuje. Strávila s tou holkou dost času a vždycky z lidí tahala informace jako iluzionista mince z nosu. Jejím ohledům na Mollyino citlivé období nevěřil, ale byl strašlivě utahaný a nehodlal se zabývat detaily.

„Zaříd', aby sem ihned přijela, o tom nebudeme diskutovat. Hm, poslyš, bydlíš pořád na stejné adrese? Měl jsem v úmyslu pozvat tě na večeři, ale cítím se dost bídně.“

„Snad ses něčím nenakazil?“

Viděl trochu rozostřeně, ale pořád dost dobře, aby rozeznal zvědavost od případného znepokojení. Dívala se na něj skoro dychtivě, jako na pokusnou myš. Co zas ta ženská má? Zavrtěl hlavou.

„Ne, jen to na mne všechno dolehlo. Bez Lucy se mi ve schůzkách rozmáhá chaos. Jsem zkrátka příliš rozmazlený šéf...“

„Ach ták... O tom něco vím,“ protáhla zklamaně a dodala cosi zdvořilostně vtipného. Markovi z ní už hučelo v uších. Měl jí zkrátka plné zuby. Nechal ji, ať zadá řidiči adresu a upřímně se těšil, až zůstane sám. Osaměl však mnohem rychleji, než tušil, že je možné.

Jízda ho ukolébala a nenápadně se změnila v let. Ocítl se v dávné minulosti, kam Fiorina nepatřila. Cítil její blízkost, dotýkala se ho, ale možná ho jen podstrkovala hlouběji do světla vzpomínek. Už věděl, že ať se tu stane cokoli, ona nic nezmění, do ničeho nezasáhne. Stál znovu nad matčíným hrobem a zíral dolů na rakev. Věděl přesně totéž, co poprvé: jeho život skončil. Po návratu ze skladiště to byla právě matka, kdo se snažil s ním mluvit, měl o něj zájem. Odstrkoval ji, cítil se ukřivděný. Netušil přitom, že je vážně nemocná. To, že s ní strávil v nemocnici poslední noc a den jejího života, že o něm věděla a snad mu odpustila, nepomáhalo.

Hleděl do hrobu své oběti a možná by docela uvítal, kdyby z rakve začala prýštit krev. Kdysi se věřilo, že dotek vraha otevírá rány zabitých. Jenže matka zemřela bez výčitek, spokojená, že ho má u sebe. I teď, na hřbitově, se cítil jako prašivý. Ani dnes nedokázal té většinou přísné a přitom myšlenkami vzdálené ženě přisoudit něžnější „maminka“. Logicky se dalo předpokládat, že ji tak někdy oslovil, ale nepamatoval se.

Stál, kolem procházeli smuteční hosté, každou chvíli Markovi někdo stiskl pravici nebo rameno. Nevěděl dost dobře, co všechno ještě následovalo, pouze ten okamžik, kdy v noci vstal a vykotal z tajné skrýše pytlík s práškem, stříkačku, škrtidlo, misku, kahan a tři jehly. Nazýval ho Balíčkem věčně provokace. Pořídil si ho navzdory veškerému slídění a nesmírně se bavil tím, že má takové množství drogy přímo ve svém pokoji, pod nosem všech ctihodných.

Viděl, jak se to dělá, sám třikrát nebo čtyřikrát to už zkusil. A taky odnesl hnusnými stavy poté. Hérák tě sice vynese nahoru, ale po pár dávkách máš co dělat, aby ses dostal aspoň na předešlou normální úroveň. Tohle bylo množství, sesypané ze tří balíčků. Právě proto, že by bylo snadnější každý schovat zvlášť, drze je přesypal do jednoho. Provokoval náhodu a bavil se. Vyhrál by v každém případě, protože zděšení, jaké by droga vyvolala, si s chutí barvitě představoval. Co na tom, že by rodina vymyslela nějaké výchovné opatření? Nerozuměli mu a on nehodlal rozumět jim, takže se s chutí střefoval do citlivého místa, sotva nějaké ucítil.

Teď stejně jasnozřivě věděl, že je konec. Na chvíli žil ve skvělé partě jako jeden z těch, u kterých se cení, co kdo umí, ne počet kreditek a konta. Jenže to nebylo podle pravidel lepších lidí. Udělali z něj zrádce, špínu a veš před holkou, o kterou zatraceně hodně stál. Nedal jí nikdy najevo, kolik už dávno zná a umí se ženami, chtěl by, ať první krok udělá ona. A taky se stal hajzlovským práškačem před tím nejskvělejším parťákem, jakého kdy poznal...

Marcus tehdy chtěl a musel odejít. Nasál do stříkačky, vlezl do vany a zaškrtil, říznul se na zápěstí a potom píchl. Bylo to zatraceně krkolomné, ale měl to jisté. Nebo si to alespoň myslel. Teď jako tehdy uznával, že v danou chvíli poslechl nutnost okamžiku. Bylo to skvělé. Stihnul uvolnit škrtidlo a obdivoval krev, barvicí vodu. Sice mu pak došlo, že se měl říznout i na druhé ruce, ale už mu to bylo fuk. Dávka je tak silná - musí to stačit. Spokojeně se vydal na cestu, která ho měla zbavit tíže existování.

„Pane Conehane! Probuďte se, halo! Slyšíte mne? No tak, snažte se taky!“

Není nic hnusnějšího, než když vám svítí cosi ostře do oka. Musel pohnout hlavou, aby se toho zbavil. Jenže krk ho neposlechl a ten člověk venku byl strašlivě hlasitý a neodbytný. Rozčiloval ho, protože trhal pouto s prostorem, kde se konečně setkal s dalšími, kde konečně pochopil... Co?! Měl chuť prokřít toho chlapa, který mu lomcoval očními víčky. Věděl všechno, měl to jako na dlani, podívoval se, jak je náhle každý detail jasný, jak do sebe zapadají události jedna za druhou -

a teď to ztratil návratem do strašlivě bolavého těla.

Mark věděl, že potom zase otevřel oči, když u něho byl táta a Ebe. A potom Ebe sám. Doktory nepočítal, ani ruce, které se ho dotýkaly a hlasy, které tak dlouho otravovaly, dokud alespoň nezachrčel. Bylo zvláštní, že doteky cítil, ale jinak byl úplně nemohoucí.

Strašně potřeboval spát, ale nepamatoval si žádné sny, jenom strach. Padal v něm do různě našedlé světlé temnoty, která pečlivě dbala na to, aby veškeré myšlenky ztěžkly a nepohnuly se z místa. Přišla Lucy... Poznal ji, i když byla pobledlá, tvář zestárlou. Vlastně přijela, uvědomil si, že zahlédl opěradlo s rukojetí. Seděla na pojízdném křesle. Když se rozplakala, Jack Greymys ji trochu odtáhl. Mark mezi vzlyky rozeznal jen jméno Molly. Pořád opakovala jméno své dcery. Richard Conehan si všiml, že Mark reaguje, naklonil se k němu a zašeptal:

„Odpusť, chlapče... Zapomněl jsem. To nešťastné dítě je taky rodina. Jeho.“

Mark už dokázal přikývnout, ale slova zavířila kolem něj, aniž by je dokázal polapit. Chtěl by to vůbec? Kdykoliv víc vnímal a chápal, zvedl se strach. Docházela mu hrůznost stavu, v němž se nacházel, beznadějí, jakési děsivé náповědy pro budoucnost. Navíc ho otec... ehm, táta a navíc takto starostlivý, zaplavoval rozpaky. Bylo to nepatřičné, nezvyklé a nějak málo příjemné. Otec tu chtěl být až do jeho konce.

Opět zapadl do šedava, vrátil se zpátky do sebe. Přivýkal otupující nicotě, věděl, že padá k jejímu dnu. Až přišlo cosi jiného a přitom povědomého. Zvuk, světlo? Nevěděl. Důležité bylo, že se mlha potrhala a její chuchvalce od sebe odstrčil. Zkusil vykročit do volného prostoru. A chtěl ještě dál, chtěl znovu zažít ono podivné osvobození.

„Ještě ...jednou, prosím... nerozuměl...“

Ebeho deklamování opravdu stálo za to. Mark jako kdyby pomalu vyjížděl z tunelu do jasného dne, ve kterém stojí právě Ebe s kusem papíru a poslušně opakuje:

„Tři zuby dračí

ke zmaru stačí

před roky ztracené

pro pomstu pěstěné.

Dva a dva z každé strany

čekají nové na otevření brány.

Znáš sedm dědiců krve

jež se conehanská zove?“

„Ema... zavolej...“

Mark nepoznával vlastní hlas, drsný jako struhadlo. Jazyk se v ústech převaloval tak líně, jako by na něm ležel náklad olova. Ebe plácnul do matrace, až Markova ruka poskočila.

„No sláva! Já fakt nevěřil, že to pomůže. Ale nic jiného neposlala. Použila nějaký veřejný net, schránku na tu Emu Šnajdrovou. Čerstvě vytvořenou. Teda chlape, tak mladej dostat mrtvici, ty nežiješ dvakrát zdravě!“

Mark nechápal, o čem Ebe mluví. Nesouhlasil s ním, i když nevěděl, proč. Zkusil pohnout rukou, aby mu naznačil, že má pokračovat ve sdělování novinek. Neposlouchala ho. V hlavě se mu rojily myšlenky, ale dřív, než se na některou zaměřil, rozutekly se jako myši. Nemohl si pořádně vzpomenout, ani kolik mu je let. Samozřejmě, že to věděl, ale nedokázal ten fakt vytáhnout ze správného kouta mozku, kde informaci archivoval. Nechal toho, protože vzrůstající vztek na bezmocnost myšlenky roztácel jako tornádo. Ebe naštěstí nějak pochopil, že konverzace zůstává pouze na něm.

„Hele, ona o tobě ví, určitě. Nacpal jsem do bulváru story o prokletí vašeho rodu. Jak je někomu zle, všechny to náramně baví. Nic ve zlým, jednou se tomu zasměješ. Dali jsme si záležet, aby to převzal i bývalej východní blok. Řekl bych, že ta básnička je důkaz... Jo, tvůj brácha Michael zmizel ze školy. Neřekl bych ale, že se něco děje, protože to evidentně plánoval. Údajně je na studijním pobytu v Hondurasu, hodně se vyžívá v přírodních jedech, tak prej honí nějakou žábu. Poslal jsem za ním svý chlapce, určitě bude v pohodě.“

Mark stočil pohled ke dveřím. Vcházel Jack Greyms. To bylo hloupé, Ebe přestane mluvit... Mark si uvědomil, že chaos v jeho hlavě usedá. Způsobila to hloupá básnička? Nebo Jack? Vypadal naprosto profesionálně a studeně. Mark ho tu najednou vůbec nechtěl mít. Zaplavil ho známý strach. Proč kvůli Jackovi?

„Dobrý zprávy, doktore?“

Ebe zahlaholil a zvedl se, že je nechá o samotě. Greyms nasadil masku mírného optimismu, ale oči měl studené, chladnější, než kdykoliv předtím. Mark se lepkavě zpotil. Zkoušel vyslovit prosbu, zadržet starého přítele, ale jazyk se opět rozhodl jen líně převalovat, ústa se nedala dost dobře otevřít. Jack přistoupil a vzal Marka za ruku. Tím mu zakryl výhled na Eba.

„Není to dobré, Marku, vůbec ne. Tak zdevastované cévy neměl ani tvůj otec...“

Markem ta slova projela jako nůž. Jack mu lhal, předstíral cosi, v čem si ani nebyl moc jistý. Pod vemlouvavým hlasem štípala zášť.

Mark si nemohl vzpomenout, jak to poznal, ale byl si tím naprosto jistý. Soustředil se, chtěl zachytit Jackův pohled. Marně. Zašilhal tedy směrem ke své ruce. Byla připoutaná k pelesti postele, do žíly vedla jehla s hadičkou infúze. A kousek nad ní stříkačka, plná čiré tekutiny, držena mezi Jackovými prsty. TOHLE opravdu není dobré.

Mark se snažil pohnout levačkou, která volně ležela na příkrývce. Kde jsi Ebe?! Proč odešel?! Visel očima na jedu, který neúprosně mířil k vaku s infúzní výživou a zároveň prosil svou paži, aby se konečně pohnula.

„Dáme toho víc,“ oznamoval mu Greyms. „Probíráš se moc rychle, to ti škodí.“

A tehdy si Mark uvědomil, že ho nepozoruje přidávat neznámé svinstvo do vaku poprvé. To Jack se vždycky vynořoval ze stínů, kterými temněla jeho světlá nicota! Řval by, volal o pomoc nebo aspoň nadával, kdyby to šlo. Chňapnul by toho hajzla za ruku a stisknul tak, až by mu drtil zápěstí. Mrsknul by sebou, stáhl ho na zem, strhnul stojan... Jenže nic z toho se nestalo, nic nedokázal. Jen pozorovat, jak Greyms vyprazdňuje naprosto klidně stříkačku do plastického vaku. Proč?!

Strach Marka přece jen trochu probral a zkroutil. Jack si ho nevšímal, nebyl spokojen s místem vpichu, tvořily se tu kapky. Vytáhl kapesník, ohlížel se ke dveřím a utíral stopy.

Mark pokrčil nohu v koleni. Zatajil dech. Skutečně dokázal pomaličku sunout chodidlo po matraci a dokonce měl dojem, že pod ním cítí shrnuté prostěradlo. Pokusil se pohnout druhou nohou. Na stranu, tak, aby zůstala viset z pelesti. Jack pozpátku ustoupil, zřejmě už byl hotov. Mark nohu spustil a chtěl využít zhoupnutí ... Jack odskočil. Opatrně lůžko obešel. Když se ujistil, že zázrak oživení se nekoná, že Mark už vyplýtvá své chabé síly, několika trhnutími ho vrátil do správné polohy.

„Dobrý pokus, příteli. Potvrzuje, co jsem řekl. Tolik života ti nesvědčí, ty svinskej hajzle.“

Tři zuby dračí... Dva a dva... Ať už mu dal Jack cokoliv, útržky myšlenek se přece jen Markovi řadily do jakéhosi celku, dokonce měl dojem, že dosáhne na jeho smysl. Věděl, že otevírá oči do nočního, zešeřelého, i denním světlem zalitého pokoje. Rozeznal své tři ošetřovatelky, postarší lékařku, návštěvy táty. Už věděl, čeho se bát, ale ani hrůza z Greymsovy nenávisti a moci nad

jeho životem nestačily na to, aby se spojil s vnějším světem.

Vnímal také tátovu bolest a snažil se naslouchat, co mu říká. Zachytil i Craigovo jméno... Že ten věří v jeho uzdravení? Proč zrovna on? Byl před otázkami bezmocný. Mark si trpce uvědomoval, jak stále jasnější rozum naráží na vězení bezvládného těla.

Molly... Nenávidí svou matku... Filipíny? Kapitán Craig něco říkal, byl to ostrov kouzelníků... Siquijor! Někdo o něm mluvil... Mohl by si sáhnout, jak už byl blízko, ale zase přišel Greyma a zoufalá snaha ubránit se další porci umrtvovače Marka vyčerpala tak, že se opět propadl do sebe.

„Pomsti mne, Marku, a ji chraň,“ zašeptala May schoulená v jeho hlavě. Chytil se jejího hlasu a vytáhl kamsi jinam. Jinam? Zůstal dál uvězběný, ale mělo to jinou kvalitu. Jako by místo mozku měl najednou pódium a kolem dokola May byl jednolitým divákem. Seděla v kuželu zlatistého světla, objímala pažemi kolena a otáčela hlavu všemi směry, kterými na ni hleděl.

„Nechápu, jak bych mohl,“ namítl a podivil se, jak dutě jeho hlas zní. Mluvil však souvisle a to bylo neuvěřitelně příjemné. „Copak ty nevíš, že mě zabíjí doktor? Ten ví moc dobře, jak na to.“

„Jenže on umrtvuje tělo, zatímco tvoje mysl se probouzí, Marku. Je to už jiný jed. Víš, kolikrát jsem se k tobě chtěla dostat?!“

„Dobře, že se ti to podařilo, May. Alespoň ty jsi se mnou.“

„Ona snad ne?“

„Odstrčila mě,“ postěžoval si a hlas zabarvil naříkavý tón. „Něco mi řekla, teď poslala básničku, ale víckrát se nechce sejít. A mohla by přiletět. Ví, že jsem v nebezpečí a nechá to tak!“

„Jsi jako malý kluk. Máš tady kolem mě všechno, co potřebuješ! Řekl jsi aspoň Ebemu, co víš od babičky?“

V rozčilení nad nemocí Matta a Chrise na jejího vraha docela zapomněl. Nemusel to vyslovit nahlas, May to už stejně věděla.

„Tak to jsem si nemyslela, Marcusi Conehane, že takhle zklameš,“ pohodila mrzutě May hlavou a překrásné vlasy kolem její vzpřímené postavy zavlály jako závoj. Vůbec si nevšiml, že se pohnula, ale byla tu, nádherná jako dřív, jako slavná královna přehlídek. Její pohled propaloval ubohé Markovy mozkové buňky, až se škvařily a hned zase mrzly pohrdavým chladem. Ještě tohle mu chybělo!

„Dost! Jestli mě chceš zabít, zkus něco méně šíleného! Jestli mám splnit slib, napověz mi, pomoz. A uznej, že jenom takhle z vlastní hlavy opravdu moc nedokážu!“

Chvilí stála jako bohyně pomsty a její strašlivé špičky vysokých podpatků se pomaličku nořily do bílé mozkové hmoty, která zase pomalu začala zaplňovat uvolněný prostor.

„Budiž,“ přikývla nakonec velkomyslně. „Pokusím se pohnout děním. A ty konečně začni používat tohle“ brnkla prsty do šedé hmoty nad sebou, „ať hned dokážeš jednat. Všechno, co pokládáš za naprosto šílené a bláznivé, je s velkou pravděpodobností skutečnost. Smiř se s tím, že nebudu jediná mrtvá v tomhle příběhu. Měj se... a občas si tu uklid'. Hlavně ty tvoje erotické fantazie jsou dost - eeh, však víš.“

„May, počkej,“ vzpamatoval se, když začala mizet. Otočila se, zřetelně rozeznal jenom tvář s velikýma tmavýma očima. „Pověz, jak jsem do toho spadnul? Jak to, že jsem Emu znal tolik let?!“

„Byla mezi mrtvými, když ses ty zrovna plácal okolo, to je přeci jasné.“

Mark netušil, že i mozek může nasadit nechápavý výraz, ale zřejmě ho nějak rozeznala a opřela hlavu na kus hmoty, která se úslužně nabídla jako poduška. „Ty se nepamatuješ, co? Ona je přece úžasně nadaná. Zrovna se dostala mimo všední zážitky, asi byla vyděšená, když se schovala u mrtvých. Někde na hřbitově, v hrobce. Víím to od jednoho sebevraha, který byl v té chvíli o dost šikovnější, než ty. Hele, řeknu ti, že ten fór s drogou do přeříznuté žíly se v těch vrstvách hodně cení...“ zasmála se, ale hned skončila, když vycítila Markovu rozmrzelost. On přece očekával, že z

něj ta krev vystříká rychleji, zatímco on odpluje v rauši. Co je na tom divného?! „Bylo vás tam víc, ale ty jediný ses vrátil... Ostatním se to povedlo, ale tebe našli a vrátili tě. Chápeš? Duše se někdy dostávají a potkávají bez ohledu na skutečný prostor. Možná si na to sám jednou vzpomeneš, ale teď se už neválej a koukej pustit do práce!“

Byla pryč. Mark zase viděl normálně, skrze ztěžklá pootevřená víčka, ven ze své hlavy do nemocničního pokoje. Šeřilo se nebo svítalo? Pochtivě se pustil do rekapitulace. Slizoun Adams, čarodějnice, stopy k Emě, setkání... Vpichy po jehlách, panenky vúdú. Vúdú panenky? Kde to bylo? Určitě ještě tady, doma. Ovšem, ten web... Tarantulka.

Mark procházel vzpomínky a zdálo se mu, jako by se samy řadily k sobě jako zabarvené označovači, které používal při pročitání příliš právnicky užvaněných smluv. Podle barev se sdružovaly a jejich linie proplétaly do provazce celého dění. Chápal mnohé, jen ostře zelená poukazovala na neznámé vlivy a otázky k zodpovězení.

Vyrušil ho další příchod Jacka Greymse. Mark v sobě mobilizoval síly. Teď ne, teďmu ten hajzl nesmí přerušit soustředění! Musí dokázat volnou levičkou nějak dosáhnout na kanylu, kam Greymy opět vpustí jed! Možná by to měl zkusit jindy, zbavit se výživy, ale to by mu třeba přivázali i druhou ruku. Hořce si uvědomil, že Greymy přivádí svědka, před nímž bude předvádět svou péči.

„Tak tady ho máš, Michaeli. Přesvědč se sám, je to stav po několika rozsáhlých mozkových příhodách, zbyla mu sotva třetina hmoty v lebce. Tvá záležitost s alkaloidy, nalezenými v citrónu, bude nějaká náhoda...“

Mark poznal Greymse spíš podle chůze a obrysu, viděl dost mizerně. Možná si do bdělého stavu přenesl zabarvení ze značkovače, což bylo dost protivné. Ať se snažil, jak chtěl, místo druhého muže viděl jen svítivě zelenou skvrnu. Ale cítil jeho doteky. Bylo mu příjemné, když ho Michael vzal za ruku. Hned pochopil, kdo to je. Bráška...

„Je mi líto, že vás poznávám takhle. Za ten měsíc jsem vás viděl jen dvakrát z dálky. Slyšíte mne? Jmenuji se Michael Greymy.“

Držel Markovu ruku v obou svých dlaních, ale přitom netiskl silou. Nebo Mark tak málo vnímal? Zkusil pohnout ukazovákem. Napadla ho dost bláznivá věc, ale možná už druhou šanci nedostane. Třikrát ťuknout, třikrát dvojité, zase třikrát jednotlivě...

„Jacku, on pohnul prstem!“

„Ovšem, levá strana není zasažená úplně. Je to však pouze mimovolní reakce. Občas to může poplést i personál, víš?“

Zničený mozek?! Já ti dám, ty hajzle! Mark se soustředil na opakování výzvy. Kdyby si tak pamatoval z morseovky víc! Mohl by po SOS dodat ještě „vrah“.

„Jacku, ty mu chceš něco dávat? Není to kompetence zdejšího personálu?“

„Je to přece pravidelná dávka, osobně sleduju její účinek. Jako osobní lékař Conehanů mám jistou zodpovědnost, víš?“

Ne, snažil se signalizovat Mark. Ne spát. SOS. Michael sice počkal až do konce zprávy, ale potom položil Markovu ruku zpátky na pokrývku. Mark se snažil potlačit zklamání. Co taky mohl čekat? Uvědomil si však, že má díky Michaelovi paži složenou přes hrudník. Pokud ho levice bude ještě chvíli poslouchat, nemá příliš dlouhou cestu ke kanyle...

„Jacku, netrap ho, nedávej mu to. Asi by nechtěl zůstat jako mrtvola, nech ho odejít...“

Něco se stalo, Michael nemluvil upřímně, ale proč? Rozeznělo se poplašné zařízení, na chodbě rostl zmatek. Bylo to tady nebo někde vedle?

„Zbláznil ses?! Dělam svou práci,“ nevrle odbyl bratra Jack. Jenže teď tu byl jiný Michael. Bojovný, jako kdyby odhodil přetvářku a tasil zbraň. Mark měl omezený výhled, ale slyšel

naprosto jasně.

„Jacku, došlo mi to. Chtěl jsem si to ověřit. Takhle se léky nepřidávají... Buď rovnou do kanyly s okamžitým účinkem nebo před zavěšením do konstrukce. Ty se už ani nenamáháš s dezinfekcí!“

„Ty svině!“

Mark slyšel hluk zápasu, nadávky, rány, rachot kovu, zřejmě převrátili nějaký stolek s přístroji. Oči otevřít nedokázal, ale postřehl zelenou skvrnu, sunoucí se k zemi. Stáhl za sebou příkrývku až lůžka, ta přitom stáčela Markovo tělo. Michael byl sražen?! Prohrál... Jack v bílém plášti se k bratrovi sklonil. Mark si uvědomil, jak dobře ho nedávno poslechla noha. Soustředil se. Ano, posunula se! Michael mu to svým pádem usnadnil, byla už pokrčená. Kopni ho, teď!

Nevykopl tak prudce, jak by si přál, ale strčil Jacka, ten se lekl a spadl také vedle bratra. Michael se pohnul, Mark rozeznal obrysy postavy. Skutečně byl v něčem zeleném oblečený, ale byla to barva přijatelná, ne reflexní. Asi měl zdřogované oči... Pozoroval jeho záda, zatímco se rozlétly dveře a přiběhla armáda v bílém. Mark pochopil, že Michaela vlečou pryč a Jacka odnášejí, ale ať se namáhal sebevíc, nikdo nebral ohled na něj, na slova, která se marně snažil dostat skrze necitlivé rty.

Zase táta, jeho hlas. Mark sevřel jeho ruku a s obrovskou úlevou si uvědomil, že je sice strašlivě slabý, ale jeho tělo dělá přesně to, co jeho vůle poručí. Pomalu, slabě, ale poslušně. Cítil naplno všechny tátovy doteky a odpovídal jim! Pokusil se co nejvíc otevřít oči. Místnost byla plná lidí, kteří se k němu zvědavě skláněli. Rozeznával jednu tvář za druhou, zdravil se s nimi očima a doufal, že i rozeznatelným úsměvem. Zkusil vyslovit to nejdůležitější:

„Michael...“

„Tady je, chlapče,“ pokynul otec kamsi dozadu a kolem lůžka se prostor uvolnil. „Všechno se vysvětlilo, to on zjistil, že dostáváš jed. Nastoupil k nám pod cizím jménem, obarvil si vlasy... Dokonalá ilegality. Sám bych ho nepoznal!“

Skláněla se k němu tvář podobná té, jakou zhruba před deseti lety vídával ráno v zrcadle. Tentokrát byl Michael oblečený v něčem hnědém. Marka vzal za ruku jako tehdy. Vyťukal mu do dlaně morseovkou dík. Teď by toho napsal víc, vzpomněl si skoro na celou morseovku, dokonce i na čísla.

„Pamatujete se... Byl jste pořád při vědomí?“

Mark mu odpověděl t'ukáním, ale chtěl také mluvit.

„Bratr... Jack?“

„Zemřel. Když jsem se pral s personálem, píchnul si to sám. Já... nechápu, proč.“

Mark přivřel oči a pohnul hlavou. Povedlo se mu srozumitelné přikývnutí? Snad ano, Michael zřetelně sevřel jeho ruku. Jejich otec se vmísil, hlas přiškrčený dojetím:

„Bože, chlapče, vždyť i já uvěřil, že jsi v kómatu! Kdyby Michaela nepustili do tvé kanceláře se spisy k Michiganu, kdyby si nevšiml zabarveného řezu na jedné pěstě citrónu...“

„Byl jsem zvědavý na tu proslulou pracovnu, tak mi ten detail padl do oka. Měl jsem vozík na spisy, tak jsem vytáhl i pytel na odpadky z koše a odvezl dolů. Ten citrón jsem ukradl, obě jeho pěstě,“ rozpačitě vysvětloval Michael. Citrón? Marcus náhle znovu viděl Fiorinu, jak vydlobává nehtem zrnko a potom mu kape do vody. Bylo by to možné? Přinejmenším to byla ona, kdo mohl pobláznit Jacka. Tehdy v té koupelně se Jackovi nelíbilo, když ho Mark před Fiorinou varoval... Pracně se znovu soustředil na otcovo sdělení, rozechvělé přehřší citů. Jestli o Michaelovi Fiorina ví, bude zle. Moment, je někde tady, takže... Otce však nedokázal vyrušit.

„On totiž zrovna takové věci zkoumá, víš? Nikomu nic neřekl a odvezl to kamarádovi - tomu, co

si na pár týdnů půjčil jeho identitu.“

V otcově hlase zněla pýcha. Aspoň jeden z jeho synů je od mládí vzorný, poctivý a statečný. Ale jak Michael věděl, že se má dostat právě ke Conehanům?! Čert vem Fiorinu, teď bude důležité dělat jakoby nic.

„Conehan... Jsi dlouho?“

Michael okamžitě pochopil, nač se Mark ptá. Zase mu stiskl ruku, ale nahlas neodpověděl. Jenom přikývl. Potom se přiblížil a krátce povykládal Ebe, ostatní Marka zatím pozdravili z povzdálí a vytratili se. I Fiorina se mihla vzadu. Takže je tu pořád, slyšela všechno. To je zlé. Nepozdravila předtím Marka nijak nadšeně, sem očividně přišla z pouhé povinné zdvořilosti. Mark si sáhl na hrud'. Amulet?! Je pryč.

Když se pokoj vyprázdnil, chtěl Michael uvolnit ještě místo Richardu Conehanovi, ale Mark ho zadržel. Otec pochopil, pohladil Marka po čele a nechal je o samotě. Mark se soustředil na nejdůležitější slova, jaká musel v životě vyslovit. Pochopí to ten mladíček? Zachrání se?

„Hned musíš... San Cristóbal, señora Apua Montéz... Požádej... ochrana. Tvoje!“

„Nechápu, proč? Kde to je? A co ta Španělka? Vaše známá?“

„Ebe zařídí...“

Michael se natáhl, aby dal Markovi napít jakési ovocné šťávy ze stolku kdesi u Markových nohou. Tomu se podařilo odvrátit hlavu.

„Jen... čisté, pro-sím. Nové... Jed.“

Byla tu přece Fiorina. Michael nedůvěřivě prohlížel sklenici, brčko na pití a džbán se žlutou ovocnou šťávou.

„Co si myslíte, vždyť... Vy víte?! Byl tu někdo? Viděl jste někoho manipulovat s nápoji? Nechám to zajistit... Ale co vy? Nemůžu vás tady nechat!“

„Jack... jenom uvěřil. On... myslel, že trestá. Moc zlých věcí kolem.“

„Byl to lékař, proboha!“

„Byl... naivní. Tvůj bratr.“

„To jste vy taky.“

„Já...hlavní... cíl. Mne musí... mne chce zabít. Zůstaň ... tátovi. Musíš pryč. A tady ... mlč.“

Michael pochopil a poslechl. Pečlivě vymyl všechny sklenice, vylil ovocnou šťávu a vypláchl džbán. Za chvíli se vrátil s krabicí džusu a lahví vody. Nařadil nápoj do džbánu, aby měl podobnou barvu a hustotu jako předchozí obsah. Dal Markovi napít a nechal mu sklenku na dosah. Ve svlažených ústech a hrdle nápoj účinkoval jako pohlazení.

„Řeknu, že jste usnul.“

„Mark, Michaeli.“

„Měj se, Marku. Dej na sebe pozor.“

Během pěti dnů se Mark zvedl natolik, že se nechal převézt do svého bytu. Po domluvě s Ebem se tu cítil mnohem lépe. Ještě z nemocnice zařídil, že Fiorina musela s McCararsem odletět do Michiganu, jak původně zamýšlel. Nechal ji putovat sem a tam mezi Detroitem a Lansingem, vyjednávat, prověřovat, hodnotit stav firmy, shánět kontakty a další informace. Stejně jako s řediteli komunikoval přes internet i s ní. Aby ji dost zaměstnal, trval na denních hlášeníh. Pustila se do toho s vervou, jako by skutečně hodlala napravit, co jí uteklo mezi prsty. To je v pořádku. Dodavatelské firmy pro General Motors musejí být zcela neotřesitelně solidními partnery. Mají se stát rodinným stříbrem, ty určené k rozdrobení a prodrci nejsou.

Michael skutečně odletěl. Pravděpodobně se zdržel na Hispaniole, možná ho mambo ještě

nepřijala. Zatím se neozýval. Tím si Mark hlavu nelámal, k babičce Ma Bory ho přece poslal do bezpečí. Celkem chladně přijal zprávu o nedávné klidné smrti a tichém pohřbu strýce Dirka. Ani Fiorina už za strýcem nepřišla, pouze na sebe vzala organizaci posledního rozloučení a po internetu vybrala všechny náležitosti samotného pohřbu. Marka udivilo pouze to, že byl zpopelněný, i když mu kdysi sám vyprávěl o své touze být pohřben do okázalé hrobky v New Orleansu, se vši parádou a hlavně doprovázený jazzovou kapelou, kterou měl moc rád. Pokud Mark věděl, strýc si tu hrobku koupil už před osmi roky.

V bytě Marka navštěvoval pouze otec a Ebe. Vyměnili mu ošetřovatelky a Markovu rekonvalescenci svěřili doktorce Joyceové. To byla ta starší lékařka, která k němu chodila na počátku Markova trápení. Mark byl se vším srozuměný, když mu Ebe prozradil, že byla jeho zhoršujícím se stavem velmi zneklidněná a požadovala po Greymsovi další vyšetření. Bohužel Richard Conehan rezignoval a věřil Greymsovi, že postarší lékařka ucítila příležitost a snaží se zavděčit rodině. Vždyť jim přece ukázal snímky z CT. Hlava rodu souhlasila s tím, že nikdo nemá právo kvůli osobním ambicím Marka rušit z pomalého umírání.

Kapitán Craig, který se často ozýval, vyptával a tvrdil, že Mark nemoc překoná, už svým optimismem a vírou skoro obtěžoval. Proti Greymsovým důkazům bylo pošetilé mávat nějakou nadějí. Otcí Mark nic nevyčítal, vždyť při jeho umírání uvažoval podobně. Pouze přemýšlel, jak usvědčit toho pravého vraha, kterému se málem podařilo nenápadně a tiše ho odstranit.

Podle doktorky Joyceové se nyní zotavoval velice rychle, ale přesto chtěla Marka brzdit. Dvakrát ho přistihla při dřímotě u notebooku a ošetřovatelky z nich obou byly docela nešťastné. Buď se s nimi Mark o své potřebě pracovat vůbec nebavil, nebo dostaly vynadáno od lékařky. Marcus se rychle dohodl s otcem, že Joyceová může převzít celou Greymsovu agendu, ale ta, kupodivu, odmítla.

„Jestli mne chcete dostatečně zaměstnat, abych vás neomezovala, řekněte to hned,“ odhalila část jeho pohnutek s ledovým klidem. „Jste velmi pozoruhodný případ, takže se vám věnuji především z odborného zájmu a určitě si nepřejí, abyste svou unáhleností takovýhle zázrak zahodil.“

„Máte pravdu,“ přiznal Mark. „Jenže se domnívám, že svůj díl pravdy mám i já. Doktoru Greymsovi byla svěřena starost o nejdůležitější lidi firmy na základě praxe, odborných kvalit a také důvěry, protože ho otec znal mnoho let. Byl členem širší rodiny. Vám zase věřím já, navíc jako praktik máte mnohem víc zkušeností a skvělou pověst. Vím také, že by sledování zdravotního stavu našich manažerů mohlo významně přispět k rozšíření vašeho výzkumu o rizikách životního stylu vedoucích pracovníků. O tom jsem věděl už před rokem a půl.“

„No, vy se tedy nezdáte,“ uznale pokývala hlavou lékařka. Posadila se do křesla a prohrábla si rozpačité prošedivělé vlasy. Mark si uvědomil, že tvář má téměř mladou. Bylo jí něco přes čtyřicet, to věděl, i když si nepamatoval přesné číslo. Asi není tak utahaná ze služeb, jak ji pamatoval z kliniky.

„A já vás navíc prosím,“ dodal. Rozhodila pažemi na důkaz, že se vzdává. „Dobrá, popřemýšlím o tom. Jenom bych moc ráda věděla jednu věc: Co přesně se kolem vás a doktora Greymse dělo?! Nebyla jsem ve službě, když se to všechno seběhlo, všichni podepsali nějakou dohodu o mlčenlivosti a ani kolegové, které znám mnoho let, nic neřeknou.“

Mark přikývl.

„To je v pořádku, dostali zapláceno. Pravdu zná jenom otec, Ebe a částečně můj mladší bratr. Nejdřív chci mít jasno, potom vám rád leccos vysvětlím. Ještě není úplně jasné, kde Greymse sehnal ty strašné snímky, kterými umlátil všechny pochyby.“

„Možná je měl z předchozí praxe. Víte stejně jako já, že co je na počítači, může být staženo. Přejmenování souboru nemusí být těžké. Celkem si dokážu představit i to, proč k tomu došlo. Ve

vašem postavení může jít o moc a prachy, ve druhém sledu ještě o ženskou. Slyšela jsem od těch vašich ošetřovatelek pár historek k popukání, takže se mi skládá taky docela pěkný obrázek.“

„Neobtěžoval jsem je, to si vyprošuju!“

„Měla jsem na mysli drby, uklidněte se. Nevěděla jsem dosud nic o vaší pověsti plejboje.“

„V tom případě se skoro divím, že jste ochotná u mne pracovat.“

„Sakra, vy jste ale skeptik! Nemáte o své pověsti moc valné mínění, že ne? To asi nebudu daleko od pravdy.“

„Dnes ani ne,“ doznal se Joyceové dnes už podruhé. „Nepopírám, že jste asi na správné stopě, ale vzhledem k nebezpečí vás prosím, buďte diskrétní. Nechci nikoho poplašit ani osočit.“

„Áha. Náhled po návratu ze druhé strany, co? No, proč ne, to leckterýmu supermanovi prospěje. Jenže když honíte škodnou, chce to víc rozhodnosti, než odpouštění. Projdu záznamy doktora Greymse z poslední doby a budu vás informovat.“

Přikývl, spokojený, že se přece jenom dohodli. Den ale ještě neskončil, protože kolem sedmé večer přistihl na jedné ze svých tajných procházek po bytě ošetřovatelku, jak odmítá přepnout jakýsi hovor. Mobil mu zabavili a na pevné lince se nikdo nedovolá? Tak to tedy ne! Zvlášť, když měl dojem, že ví, kdo se to k němu pokouší dostat.

„Divil jsem se, že neslyším žádné vyzvánění, a vy to tady máte na světelný signál,“ odhalil. „Kdo mi to volal?“

„Pan Ebe zakázal, abychom vám předávaly hovory, pane Conehane. Tohle byla sice paní Starková, vaše sekretářka, ale té se ten zákaz týká také. Asi proto, že pan Ebe ví, jak je naléhavá.“ Ošetřovatelka byla velice přísná. Jenže zároveň jihla před tak slavným člověkem, což Markovi dpodalo odvahy.

„Spojte mne s ní. Já naopak s Lucy potřebuji mluvit.“

„Je rozrušená, pane Conehane.“

„No, to já už taky. Prosím, pospěšte si.“

Lucy po hlase téměř nepoznal. Měla ho chraplavý a nejistý. Kam se poděla šéfka jeho kanceláře, klidná, ale autoritativní velitelka ostatních asistentů? Začala zajímavě vyprávět o jakémsi hrozném objevu. Chvilu trvalo, než se v tom vyznal, ale potom to sedlo naprosto přesně do puzzle toho, co si už dal dohromady.

„Takže ona se zajímá o vůdů? Říkáte, že měla nick Tarantulka... Myslím, že jsem na ni narazil, když jsem hledal nějaké informace. Víte, Lucy, byli jsme tehdy už zoufalí z tátovy nemoci a něco nás navedlo na tuhle bláznivou stopu. Cože? Nezvěstná? Odkdy? Počkejte, Lucy, neplačte... Vaše Molly je nezvěstná v Manile? Ne na jihu? Myslím New Orleans, kde žije rodina Fioriny...“

Zřetelně si přece si pamatoval, že podle Fioriny má být Molly s malou Helenou, že Fiorina nepokládala za nutné ji vozit za nemocnou matkou, když si moc nerozumějí. Lucy podivnou nemoc přežila, Mark taky, ale nebýt toho, tak by se za Molly pravděpodobně zavřela voda. Zamrazilo ho, dýchl na něj divný, nepochopitelně studený prostor Fiorininych plánů. Kdo by hledal pubertální holku ve světě, kde se běžně ztratí tisíce lidí ročně? A kdo by Fiorinu usvědčil ze lži, kdyby Greymy Marka dorazil?

„Dostala jsem dnes pohlednici,“ vzlykala Lucy. „Posílala ji čtrnáctého, zrovna v den, kdy jste se vrátil. A píše, že bydlí v úžasném hotelu a jezdí na výlety. Že se zítra, rozumíte, patnáctého! začíná učit od nějakého mistra magie, to se prý každému nepovede.“

Panebože! Molly, jeho malá sestřenice, je nakonec onou svolnou bílou pannou, před kterou ho varovala mambo?! Vzpomněl si ještě na něco:

„Lucy, prosím vás, povězte mi ještě: znala Molly svůj původ?“

Na druhé straně bylo ticho.

„Lucy, prosím, já musím vědět, jaký měla vztah k naší rodině!“

„Ne, nevěděla... Možná na vás i žárlila, měla jsem vždycky jenom ji a práci. Víím, že vás moc ráda neměla, ale netušila jsem dost dobře, proč.“

Zato Mark si vzpomněl naprosto přesně. Magie chtivá Tarantulka, šéf matky, který ji sexuálně zneužívá... To je potom snadné někomu namluvit, že trestá ničemu. Nalítla tomu přece i Ema. Někdo tu měl docela šikovně připravená želízka v ohni...

„Lucy, víím, že mi do toho moc není, ale - jak to bylo s jejím narozením? Já jsem nic netušil, vlastně se o to nestaral. Byla to vaše věc a nezasahovala do kvality vaší práce. Omlouvám se, ale...“

„To je v pořádku, Marku. Já si toho naopak vážím, vždycky jste byl velmi korektní. Nemluvili jsme o tom. Já... Já pana Rodericka milovala. Okouzluil mne, asi to pro něj nebylo nic těžkého. Vííte, když se něco nepodaří, když dostanete vynadáno a někdo jiný vás povzbudí, může se snad každý nechat ovlivnit. Neměla jsem tehdy ještě nikoho k ruce a bylo takové bláznivé období... Tak snadno jsem k apnu Roderickovi přilnula - ale potom po mně chtěl, abych vašeho otce špehovala, abych mu dávala informace. Já jsem už tehdy věděla, že váš otec má vztah s paní Greymsovou, ale tohle jsem neprozradila ani panu Roderickovi, kterého právě možnost bratrova vztahu velice zajímala. On totiž pan Conehan potřeboval prostředníka, který mu zajistí krytí a zprostředkuje pár věcí. Naléhání pana Rodericka bylo najednou jako z jiného světa. Bylo to pro mne strašlivé zklamání, být takhle zneužitá! Přiznala jsem se vašemu otci a on se zachoval úplně báječně. Byl rád, že jsem na jeho straně. Potom jsem zjistila, že čekám Molly, ale nemusela jsem se ničeho bát. Pan Conehan dokonce založil pro Molly konto, aby jednou mohla studovat, platí jí pojištění... Vlastně o původu dítěte věděla jenom paní Fiorina. Snad až si všimla rodinné podoby a vytáhla ze mne takové částečné přiznání, věděla o kontu a tak. Roderick Conehan si vždycky myslel, že jsem byla milenkou jich obou zároveň. A o Molly se nikdy nestaral.“

„Nezajímala ho a když se o jeho maléry staral můj otec, nevchával to na něm. Strýc se nikdy netajil tím, že o děti nestojí.“

„Vím, ale přesto mne jeho chování uráží a pošpiňuje i po jeho smrti.“

„Děkuji vám, Lucy. Za tohle vyprávění i za to, že jste zavolala mně. Ví o tom táta? O té pohlednici?“

„Připadalo mi to tak divoké a proti zdravému rozumu, že jsem nejdříve chtěla mluvit s vámi. Vííte, já jsem měla na těle ty dva vpichy s nějakým jedem, jako když se píchne do panenky... A slečna May, ta příšerná rituální vražda...“

„Ta byla pouze nahraná, ale máte pravdu, souvisí to. Moje, tátova - i vaše nemoc. Požádám Ebeho, aby začal po Molly pátrat. Rychle, ještě dnes. Ale vy zavolejte tátovi - nebo ještě líp, navštivte ho.“

Skončily ospalé časy dohadů. I když Mark netušil, co se dělá s děvčaty při čarodějných obřadech, určitě bude každá minuta drahá. Bílá panna se nabídla... Brrr. Hned začal shánět pomoc.

Bylo to kdysi dávno. Mark objímal kolem krku retrívří fenu Sendy a pozoroval strejdu Dirka, jak se baví u hotelového bazénu se dvěma hezkými slečnami v bikinách. Držel je kolem pasu a ony se smály. Mark si dobře všiml, že se k němu skoro tulí. Hltal tu scénu očima, protože způsob, s jakým se strýček dovedl seznamovat s hezkými dívkami, mu bral dech. Už něco o mužích a ženách věděl, ale naprosto si nedokázal v hlavě srovnat, že by i jeho otec s matkou tuto oblast nějak znali. Nějak na svět přijít musel, ale být synem právě tak dvou upjatých lidí mu připadalo nefér. Proč nemůže být častěji se strejdu? Ten dokáže i matku rozesmát.

„Holubičky, teď vám představím svého synovce Marka. Je to zakuklený milionář, tak s ním jedněte s úctou k jeho kontu. Marku, tohle je Lilly a Mandy. Jak se ti líbí?“

Mark polkl veliký knedlík v krku a vyslovil:

„Moc.“

„Jé, ten je sladký,“ zajásala Lilly, nahnula se k Markovi a políbila ho na tvář. Nabídla mu pohled skrze horní díl plavek až na břicho. Chytil Sedy, která na opovážlivou cizinku zavrčela.

„Nesmíš Sedy, to je kamarádka.“

„Koukám, že se krev nezapře,“ smála se ta druhá, dlouhovlasá blondýna. Markovi se ale víc líbila tmavovlasá Lilly.

„To je tvůj pejsek?“

„Ne, jedné staré dámy. Ale smím si s ní hrát.“

„Doma máš taky pejska?“

Mark zavrtěl hlavou. Nechtělo se mu vysvětlovat, jak to u nich doma chodí. Strejda mu stiskl rameno.

„Měl bys kamarádce ukázat, jak dobře plaveš, Marku. Dámy rády pozorují zdatné muže.“

Mark, povzbuzený úsměvem „své kamarádky“, šel skočit do bazénu. Strejda nežertoval, v tomhle byl dobrý. A Mark svým výkonem Lilly zaujal, protože na něj čekala, zatímco strejda musel k telefonu. Byla tu na prázdninách, vyprávěla Markovi o tetě, která sem na Floridu jezdí za přítelkyněmi. I Sedy už ji začala brát. Šli ji spolu vyvenčit a potom - potom nadešel večer a nejúžasnější věc, jaká ho kdy potkala. Strejda Dick mu nalil panáka. To byl jenom úvod.

„Marku, bude ti čtrnáct. Na tvé oslavě nebudu, ale dárek pro tebe mám. Jdi nahoru do apartmá a užij si dárek, který tam najdeš.“

Tím dárkem byla Lilly. Směl se jí dotýkat a chtít, aby se ona dotýkala jeho. Byl nesmírně šťastný. Ráno zašel za strýcem a vůbec ho nepřekvapilo, že vedle něj spí Mandy. Strýc položil ukazovák na rty a vyšel ze své ložnice.

„No, jsi už dospělý chlap. Co bys rád?“

Mark pokrčil rameny, nevěděl přesně, jak to říct. Měl v hlavě jeden veliký chumáč zmatených myšlenek. Strýc ale pochopil, o co mu jde.

„Podívej, Marku, určitě nepočítáš s tím, že si ji necháš. Je starší a vaši by to asi nedovolili. Ber to tak, že všechny ženy jsou obchodnice. Je to byznys. Dávají nám radost a za to chtějí, abychom je zajistili. Muže, co odhadnou jako dobré pro manželství, dotáhnou k oltáři. Nás ostatní využijí, aby měly čas na spokojené rozhlížení a byly zajištěné do chvíle, než se objeví ten pravý na odtažení. Předpokládám, že bys chtěl Lilly nějak odměnit, je to tak?“

Mark přikývl. Strýc mu strčil několik stolarových bankovek. Mark zvedl obočí.

„Lilly je ale opravdu výborná obchodnice. S moc dobrým zbožím.“

„Jak moc dobrá? Upozorňuji tě, že normální taxa je pět stovek.“

„Ona si zaslouží pět tisíc. Nejmní. Byla přece můj dárek. Chtěl jsem zaplatit kreditkou, ale mám nízký limit. Půjčíš mi?“

„Kluku, v tobě bude víc, než bych čekal.“ zasmál se Dirk a vyplatil Markovi zbytek. Lilly ještě spala. Mark ve dveřích zaváhal, otočil se, chtěl se zeptat, jak přesně ty peníze předat - ale Dirk se už natáhl po svém zápisníku a koncem tužky se podrbal nad čelem. Vypadalo to, jako by chtěl glosovat nějaký román. byla to jediná kniha ve strýcových zavazadlech.

Potom se Dirk pomalu proměnil, vlasy mu řídly a tváře povadaly, až tu seděl zestárlý a obtloustlý, s notně ohmataným zápisníkem a ztěžklým pohledem. Díval se na Marka a potom zkrivil rty. Byl to úsměv provinilý a trpký zároveň. Polonahý starý klaun, kterému je trapně z vlastních bezzubých vtípů...

Mark otevřel oči do tmy. Zapisník! Dirk si dával veliký pozor, aby o něm žádná žena nevěděla. Aby o něm nevěděl nikdo. Jediného Marka mezi potenciální nepřátele nepočítal. Nikdy o něm spolu nemluvili, ale nikdy ani nebylo nutné, aby Mark o zapisníku mluvil s kýmkoliv jiným. Nemluvil totiž o ničem, co spolu ti dva za řídkých výletů mimo rodinu skutečně zažili.

Poprvé Marcus Conehan pocítil stesk po tom starém známém Dirkově, který ho uvedl do života po svém fanfarónském, poněkud divokém a na zákony i morálku kašlajícím způsobu. A taky si vzpomněl na den po své „oslavě“, kdy za Dirkem přišel hotelový detektiv a tvářil se divně. Ten samý večer ho odvážela sanita... Panička fenky Sendy později vykládala v oranžerii cosi o tom, že mrtvice se nevyhýbá ani takovým sportovním typům, jako byl ten chlapík z ostrahy hotelu. Mark se prudce posadil na lůžku. Tak prudce, že se mu zatočila hlava a dvakrát sáhl mimo zvonek. Zazvonil na ošetřovatelku a docela si odechl, že přišla Jane. S tou se celkem dalo mluvit.

„Nevymlouvejte mi nic a zavolejte, prosím, limuzínu. Já se obléknu a vy, pokud můžete, si vezměte něco civilnějšího. Opravdu nevím, proč si kvůli mně berete pořád uniformu. Chci, abyste jela se mnou.“

„Musím to oznámit doktorce Joyceové.“

„Nechte ji zatím spát. Je půl třetí. Sežeňte to auto, ano?“

Jane přikývla, odešla a Mark se vyhrabal z postele. Musí pro zapisník a jestli se neplete, nikdo jiný, než on, ho najít nedokáže.

Hledal v ložnici už půl hodiny, Jane seděla způsobně v křesle a pozorovala ho. Varoval ji, že by nebylo zdravé tady něco jíst nebo pít, radši ani vodu z kohoutku a z dlaně ne. Posadil se proti ní a snažil srovnat myšlenky. Podnikl zatím nejnamáhavější akci od návratu domů. V hlavě mu šumělo, nohy se užuž chtěly třást. Zakázal si ale nevyužít příležitosti a vzdát se před cílem.

Buď to už Fiorina štípla, nebo to Dirk přepečlivě uklidil právě s ohledem na ni. Má vůbec někdo šanci najít zapisník, případně zapisníky jinak, než dokonalým rozvrácením bytu? Starší kousky navíc pravděpodobně deponoval jinde, ale ten poslední, ten, co chtěl mít vždycky po ruce, kam ten mohl dát?

Rozhlédl se po pokoji, kterému vévodila rozložitá postel se sloupky v rozích. Nad čelem vyčnívaly hřbety několika knih, sevřené v jakémsi dřevěném žlabu, aby se neuvolnily a nevyskákaly ani na dovádějící nespáče, ani dozadu za postel. Byly přesně tím, co hlásaly nápisy na hřbetech: erotickou literaturou a sborníky nažhavovacích reprodukcí. Jen o něco víc ohmatané, než když je Mark před mnoha lety tajně studoval.

Pokud mohl Mark odhadnout, tak ani křesla se stolkem, opět v poněkud mohutném a stabilním provedení, nebyla určena jen teoretickým výkladům o oblasti, které se Dirk věnoval s takřka vědeckým zaujetím. Vedle lože stál mohutný noční stolek, fungující zároveň jako bar. Na stropě i na stěnách kolem visela zrcadla. Ne tradiční jednodlitá zrcadlová stěna, třeba na šatní vestavěné skříni nebo předělující ložnici a šatnu, ale různě velká a nakloněná zrcadla, prostřídaná obrazy s erotickými náměty. Dirk tvrdil, že jediná plocha je fádni až buranská, zato jeho přístup je vrcholně rafinovaný. Celistvost uspořádání rušily jen dokořán otevřené dveře šatny, kterou Mark marně prohledával.

Na stolku u postele dosud ležela Bible, která před časem tolik udivila Ebeho. Mark se už stačil vydýchat, znovu vstal a prolistoval knihu. Poměrně nová, naprosto normální, žádná záludnost. Odhrnul přehoz a otevřel přihrádku na kondomy, zabudovanou v pelesti postele. Taková změť! Sáhl do ní a s odporem se prohrabal na dno. Některé veselé gumičky totiž vypadly z obalů a vnukaly podezření, že by mohly být použité. Přinejmenším si s nimi někdo hrál. Když Mark

dosáhl na vazbu knihy pod nimi, ušklíbl se. Ten bordel byl tedy jasným záměrem pot'ouchlého starouše.

Vytažená kniha byla také Bible. Stejně vázaná, stejně zánovní. Mark si sedl na postel a spokojeně ji otevřel. Ztuhl mu úsměv, když viděl slova Starého zákona, ale umíněně listoval dál. Přece si Dirk neschovává zrovna Bibli?! Nový zákon taky nic... Ale je to jen začátek... Zjevení svatého Jana?! Ten mizera! Část knihy nahradily čisté listy, které Dirk popsal drobným písmem. Začal před osmi roky. Zbývalo posledních šest stran. Skončil... bože! Druhou návštěvou Fioriny.

„Dvakrát OH. Souhlasím s Fi. Zůstane po mně další kousek. Korunní princ.“

Rozluštil ještě roztřesený řádek bez data, zřejmě dopsaný později:

„Mrcha. Využila mě jako všechny. Nepomůže...“

Jak prosté! Markovi se zatajil dech. Listoval zpět, před tátovu cestu do Evropy. Potom dál, k infarktu, svému rozvodu... Bylo toho tady dost na zodpovězení mnoha otázek. Zaklapl knihu a podíval se na Jane, která už podřimovala v křesle, zatímco tudy vanul duch nenávisti a intrik. Přešel k ní a položil ošetřovatelce ruku na rameno.

„Budeme muset opravdu zavolat doktorce. Musím rychle odletět do New Orleans a budu potřebovat někoho, kdo umí zacházet s dětmi. S holčičkou, zhruba šestiletou, která mě asi dost nenávidí.“

„Mám dceru toho věku a začínala jsem na dětské úrazovce.“

„Jste ochotná mne doprovodit? Joyceovou vezmeme s sebou, aby moc nenadávala.“

Přikývla. Dobře, to by bylo. Mark zavolal rovnou Eba. Požádal o přípravu letadla a vyslechl zprávy. Ted Mallory už vystopoval Molly až na Siquijor, zatím ale ani tučné úplatky nepomohly odhalit víc, než že nějaká bílá dívka nabídla své magické síly velikému kouzlu.

„Ebe, musí ji najít! Sakra, i kdyby to nebyla rodina... „

„Co když bude zřetovaná, s vymytým mozkiem, to ji můžou zachraňovat i proti její vůli. Nerad bych své lidi a Teda vystavoval nějakému zvěrstvu.“

„Použijte peníze, sakra. Hodně peněz, aby bylo jasné, že neúspěch můžou odnést místní. Jaké tam máme obchodní zájmy? Chci Petersena, McDorinu, Washingtona. Zatlačte na jejich ministry, vyzkoušejte všechny páky. Jo a PR oddělení ať taky vytáhnou z postelí.“

„Nepřeháníš to?“

„Ne. Obávám se, že kočkování skončilo. Mám díky. Co Fiorinina matka? Nic nového?“

„Pohoda. Dům hlídáme, malá má místní chuť, hraje si na zahradě, do města nevychází ona ani její babička.“

„Poletím pro ni. Kontaktuj Michaela, ať poprosí seňoru Apua-Montéz o pomoc. Myslím, že ona pozná, jestli ji Molly potřebuje. Možná se u ní Ted Mallory zastaví cestou zpátky. Pokud Molly přežije.“

„Dobrá, na nic se neptám, ale zařídím. Ještě nějaký rozkazy?“

„Nežertuju. Jsou to prosby, Ebe. Ráno informuj tátu a Lucy, včetně toho, jak pokračuje zátah.“

Ukončil hovor a otočil se k Jane. Domluvila ve stejnou dobu, ale vypadala docela přešle. Představil si Joyceovou a pokýval hlavou.

„Je ve formě, co?“

Jane přikývla.

„Jedeme se připravit a vy převléknout. Nebo bude lepší vaše uniforma? Nechám to na vás.“

„Půjčím si čistou uniformu od kolegyně. Na převlečení. Předpokládám, že jedeme na otočku?“

„Letíme. Ano. Možná na dva dny, ale hradím všechny náklady. Pojd'me, tady to necháme bezpečákům. Ještě by tu někde mohl být Dirkův spouštěč mrtviček. Mám tušení, že ho použil už před nějakými třidvaceti roky.“

„Vy jste to věděl? Proto jsme neměli nic jíst ani pít?“

„Myslím, že to je součást jeho zabezpečení a také pomsty vůči všem, co mohou žít. Když umíral, nezáleželo mu na tom, koho vezme s sebou. Mám dokonce podezření, že by nás radši vzal všechny, padni, komu padni. Pořádně se omyjte, až se vrátíme ke mně.“

Fiorinina matka žila v Zahradní čtvrti, v jedné z těch honosných dřevěných rezidencí, které dnes slouží jako turistická atrakce. Samozřejmě až na Francouzskou čtvrt', která ožívá každý den jazzem a zábavou. Marcus Conehan to tady měl moc rád. Miloval ulice, lemované starými duby, miloval vzduch, vonící mořem. A také svou dobrosrdečnou bývalou tchýni. Teď litoval, že ji musí vidět poničenou a ustaranou. Pohlédl na ulici, kde Jane s malou společně venčily nazlátlou chlupatou kouli. Jeho by nenapadlo, že by měl přivést štěně, ale zároveň si je hned po nápovědě Jane vybral od feny, která mu připomínala Sendy. Jak mohl zapomenout, že děti milují psiska?

Usmál se na tchyni, která mu vždycky byla bližší, než jeho vlastní matka.

„Pro tebe, mami, se nic nezmění. Helenka zůstává tvou vnučkou a určitě se sem bude ráda vracet. Nikdy jsem se jí oficiálně nezřekl, to všechno zůstalo mezi mnou a Fiorinou. Moc ti děkuji, že to naše setkání proběhlo skoro normálně. Báł jsem se, že jí Fiorina naočkovala nenávist. Vlastně jsem o tom celé roky nepochyboval.“

„Byl jsi k ní velmi laskavý, Marku. Nezasloužila si to. Mně připadá, že Helenku pokládala za přítěž, ale nenechávala mi ji tady, i když jsem to chtěla. Snad věřila, že tě obměkčí, když jsi ji úplně nezavrhl.“

„Možná jsem nechtěl tak úplně ztratit tebe, mami. Do tebe jsem se zamiloval na první pohled. A možná pořád věřil, až se splní, že dcery vypějí do podoby své matky.“

„Jsi opravdu jako můj vlastní syn, Marku, nikdy jsi nezapomněl,“ vzlykla paní Maria Rinaldi, jejíž rodiče sem přijeli před sedmdesáti lety parníkem po proudu Mississippi. Mark pokýval hlavou. Byla to především zásluha Lucy, že vždycky připravila vhodný dárek, objednala kytici a připomněla, aby Mark zavolal. Teď jí musel povědět, co věděl s jistotou: Že se snažila společně s Dirkem odstranit z cesty bývalého tchána i manžela. A že s největší pravděpodobností čeká další dítě. To zase objevila v Greymsových záznamech doktorka Joyceová. Co teď? Má ji Mark vydat spravedlnosti? Paní Rinaldi zvedla hlavu. V té chvíli měla tvář podobně kamennou, jako Fiorina při ostrých obchodních sporech.

„Požádám o pomoc strýce. Existuje místo, kam bych mohla odjet. Moje rodina má malé sídlo na Sicílii, nedobytné jako pevnost. Tam ji zavřu a sama budu hlídat. Dítě předám k výchování, vyroste s mými dalšími vnoučaty, když je nebude tvoje rodina chtít. Věř, synu, že umíme věznit špatné dcery.“

Vzal její ruku do svých a mlčky podržel. Snad to bude nejlepší. Fiorina si pohrávala s kouzly a čarami, takže se po zásluze vrátí do středověku se vším všudy.

„Počkám na zprávu z Filipín a potom jí zavolám. Řeknu jí, co jsem zjistil a vzápětí ji naši muži diskrétně zajistí. Chci, aby věděla, že prohrála.“

„Ne, Marku. To není dobré. Jen vlastní matku neuřkne. Já jí to povím. Když se rozváděla, můj drahý Franco jí to vyčetl. Byla to hrozná scéna - a večer Franco zemřel. Nikdy nezapomenu, jak číhavě ho pozorovala. Po tom, co jsi mi řekl, jsem si potvrdila staré podezření, které jsem roky odháněla jak obtížnou mouchu. Dovol, Marku, ať jí to povím já.“

Souhlasil. Paní Rinaldi vyvinula svou ruku z jemného stisku, položila ji do klína a vzdychla.

„Nestačila jsem si na tu malou zvyknout. Měla ji pořád tam u vás, v New Yorku, vystřídal se u ní pět chův. Chápeš to? Vídala jsem maličkou jenom o Díkuvzdání, ani na Vánoce ne. Ona je jako

kytička na suchu, vadne, potřebuje lásku a péči. Přilne k tobě, chlapče, věř mi. A až najdete Molly, bude moc šťastná. To děvče je nyní víc její rodinou, než já nebo ty. Nebo... ona. Zůstaň v mém domě, Marku. Ty i ta chůva nebo co je zač.“

„Odletíme už večer, mami. Jane má taky dcerku, stejně starou, byla od ní laskavost, když mne doprovodila. V mém bytě se už zařizuje Helenin pokoj, asi Jane i její malou pozvu na návštěvu.“

„Jsi dobrý člověk, Marku, vždycky jsem to věděla. Budu se za tebe modlit.“

Natáhl se, uctivě pozvedl její ruce a políbil.

„Ano, to už mi zapadá docela slušně,“ přikyvovala doktorka během zpátečního letu. „V New Orleans se také praktikuje vůdů, od služebnictva nebo chůvy mohla ta... chrmm, vaše bejvalka... leccos pochytit. Pokud byla vždycky dost svá - a vy říkáte, že od rodiny utekla, sama se držela na škole... Nedivila bych se, pokud si našla protektora. Slyšela jsem dost drbů, o vás a vašem manželství, i o tom, že si s vámi dál mávala podle potřeby, že jí stačilo nadzvednout sukni a vy jste neodolal... Je dobrá,“ uznale hodnotila bez ohledu na Markovy city. Mávl rukou, ať pokračuje. Připomínala mu Eba, bylo by jistě zajímavé pozorovat, pokud by se ti dva chytli.

„Jak jsem už říkala, Greymy zjistil těhotenství už ve třetím týdnu. Ta ale spěchala! A hned se zajímal o testy DNA. Myslím, že pokud byste zemřel a byl zpopelněn, vyrukovala by brzo s tím, že nosí dědice. Moc těžko by se zjistilo, či přesně to dítě je. Váš strýc už zpopelněný byl, váš popel by taky tvrzení nevyvrátil, porovnání s DNA vašeho otce by stačilo. Už se četla závěť vašeho strýce? Řekla bych, že jí nic nemusel odkazovat, protože od něj jeho podíl akcií takzvaně odkoupila.“

„Takový převod se musí zveřejnit,“ namítl. Doktorka pokrčila rameny. „Tomu úplně nerozumím, ale tipuju, že odkaz v závěti by na ni upozornil. Evidentně uměla být už několik roků nenápadná. Tedy ve smyslu cesty k cíli. Víte, já slyšela ještě jednu verzi drbů, ženskou. Ta zase říká, že vám musela platit jaksi v naturáliích, za to, že zůstala u firmy. Jakási pokuta a zároveň laskavě poskytnutá druhá šance, když vám hned napoprvé nedala syna. Nikdo by se tudíž nedivil, kdyby s tím po vaší smrti přišla.“

„Pokud ale Jack Greymy zjišťoval detaily kolem testů, mohl tušit, že neotěhotněla se mnou?“

„Mohla mu namluvit cokoliv. Zblbnout ho do alelujá. Je to krásná žena a některé to s muži umějí naprosto neuvěřitelně. Mimochodem, je tu ještě jedna část drbů, ovšem profesní a pro vás jenom ze známosti: Ta vaše bejvalka chodila navštěvovat umírajícího tak, že přitom potřebovala nerušené soukromí. Ošetřovatelky ovšem dokázaly podle jistých indicií poznat, co se s ním dělo. Ostatně, ten pán prý po nich žádal nadstandardní služby a nabízel větší částky, které měl skutečně k dispozici... skoro do konce. Pochopitelně byl vždy zdvořile odmítnut.“

To byl celý Dirk, ale proč vlastně ne? Umíral, jak žil. Mark se zamyslel. Těhotná Fiorina, to je další dračí zub. Ještě by měl najít zbylé tři, pokud se Ema nemýlí... Potřásl hlavou.

„Možná vám to přijde stejně bláznivé, jak to, co jste už se mnou probrala. Existuje předpověď, že ty děti jsou možná tři nebo jich je rovnou sedm. Fiorinino by bylo čtvrté. Kolik a kde by mohly být další?“

„Ošetřovatelky jsou rozumné, ty by se chránily, o těch nemusíme uvažovat. Ještě to ztracené děvče, Molly, může být také těhotné. Netuším, co se s ní dělo, ale sexuální praktiky jsou dost pravděpodobné.“

„Dva a dva z každé strany čekají nové na otevření brány...“

„Cože? Aha, citujete prorocství. Chrmm... Z každé strany?! Aha. Copak asi máte na kontě vy?“

Pokrčil rameny.

„Nic. Možná jsem neplodný, ale nespolehal jsem na to. Mimo Fioriny jsem své partnerky vždycky chránil. Teď po těch svinstvech to můžu mít opravdu jisté.“

„Poslyšte, vy jste silný jako kuň. Nevím, kolik vám toho Greymy dával, ale chodil tam obden. Vy nejspíš máte zatraceně dobré přímluvce mezi ochranáři tam nahoře!“

Ukázala prstem k nebesům, ale Mark zavrtěl hlavou. Připomněla mu poslední setkání s Emou. Byla to úleva, konečně si vzpomenout! ...Dala jsem ti kvůli tomu zdraví a síly, kolik jen šlo.... Stručně Joyceové vysvětlil, že jeho otce zachránila léčitelka, která na rozloučenou řekla, že posílila i jeho kondici.

„Byl jsem celkem v pohodě, na nic jsem si nestěžoval, jenom Greymy mne tak před půl rokem varoval, abych omezil pití. Moje játra prý byla poznamenaná žloutenkou.“

„Jste si tím jistý? Testy u nás neindikovaly nic takového... Chrrm, ovšem, léčitelka. Vzala jim vítr z plachet, na vaše problémy jistě spoléhali... Ten přípravek je totiž taky mor na zdevastovaná játra. Ta vaše stále odmítala selhat, museli už být docela nervózní. Jak tyhle divné věci nemám ráda, je ale zřejmě velmi výhodné se s tou dámou setkat.“

Jak pro koho, pomyslel Mark, nejistý z podivného chrčení doktorky, které mu vnucovalo představu posměchu nebo pohrdání. Radši rozevřel Dirkovy zápisky, které s sebou vzal do letadla. Bože, on a matka?! Dirk schválně vstupoval mezi matku a otce, po její smrti cíleně používal nevinné poznámky. Byl spokojený, že Richard považuje Marka za kukaččí mládě. Nenáviděl i Marka, když mu tohle dělal? Otřeseně vstal a šel se podívat na spící dítě. Dobře, že nečetl cestou k paní Rinaldi. Ušetřil ji detailů, které našel až teď. Nebál se Fiorinina jedu nadarmo, to strýc byl protektorem, o kterém mluvila Joyceová. Dirk pomáhal krásné Italce na cestě vzhůru. A zradil i jeho, Marka. Kdy ho začal nenávidět tak, aby se ze synovce stal pouhý pěšák ve hře jeho milenky?!

Uvědomoval si, že Helenka za nic nemůže, že možná trpěla matčíným chladem podobně, jako většinu dětství strádal on sám. Nejistoty ho to však nezbavilo. Špatný strom, špatné ovoce, to se neříká jen tak. I když vypadá docela mile... Malá byla stočená do klubička v širokém křesle a s ní spalo i štěně. Jane dřímala hned vedle. Tak tohle je ta dcera, kterou přivede ukázat do San Cristóbal... Doktorka se dotkla jeho ramene.

„Pan Mallory má pro vás zprávu.“

Teď konečně objevil Molly. Zdrogovanou, vysílenou, na pokraji smrti. Síť, kterou rozhodili, zapůsobila. Anonymní udání zavedlo Malloryho s místními policisty do polorozpadlé chatrče mimo obydlenou oblast, kde ležela nahá na rohoži. Už je v nemocnici, ale těžko říct, jestli přežije. Nedokázala ani vyslovit své jméno.

Všechno člo jako na drátkách: Michael už do Manily odletěl s nějakým kouzelným lékem od seňory Apua-Montéz. A paní Rinaldo Ebovi oznámila, že se jí byl někdo od místní policie přeptat na pohřešovanou Molly Starkovou. Údajně se Fiorině ztratila u obchůdku s módou na letišti, hned po přistání letadla.

Byl to dozvuk, jakýsi pozdrav od Fioriny, aby nezapomněli, jak dobře měla všechno promyšlené. Předstírala zmizení Molly v Americe, když ji předtím zašantročila na Siquijoru. Další zpráva Marka také nijak výrazně nezasáhla ani nepřekvapila. Dalo se čekat, že Fiorina využije všechno, co umí. McCarars, manžel, doprovázející Fiorinu na jednání, jí pomohl zmizet z hotelu Marriot v Lansingu. Další troba, taky si ho omotala kolem prstu. Pronajal jí auto a statečně mátl stopy. Když se bezpečáci dopídili, že není tam, kde McCarars tvrdil, její stopa zmizela někde poblíž Huronského jezera. Měla tam někoho? Někaké poslední eso v rukávě? Mark se nedokázal zlobit ani na její matku, že nevydržela a zavolala Fiorině dřív, než bylo domluveno. Matka, svérázná a hrdá jako paní Rinaldi, asi nemůže zavrhnout dceru jen pro obvinění od muže.

PR sekce měla svoje nároky. Mark původně chtěl jen tolik, aby se Ema kdesi v dálce dozvěděla o tom, jak se mu rodina dává dohromady, ale velice rychle byl otráven zvýšením počtu povinně absolvovaných společenských akcí. Nebylo mu příliš milé ani to, že na nich byla vhodná i přítomnost Helenky. Jane sice tvrdila, že naprostá změna a shon naplněných dnů po určitou dobu dítě dokážou zabavit a oddálí otázky na matku, ale Mark si nebyl jistý, kdy té „určité doby“ už může být na malou příliš.

Marka příliš nepřekvapilo, že za Molly chodila Lucy na kliniku ve společnosti Michaela Greymse a Richarda Conehana. Starý pán očividně omládl. Lucy dnes svou starostlivostí oplácel letitou oddanost a Molly v Michaelovi viděla toho pravého zachránce a rytíře. Nepamatovala si naprosto nic, pravděpodobně šlo o vliv přírodních drog. V hypnóze prý si vybavila nějaké přivolávání nemocí a bodání jehel do obrazů, ale navenek převažovalo jen její vědomí strachu z něčeho, co nemůže ovládat. Michael nejasné demony přivezeným lékem zatlačil do pozadí a Tarantulka začínala věřit, že zlé sny pominuly. Ostatně, pominulo to hlavní: její představy o zločinech, páchaných Markem na její matce, byly vyvráceny.

Fiorina je pěstovala pečlivě jako nějaké vzácné květiny. Jak se vlastně stalo, že přehlédli Fiorininu dravost, která ji udržela ve firmě? V obchodě ji uznávali, v soukromí podcenili. Chyba, která zabíjela především nevinné. Zemřela May, ale Conehanové přežili všichni...

Michael byl z té náklonnosti na rozpacích. Netoužil po tom, aby se na něj dívka fixovala, ale lékaři byli spokojeni, že Molly sama našla pojitko k návratu do života. Z ohledu k Lucy a starému pánovi se tedy mladý muž snažil chovat kamarádsky a vydržet do doby, než se Molly zotaví. S chutí se proto po jedné takové návštěvě ujal Helenky a vystřídal Jane v hlídání. Mark ho za to uchránil před rodinnou večeří s otcem, když před ním potěšeně prohlásil, že na sebe s bratrem konečně budou mít trochu času. Otec ustoupil, spokojený, že se bratři trochu sblíží.

Mark se na ten večer docela těšil. Mrzelo ho, když ho zdržel správce rodinného sídla dost zdoluhavým vypočítáváním nutných úprav před znovuotevřením domu. Marcus se pošetile domníval, že stačí pozotvírat okna a stáhnout z nábytku povlaky proti prachu. No dobrá, ještě asi uklidit podlahu a oprášit obrazy... Nebo tak něco. Jenže správce byl důležitý a rozvláčně zabíhal do detailů. Byl to letitý zaměstnanec a oblíbenec starého pána, takže se Mark cítil jako v pasti. Trpělivě naslouchal a hrozil se průtahů. Snad by měl radši objednat firmu?

„Něméně do deseti dnů bude všechno v pořádku, včetně úprav koutu zahrady pro dětské hry, pane,“ zdtřil jej správce závěrečnou větou. Užil si výčtu všech potřebností, jen aby potvrdil nařízený termín.

Konečně Mark dorazil k bytu. Pomalu otevřel dveře a chvílku naslouchal. Měl rád zvuky obydlého bytu a v posledních dnech si uvědomoval, jak moc mu chyběly. Těšil se na hlasy Helenky a Michaela. Jenže něco nesesedlo.

Zaslechl nějaký hluk a rány. To tedy svěřil dítě tomu pravému! Rozmrzele si umínil, že tohle musí skončit. Michael dovádění s malou přehání, je už dost hodin. Jenže - nejásala by a nekvičela jako vždycky?! Nemohla se nikdy dost nabažit dovádění... Proboha, co ještě bude?! Automaticky hmítl po signalizaci a vběhl do dětského pokoje. Malá ležela uprostřed na koberci, Michael vedle zápasil s černým stínem. Mark skočil bratrovi na pomoc. Neznámý byl silný, svalnatý, setřásl ho jako nic. Profík, blesklo Markovi hlavou a skočil po něm znovu. Jako kdyby bojoval se strojem. Neměl na něj a brzy mu docházely síly. Každá rána krutě bolela, ale Mark to nesměl vzdát. Boj na život a na smrt. Michael zasténal. Zřejmě je zraněný, nedokáže Markovi pomoci. Na koberci se zableskla čepel nože. Krvavá, ale blízko... Mark po ní hrábl, ten druhý nůž odkopl.

„Vydrž, Michaeli, aktivoval jsem...“

Výkřik stál Marka setinu vteřiny soustředění, které potřeboval. Dostal pěstí do hlavy, padl k zemi, ale výkřik zabral. Neznámý chtěl zmizet. Michael mu vykopl pod nohy, chlap se zapotácel, ale nespadol. Vzpomínal se a vyběhl ze dveří. Alespoň to. Otřesený Mark se hned sklonil nad malou. Dýchala, to bylo hlavní. Ozval se cinkot skla a dlouhý výkřik.

„Zkusil proskočit na terasu... Říkal jsem si, že ten závěs vypadá divně,“ sesouval se podél rámu dveří Michael. Kdy a jak se zvedl ze země, Mark netušil. Chvilí ani nechápal, co mu říká. Jakou terasu?! Potom mu to došlo. Ten mizera ve zmatku proskočil žaluzii v jeho ložnici, věrně zobrazující dveře na velkou terasu s květinami. Ve skutečnosti za prosklenými dveřmi byl jen úzký zamčený balkón, kam Mark nechodil. Žaluzii nedávno stáhl kvůli světlu a nechal tak. Byl to dar od May a stále mu ji připomínal. I teď jako by mu kolem tváře zavanul její dech...

„Proskočil to?!“

Musel se ujistit. Neuvěřitelná hloupost! Profík a tohle... Michael přikývl. Teď si Mark uvědomil, že se drží pod žaludkem a ruku má celou krvavou. Roztřesenými prsty vyťukal záchranku. Způsobila to Fiorina? Proto ujela? Rozsvítil velké světlo a znovu prohlédl Helenku. Nikde neviděl krev, jen modřinu a bouli ve vlasech. Proč je v bezvědomí?! Zoufale děcku ohmatával ruce a nohy. Sláva, pohnula jimi a trochu zanaříkala. Zvedl ji, položil na postýlku. Přitom koutkem oka zahlédl hromádku zakrvavených chlupů. Předtím ji zakrýval koš na hračky. Ten hajzl nejdřív zabil štěně?! Hodil tam přehoz a úplně vyřízený se odpotácel do koupelny najít něco na ošetření Michaela. Ten ho odmítavě odstrčil.

„Jenom... slábnu...“

Podezíravě civěl na bratrovu ruku, zaťatou bolestí. Co by mohl nebo měl ještě dělat?! Cítil, že možná omdlí, byl naprosto vyčerpaný. Objal ho kolem ramen.

„Vydrž, Michaeli! Vydrž, už jedou...“

„Majkl, brácho,“ opravil ho slábnoucím hlasem raněný. Helenka se probírala a rozplakala. „Tatí!“ Mark nevěděl, co dřív, ale vztažené paže dítěte vítězily. Michael souhlasně přikývl. Mark napřáhl paži, aby malá přiběhla k nim. Poslechla, on malou objal. Tiskla ho tak silně, že pomalu Michaela pustil, zvedl dítě a jakžtakž odnesl k ovladači, aby otevřel všechny dveře záchranářům.

O deset dní později odjel Ted Mallory identifikovat Fiorinino tělo do malého motelu nedaleko Lansingu. To už zjistili, že Fiorina zpanikařila. Jezdila bez rozmyslu sem a tam, jako by někoho hledala, ale nikdo jim nepotvrdil, že by se vyptávala na adresu nebo jméno. Viděli ji pouze samotnou. Nezanedala žádný dopis, zemřela náhle a zatím neznámo, jak.

Ebe prohlásil, že tím pro něj všechno skončilo a že se rozhodl předat Tedovi vedení celého oddělení. Jako malou pozornost na rozloučenou sděloval Markovi během téhle porady, že Elia, jeho dávná kamarádka z hackerské party, měla změněnou totožnost v rámci programu na ochranu svědků. A ten věčně rozježený Mike Smiller, hacker, kterého se Mark nedávno ujal, je její syn.

Když Elia zemřela při autohavárii, Mike utekl z domu, kam si jeho otčím přivedl novou družku. To Mark věděl, jenže nyní se mu objasnily další souvislosti: když Mikeovi Ebe nabídl práci, přijal ji především kvůli jménu Conehan. Na rovinu Ebovi řekl, že to byla jeho matka, kdo tehdy prozradil partu nadšenců, co se probourali do ochranného systému jistého centrálního úřadu. Sice si připadali hrozně důležití a hodlali rozvrátit systém, který považovali za zločinný, ale někomu došlo, jak katastrofální by to mělo následky. Nikdo Eliu nenutil, neodhalil ani nevydíral, zavolala CIA sama, když viděla, kam to celé směřuje. Jenže se to zvirtlo proti Markovi, který se pokusil o sebevraždu. Elia si prý vyčítala, že díky ní právě Marka všichni považují za zrádce. Marka, který se k ní choval jako k sobě rovně... Proto prý tedy Mike nadšeně přijal Markovu pomoc včetně

nabídky práce - a občas šmejdil ve firemní síti, aby co nejlépe chránil Markovy zájmy a nějak splatil matčin dluh.

Udělal si brzy vlastní, dosti přesný obraz o lidech kolem sebe. Hlavně však objevil kontakty Fioriny na modelingovou agenturu. Tehdy na nich nebylo moc divného, i když Mikeovi brzy vrtalo hlavou, s jakým týpkem a také o čem Fiorina jedná. Dnes díky němu dokázal Ebe detailně předvést, jak dobře mohla Fiorina sledovat Ma Boru. Měla informace z první ruky přímo od jednoho z manažerů agentury. Scházela se s ním, v několika mailech se zmínili o incidentu s bodygardem, kterého také oslovila.

Zeptat se toho muže už na nic nestačili. Stal se obětí pouličního přepadení několik dnů po smrti Ma Bory. Prostě ho umlátili v nějaké uličce. Ted předal nové informace policii a vyšetřování nabralo nový směr. Dostali tip na muže, který má blízko ke kultuře vúdú. Než ho dostali, už byl také v márnici - jako útočník z Markova bytu. Byl dalším mužem, patřícím k ochrance agentury a pocházel odkudsi z Karibiku. Přesně, jak předpokládala mambo.

Podle obsahu jeho báglu v Markově bytě policie zjistila, že měl v úmyslu Marka i dítě zabít a po vraždění zinscenovat další obřad vúdú. Místo koček měl s sebou hlavu černého kohouta. Marcus během těch detailů pocítil, že musí chvíli zůstat sám. Omluvil se a odešel za dveře, kde se několikrát zhluboka nadechl. Nebýt toho, že vrah zpanikařil, té neuvěřitelné náhody se skokem skrz francouzské okno, kde by byli? May... možná dokázala zasáhnout? Byla tam, určitě ano. Ted to věděl s jistotou. Zároveň jako potvrzení zaslechl ozvěnu vlastních slov z jednoho večera kdysi na začátku toho všeho, snad z minulého století:

“Milá May, chci ti nakonec povědět, čemu jsem se docela úspěšně zatím vyhýbal: Jsem zarytý skeptik, materialista a empirik. Na metafyzično, nadpřirozeno, magii a kouzla, čarodějky a čaroděje, astrologii a horoskopy, nejrůznější duchy a další potvory nevěřím, popřípadě se snažím hledat racionální vysvětlení. Lze ho naprosto zřetelně odhalit i v případě kartárek a jiných věstců. Zpravidla se jedná o lidi s vynikajícími komunikačními schopnostmi a přirozeným psychologickým nadáním, kteří jen sdělují to, co chce jejich zákazník slyšet. Z drobných maličkostí a náznaků (věk, oblečení, chování, způsob vyjadřování) jsou schopni uhodnout i některé osobní charakteristiky a na ně "napasovat" své předpovědi. Tak jsem to vždycky bral a tak se mi to taky plnilo.“

Každé slovo se kolem něj ovíjelo hořce a bolavě. Proč právě on je terčem takových šíleností, proč zrovna jeho cosi potřebovalo zlomit a převést do Mayina světa přízraků? Vzpomněl si ještě na jiná slova, na vyprávění kapitána Craiga o moudré matce. O tom, že zamýšlené zlo otevírá skulinu nápravě, aby zůstala jakási rovnováha. Jestliže se tady tolik zlého pečlivě promýšlelo a chystalo tolik let, měli všichni dnešní živí neuvěřitelné štěstí! Nadechl se ještě jednou a roztřeseně šeptal:

„Díky, May. Díky, mambo. Díky, Emo.“

Vrátil se mezi ostatní, aby si užil zbytku sestavené skládačky. Ani Mikeovi totiž nepřálo štěstí pokaždé. Marně se snažil překonat Emin program na zametání stop. Naštěstí její poslední mail, ten s básničkou o dračích zubech, už chráněný nebyl a Mike zjistil, odkud ho poslala. Program na zametání stop pravděpodobně opravdu zničila pojistkou své mrtvé dcery.

Mike prý je navýsost spokojený, i když tahle prácička byla hanebně jednoduchá. Jenže pro šéfa nachystal jen dobré zprávy a to bylo hlavní. Praha je přece pouze miliónové městečko, podle telefonního seznamu se tam žen s tímto a podobným jménem vyskytuje několik desítek. Až se dostane do nějakého registru, obyvatel, zjistí naprosto všechno! Mark jeho optimismus nesdílel. Ema že by poslala zprávu z města, kde žije? To sotva.

Mnohem důležitější byla pro Conehany pitevná zpráva Fioriny. Zabíla se totiž stejným jedem, jaký našel Michael na citrónu v Markově pracovně. A čekala nikoliv jedno, ale dvě děti. To bylo už na Marka opravdu příliš. Požádal o ukončení porady, pokud nemají nic akutního. Ebovi a Tedovi

poděkoval, s Mikem nechal smluvit osobní schůzku. Měl jen jednu podmínku k Ebeho odchodu: než se ale oddělení SAFE přejmenuje na SAFET, musí být celá záležitost dotažená do konce. To znamená až k Emě.

Mark musel po tom bojovém večeru mnohé strávit, ale také bylo nutné dostát novým rodičovským povinnostem. Leccos muselo být zařízeno, než se malá vrátila z nemocnice. Byla tam s ní Jane a Lucy zatím zařídila úklid bytu. Helenka se z omráčení a celého zážitku rychle vzpamatovala, snad i proto, že nepoznala bleskovou výměnu štěňat.

Zprávu o tom, že maminka už nepřijede, vzala na vědomí docela klidně, jenže si umínila, že Marka musí každou chvíli vidět. Ani jí už po Fiorinině smrti nepotvrzoval, že matku neuvidí ani náhodou, že je mrtvá. Helenka se neptala. Visela na Markovi, potřebovala ho stále mít na očích. Byla ochotná tiše sedět na koberci u jeho židle a hrát si s pejskem, v noci se budila a chodila na Marka dívat. Kvůli poradám s Ebem a Tedem bylo nutné Helenku vysílat s novou chůvou Jane na návštěvy jednotlivých oddělení, kde ji všichni zaměstnanci nezřízeně rozmazlovali. Víc, jak hodinu, tím ale Mark nikdy nezískal.

Michael bodnutí do břicha překonal, třebaže ztráta krve byla značná. Naštěstí byla rána nepříliš hluboká, neměl poraněná střeva. Zotavoval se docela rychle, možná i díky Molly. Návštěvní rodinná skupina pro kliniku se totiž poněkud obměnila, Richard Conehan s Lucy Starkovou tentokrát Molly vodili za Michaelem. Markovi to dělalo trochu starosti, když viděl, že dospělí příliš podporují Mollyinu zamilovanost. Michael už totiž známost měl a Markovi se tiše svěřil, že by to děvče také chtělo přijít. Mark jim zařídil videofonové spojení a sám děvče navštívil. Pochopila, že by z toho mohl časem vyrůst další malér.

Mark byl rád, kdykoliv tu vřelou, snaživě rodinnou atmosféru narušil, třeba Heleninou přítomností. Ta kupodivu těšila i Molly. Už se chovala přirozeněji, dokonce se začala oblékat do jiné, než černé barvy. Helenka se s ní brzy podělila o zářivě barevné hřebínky a skřípce do vlasů a spony a jiné věcičky, jaké mladé dámy potřebují, takže se Markovi zdálo dost dobře možné, že Molly díky náklonnosti z minulých měsíců nebo let podlehla svodům své malé sestřičky.

Zbývalo odhalit poslední dvě neznámé z Eminy říkanky. Kde čeká další dvojice z dračí setby? Molly, zaplat'pánbu, těhotná nebyla. Dva zuby dračí... Že by ještě táta a Lucy? Nebo ona Michaelova dívka, jejíž bratr mu půjčil svou identitu? Možná všechno doslovně platit nebude, snad se ukáže cosi v budoucnu? Nikdo z toho nebyl moudrý. Přesto Mark neusnul na vavřínech. Tušil, že jejich příšerné období zápasů ještě neskončilo. Hlavní věcí ale je, že Fiorina a její vražedný poskok už jsou ze hry a tak snad bude konečně také Ema mimo nebezpečí.

Mark spokojeně uvítal zprávu o tom, že se jeho otec hodlá brzy oženit. Nechal snoubence zařizovat svatbu a prchal do Evropy. S pomocí Teda Malloryho hodlal zainteresovat místní zdroje informací. Pro případ vzniku déletrvajících zájmů v oné zemičce zadal zpracování analýzy trhu a průmyslových odvětví Jen Langovi.

Nejtěžší bylo přesvědčit Helenku, aby se na dva tři týdny spokojila s Jane, Molly a zbytkem rodiny. Poslední dny už sice vydržela spát celou noc bez kontrol, ale Mark si docela jistý nebyl. Helenka zažila tolik změn, že sebelepší odhodlání její i rodiny mohlo selhat. Požádal Lucy o okamžitou zprávu, pokud by Helenka začala tesknit, a byl připravený okamžitě přeletět Atlantik. Jeho otec se už ze všeho oklepal a třebaže byl vlídný a vřelý jako nikdy, ve skutečnosti své staré postoje nezapřel. Při loučení důtklivě Markovi připomenul, že Conehanové patří mezi rodiny se starými tradicemi a letitými vazbami na Bílý dům.

„Nehazarduj s rodinnou pověstí ani se svým postavením, synu. Uvědom si, že i když jsou tvé

pohnutky chvályhodné, čestné a snad také romantické, neměly by svazovat tvůj střízlivý rozum. Jsem, pochopitelně, také té ženě vděčný, pravděpodobně také velmi zavázaný, ale jsou jisté, ehm, kulturní a řekl bych dokonce civilizační bariéry...“

„Chtěl jsem vědět, jak na tom je. Vnukáš mi něco, co jsem sám zatím opomíjel, tati. Takžye když jsme u toho: nevzal si náhodou tvůj velký přítel, vzor a monarcha obyčejnou americkou herečku? V Evropě to brali také jako překonání civilizačního rozdílu.“

„Právě. Vzbudilo to nevídaný rozruch. Což my nepotřebujeme. Jsme pouze jedni z mnoha výše postavených a směrem vzhůru nás vyzvedne pouze dodržování pravidel.“

„Ovšem,“ přikývl Mark a pohlédl oknem do zahrady, kde se bavil zbytek rodiny a několik hostů. Dodržování pravidel? Zásnuby s ženou o třicet roků mladší, uznání dospělého syna, adopce zapírané neteře. Pokud se to bere z hlediska vítěze, kterému je všechno dovoleno, budiž. Jenže všichni na vítěznou straně nemůžou hořet nadšením na povel. Pokud by měli pouze přihlížet, což Mark asi opravdu nehodlá.

Nepříjemné překvapení čekalo Marka už v prvních dnech po příjezdu do Čech. Staré části Prahy a některé místní hrady a zámky vypadaly úchvatně, i když pro turistický ruch byly vesměs dost mizerně využité, ale zdejší jazyk přispěl k hledání Emy specifickým problémem. Ačkoliv se tu vyskytovala celkem jednotná výslovnost, přijetí „Šneidrová“ se mohlo psát několika způsoby. Sice tu prý příliš jména nehláskovali, ale asi by si to měli taky zavést. Každý z těch tvarů Emina jména je prý velmi rozšířený. Šnajdrová, Schneidrová, Schneiderová, Šnajderová. Navíc mohlo jít o jméno rodné stejně jako o jméno po manželovi, případně po rozvodu opuštěné. Ema samotná byla naopak považována za jméno řídké, spíše zkratka Emílie nebo Emanuely. Mark tedy pilně hledal, ale vůbec nevěděl, koho.

Starý „dobrý“ bulvár mu pomohl i tentokrát. Mark netušil, že ho někdo s Emou v Monaku vyfotografoval, ale u příležitosti jeho příjezdu redakce vykuchaly archívy a tisklo se kde co. Ma Bora, Fiorina, bratři Conehanové, dokonce už i Helenku a Michaela s Molly si zdejší čtenáři vychutnávali. Během tří dnů po Markově příjezdu u rozmazaného snímku, kde na nábřeží Mark líbal Emu, stál hlavní titulek dne: Je to Češka! A my víme, kdo!

Uvnitř listu bylo jméno Emy i falešná opavská adresa. Po dvou dalších dnech titulky hlásily: Kdo je tajemná Češka? Je to agentka BIS? Vyšetřovala milionáře, který přichází obchodovat do Čech? My víme, kým skutečně je!

Ema Šneidrová z Opavy, tedy již spokojeně rozvedená Ema Fričová, se totiž ostře ohradila proti spojení s „americkým seladónem“ a dámu, cestující na pas s podobným jménem, označila za podvodnici, na kterou se už před několika týdny ptali nějakí dva muži. Mark měl při tlumočení článků pocit, že tihle Češi jsou každou chvíli rozlezlí po světě jako švábi, protože se prý přihlásil také cestující z noční linky autobusu Paříž - Praha a další tvrdil, že Emu potkal v Londýně. Ozvali se lidé ze zájezdů do Sevilly, Hamburku, Kolína nad Rýnem, Štrasburku, Irska, Lodže, Vídně...

Ani domáctější Češi se nenechali zahanbit. Přesně takováhle žena prý jezdí po Vysočině, na Mladoboleslavsku, v okolí Karlových Varů. U ženy z těch Varů marka zaujal detail, že prodává léčivé čaje. To by si u Emy dovedl představit. Jenže ta se prý jmenuje úplně jinak. Příložené foto bylo velmi nezřetelné a navíc v jakési zimní bundě, Mark v té ženštině Emu nepoznal. Úslužní čtenáři zasílali fotografie žen se jménem „agentky“ a všichni společně s redakcí žasli, kolik těchto paní kolem pětaticítky si je podobných. Mark se tím začal bavit. Jednou se někdo strefí a je po rébusu... Ozvala se mu sama. Opět z veřejného internetu, tentokrát v kavárně v Mariánských Lázních. Použila stejnou schránku, jako u mailu s dračími zuby.

„Zastav hon, prosím. Našli mě, asi zase chtějí program. Nevím, kam se schovat.“

Odpověděl, že zájem bulváru neřídí, ale velice rád jí pomůže ze země. A ochrání. Ema mlčela, další dva dny Marka a jeho agentku vystřídaly na titulních stranách nějaké místní hvězdy showbyznysu. Ted Mallory se snažil dát dohromady nějaké údaje kolem zveřejněných osob. Na základě Emina mailu požádal svůj policejní kontakt o informace ze svodek, které by se zhruba v posledním týdnu mohly týkat dotyčných žen. Vyskočily jim tři shody okolností: Vdaná žena z Berouna přežila autonehodu, při které zahynul její manžel. Hned poté, při jízdě od lékaře, byl taxík s ní a dalším členem rodiny téměř vytlačen z vozovky protijedoucím kamionem. S manželem vedla malou rodinnou firmu. Rozvedená žena z Prahy byla sražena zlodějem k zemi těsně před příjezdem vlaku metra, ale duchapřítomný muž ji zachytil, takže nespada do kolejiště. Z jejího ukradeného mobilu potom bylo oznámeno uložení bomby na nějakém úřadě, který musel být vyklizen. Tato žena byla zaměstnána v továrním komplexu na kraji města.

Dále byly hlášeny pouze drobné ztráty. Žena, pracující jako dealerka léčivých čajů, byla dvakrát během posledního týdne údajně vytlačena z vozovky neznámým vozidlem, v obou případech měla jen lehká zranění. Minulý měsíc byl její byt v Sokolově vykraden, takzvaně vystěhován za bílého dne, přímo před zraky ostatních nájemníků. Je rozvedená, žije osaměle. Mark se zarazil. Vybraný byt, odvezené věci? Žena, která dost cestuje a nemusí se příliš hlásit šéfům, možná nemá ani pravidelný rozvrh?

„Tede, myslíš si, co já?!“

Mallory pokrčil rameny.

„Praha nebo Beroun?“

„Nic takového. Sokolov nebo Karlovy Vary. Poslyš, existuje v téhle zemi něco jako mafie, která by mohla mít zájem o novinky v programování?“

Mallory se podíval do poznámek apokrčil rameny.

„Tady mají příšernou korupci a v ní se mele všechno možné od politiky až po zájmy cizinců. Mají tady nelegální Číňany, Vietnamce, lidi ze zemí Východního bloku... No, v těch Karlových Varech by to mohli být, počkej... hm, Asiaté, potom Rusové - z těch se jim tu usazují hlavně bohatí a vlivní. Mám tady poznámku, že se tu pere hodně špinavých peněz. Rusové vlastní spoustu klenotnictví, ale moc toho neprodají, není pořádně komu. No a potom úplně nepřehledná motanice vztahů mezi místní současnou a minulou vládnoucí garniturou. Platí tu, co ve většině zdejších míst: korupce a přátelíčkování, od policie až po obchodníky. Vážně tady hodlá mít Conehan comp. nějaké obchody?“

Ted svraštil obočí, jako kdyby tato možnost byla naprosto bláhová a nesmyslná. Mark se ušklíbl.

„To nevím, počkám na analýzy. Možná se v nich objeví dobrá prognóza v delším časovém úseku. Nehodnotil bych je tak přísně, Tede, tohle všechno máme u nás taky. Alespoň mám pocit, že jsme třeba za prohibice prošli dost skotačivým obdobím.“

„No, já bych podle zpráv, co dostávám, taky čekal, že se tu začne střílet a vraždit jako tehdy u nás. Umějí tu být ostří: semtam někdo zmizí beze stopy a taky pár mrtvol vylovili z nějaké přehradu. Mají to tu koncentrovanější, než jsme měli my, řekl bych. Každý s každým a ti, co jsou mimo, končí potopení...“

„Budiž, střízlivou skepsi máš v popisu práce. Máš adresu té ženy? Pojedu se na ni podívat.“

Ted Mallory se jako řidič na zdejších silnicích a později v uličkách lázeňského města příliš neosvědčil. Vinu na tom určitě měly i rozměry jejich limuzíny a chabé navigátorské schopnosti tlumočnice Daniely. Mapou města točila kolem dokola, až zaplatili tučnou pokutu za zakázaný

vjezd do jakési zóny s omezeným provozem. Náhradou jim byl doprovod zdejšího městského šerifa na motorce až k cíli.

V tomto ohledu jejich blond'atá studentka Daniela nakonec dokázala takřka zázraky. Mark byl dokonce v pokušení obdivovat krásy míst, kudy projížděli. Podzim tu zbarvil parky a zahrady naprosto kouzelně. Propletli se centrem na druhou stranu říčky a za chvíli dostali pokyn k zastavení u vysokého domu na vrcholu strmé ulice.

„Podívej, šéfe,“ upozornil Ted Marka, když děkovně pokynul odjíždějícímu šerifovi. Mark stáhl okénko a prohlížel si bohatě zdobenou fasádu. Pod nápisem, kterému nerozuměl, na něj křičelo jméno EMA.

„Lázeňský dům Ema 1893,“ překládala hbitě Daniela. „Mám se jít zeptat, jestli jsou doma?“

„Počkejte, prosím, tady. Paní domu anglicky hovoří. Tede, zaparkuj to někde tam vpředu, přijdu za vámi.“

Daniela vykulila oči, ale byla dost profesionálkou, aby udržela pusu zavřenou. Očividně si vzpomněla na všechno, co omílal bulvár. Mark vystoupil z auta sám, nedovolil ani Tedovi, aby mu otevíral dveře. Limuzína se dala do pohybu a Marcus Conehan odhodlaně vykročil. Za pootvěřenou ořískanou, ale nazdobenou litinovou brankou vystoupal po kamenných schodech, lemovaných mírně zanedbaným živým plotem. V oknech se nic nepohnulo, ani když došel k nedávno natřeným vyřezávaným dveřím. Pravděpodobně původním a starožitným. Očekával by tu nějaké klepadlo, ale na zdi vpravo byl nehezky panel s černými tlačítky zvonků a jmenovkami. Jméno bylo uvedené pouze jediné, navíc naprosto neznámé. S povzdechem zkusil štěstí. Drnčivý zvuk se rozléhal, jako by dům byl prázdný. Zaslechl hlas, JEJÍ hlas, jak cosi volá a strnul, i když nerozuměl. Přicházela a-

„Přijel jsem pro tebe,“ sdělil jasně modrým očím ve škvíře dveří, které upřímně užasly. Ustoupila a vpustila ho dovnitř. Měla krátké rukávy a levou paži nad loktem ovázanou tlustým bílým obvazem. Asi ta nehoda, blesklo mu hlavou.

„Tohle je penzion?“

Pokrčila rameny a ukázala do chodby dopředu, dovedla ho až do jakéhosi pokoje pro hosty. Teprve tam promluvila, když ho vybídla k usednutí.

„Penzion patřil babičce, po revoluci jí ho vrátili, ale měla tady nájemníky. Pomalu dům opravovala, ještě zbývá vystěhovat dvě ... partaje?“

Přikývl. Přízvuk měla mnohem snesitelnější, než pamatoval. A slovní zásoba se rozšířila takřka neuvěřitelně. Mluvila docela lehce.

„Proto Ema?“

Usmála se.

„Babička mi tak říkala. Chtěla totiž, aby mi dali jméno její matky. Naši si ale prosadili něco jiného. Že se tudíž jmenuji úplně jinak a obyčejně, už asi víš,“ zkusila překlenout rozpaky. Podala mu ruku a představila se správně: „Dominika Bajerová. Rozená Schneidermannová.“

Usmál se trochu křečovitě, ale ruku stiskl. Ještě další varianta jména! Hrůza, to by ji podle jména mohl hledat skoro do skonání věků! Jak ale přišla k jiným totožnostem? Věděl, že v tomhle tady měli a dál mají docela tuhý systém. Odmítl kávu i čaj, vzal si jenom nějaký kousek koláče s ovocem. Bylo to dobré, ne moc sladké.

„A Šneidrova?“

„To byla kamarádka, která už zemřela. Jedna z holčiček v lázních, co měly stejné jméno, skamarádily jsme se. Jezdila jsem nejdřív na její pas, další doklady mi sehnala od příbuzných a tak podobně. Evička o té mé první cestě narychlo, ještě před revolucí, věděla, moc se jí to líbilo... Zajela jsem si totiž po svatbě do NDR pro nádobí a záclony, vlastní doklady jsem ještě nestačila

vyřídít. To by bylo moc zle, kdyby mě chytli! Byla to nesmírná drzost, no, byla jsem mladá... Ale byly jsme si podobné... Prosím, vezmi místo.“

Teprve potom se posadil a rozhlédl. Starý nábytek, ale v jednotném stylu. Dýchalo to tady domovem jak ze starých filmů, které měl rád. Dovedl by si představit, že tu žije.

„Moc hezký starý dům. Hm, vím už o té loupeži. Tady tě ještě nenašli?“

„Nejspíš ano. Znají moje auto. Dvakrát mě překvapili na silnici – když ses dozvěděl o loupeži, víš jistě také o tomhle. Někdy sice jezdím na jiný průkaz, ale jde pořád o jedno auto. Teď je úplně nepojízdné.“

„To vykradení - je prý profesionální, i na vaše poměry. Bude lepší, když si vezmeš pár věcí a rovnou odjedeš se mnou do hotelu. Máš tu někoho?“

Rozhodila pažemi. Rozuměl, že tohle všechno má nevyčísitelnou hodnotu. Cítil ji, ten klid a důstojnost, možná ozvěny smíchu těch, co tudy prošli.

„Dům. A hroby. Evička, babička, kamarádka - všechny jsem ztratila.“

Chytl se naděje.

„Půjdeš?“

Chvíli se na něj dívala, potom vstala z křesla, přistoupila a dotkla se jeho vlasů.

„Zbělely ti. Bylo to zlé?“

Nemusel odpovídat, kousla se do rtu, ale neodstoupila.

„Budu - jen host. Najdu si tam práci, nic víc nebude, Marcusi Conehane.“

„Mluvíš dobře.“

„Učím se, ale...“ Znovu se dotkla jeho vlasů. Zvážněla, jako by se propadla do svého světa temných hrozeb. „Musíš nejdřív vědět, že jsem vdova. A jak se to stalo.“

„Jak?“

„Těsně po rozvodu, ale vlastně jsem vdova. A – kat? Ano, kat. Bajer byl zlý muž. Pronásledoval nás, vyhrožoval, znovu napadl Evičku. To ještě nebyl soud platný. Rozsudek. Zabíjela jsem ho nemocí, kterou měl. Šel rychle, do týdne, a při plném vědomí. Pochopil to správně, ani jsem to neskrývala. Jemu ne. Proklínal mě, nadával, ale už nebylo možné nic zastavit. Příliš jsem ho nenáviděla, abych aspoň trochu zmírnila...“ pokrčila rameny, pořád bylo znát, že radši nechala rozsudek, jak byl. Markovi přejel po zádech mráz. Umí být nelítostná. Odvrátila se a nalila vodu do konvice. „Možná nebyl doopravdy první, komu jsem zrychlila nemoc, protože kolem mne odešlo hodně lidí, co mi nějak zkusili ublížit. Jenže na něj jsem ukázala prstem úmyslně a schválně. Není dobré si se mnou něco začínat. Sama se toho bojím. Pamatuješ? Jsem katalyzátor.“ Přikývl, mohl to čekat, Ebe o tom pořád rozumoval. Zároveň ji hltal očima. Propadal jejímu kouzlu a byl víc a víc šťastný, že tak dobře mluví. Miloval ji i za ta drobná zaváhání nad neznámými slovy, za to, jak si je potvrzuje. Byla kouzelná... a učila se zřejmě velice pečlivě a pilně. Anglicky tu neumí skoro nikdo, takže pokud nepočítala, že se sejdou, nač by jí to bylo? Kvůli tomu, aby ho občas varovala?

„Jak tě napadla ta básnička?“

Pokrčila rameny.

„V novinách bylo o té vaší kletbě a potom mne počítání dračích zubů v noci vzbudilo, za to nemůžu. To nějak samo, možná přes Ma Boru, opravdu nevím. Jenom mi potom dalo velkou práci povídání přeložit a nezměnit smysl. Víš, připadalo mi, jako by nějaká vyšší spravedlnost otevřela vrátka. Byl jsi přece v tu dobu naprosto zdravý? Musela v tom být stejná špína, která zabíjela May, tvou Ma Boru.“

Jako by se točil v kruhu. Možná, že kdyby vzal vážně hned od počátku všechny nápovědy, o které zakopával, bylo by pár věcí jinak. nebo by se z toho už dávno zbláznil. Což je taktéž rozumné

řešení. Mít svůj svět a kašlat na reálné propletence nesmyslů, ó to by bylo něco!
„Asi to tak bylo. Hm, vezmi si věci.“

Nadechla se, vydechla. Viděla, že nemá cenu mu to vylouvat. Zkusila tedy vysvětlit, že musí odpojit elektřinu a plyn a vyprázdnit lednici. Přikývl, nechal si přece jen udělat jakousi místní formu kávy a pozoroval, jak rychle a energicky připravuje byt na odchod. Potraviny bleskově naskládala do objemné kostkované tašky a vynesla někam po schodech. Mark zaslechl štěkot psa a krátký hovor, zřejmě oznamovala odjezd. Po návratu procházela pokoje, zkusila uzavření oken, vynesla na chodbu všechno zelené v květináčích a teprve jako poslední vytáhla nevelký kufr na oblečení. Během toho všeho postupně vyměnila své domácí tričko za halenku a volnou sukni za džíny. Pročísala vlasy, svázala do ohonu, nastrkala do kabelky pár nezbytností. Zkontrolovala vodovod, sporák, otevřela prázdnou lednici a cvakla vypínačem. Všechno vypnuto. I s tou ovázanou rukou.

Hrneček od Markovy kávy umyla v jakési míse, kde už měla připravenou vodu, dala odkapat, nahlédla do kabelky, postupně povytáhla a zkontrolovala nějaké doklady a pokynula Markovi, že mohou jít. Od návratu shora neuplynulo ani patnáct minut.

Uznale hvízdal obdivem a zatímco se obouvala, vzal její zavazadlo a dal vědět Tedovi. Prý musí objet blok a za tři, čtyři minuty budou na místě. Mark věřil, že se mu to tentokrát opravdu podaří rychleji, než cesta sem.

Konečně opustili dům a Markovi docházelo, že začíná cosi nového. Konec únavy a strachů z neustálého nebezpečí. Přijde klid podobný tomu, jaký vycítil tam uvnitř. Sestupovali pomalu po schodech k brance. Ohlédl se vpravo po krásném starém stromu s převislými větvemi. Přeslechl přítom, co řekla. Jako by se lekla, zároveň to bylo naléhavé. Jenže v té její řeči.

Otočil se s otázkou - a už ho strhla k zemi. Narazil ramenem do kamenného schodu. Zaslechl hvízdnutí. Kulky?! Tady?! Nesmysl! Bože, to je opravdu... tlumič?! Dominika sykla:

„Lež!“

Ani se nehnul, dělali mrtvé. Zaslechl kroky na chodníku dole. Vtom se Dominika vztyčila. Než po ní stačil hrábnout a strhnout ji do bezpečí, promluvila. Strnul, takhle ji neznal. Se zlým smíchem, děsivou. Mluvila v jiném, měkčím jazyce, to už poznal. Ale jistě, plynule, sebejistě. Stejně je to on, kdo by měl vstát, chránit ji, ne? Otáčel se, chtěl zvednout, ale ona ho doslova sešlápla zpátky. Jako odpadek. Zaklel, ale podřídil se. Dvě další hvízdnutí a rychlé kroky útěku za zdí. Znovu vstával, když ho zavalilo Dominiččino sesouvající se tělo. Panebože, ne! Nahoře nad nimi štěkal pes a ženský hlas mu spílal.

„Emo! ... Dominiko!“

Dýchala, otevřela oči. Ale viděl krvavou skvrnu nahoře na hrudi a vraždil by. Zbývalo tak málo a byla by v bezpečí! Několik minut! Usmála se na něj, ale dívala se vzhůru, jako by hledala cestu pryč. Výš, do světla. Prsty ho hladila po paži. Brečel by, kdyby byl čas.

„To... dobré. Jen ruka... Mám je, Marku, ó, ti už neutečou! Dostanu jednoho po druhém. Za tohle půjdou, rychle, hodně rychle. Všichni. Varovala jsem je...“

Pozoroval rostoucí krvavou skvrnu na levé paži pod ramenem, a tiskl tu na pravé straně, snad už nad plíci. Chytlo to tepnu? Oči jí přitom dál nesmyslně zářily radostí a vítězoslávou. Pochopil a udělalo se mu fyzicky špatně.

„Tys je... Ehm?“

Přikývla. Měl sto chutí zvednout se a odejít. Čeho je moc, toho bývá příliš. Už se těch šíleností stalo, že ho nebavilo v tom existovat. Ani s ní ne. Jenže ona krvácí a je bezmocná... Chytla ho za

rukáv saka.

„Žádná anestezie. Chápeš? Jen injekce!“

Teda přivolat nemusel, právě předjížděl s autem. Snad opravdu jen čtyři minuty... Daniela zahlédla Marka s Dominikou v náruči dřív než Ted, otevřela dveře a vyskočila na chodník ještě skoro za jízdy.

„Studuju medicínu. Co je vám? Bodnutí nebo... Pááání!“

Dominika jí soustředěně sdělila své přání. Řekla značku auta i popis střelce, ale znovu opakovala, že nesmí mít celkovou anestezii. Za žádnou cenu ne.

Rána na rameni byl čistý průstřel, z paže Dominice vytáhli kulku a předali policii. Po autě ani střelci zatím nezbyla žádná jiná stopa. Už i Mark pochopil, že to byl Rus. Motiv znám nebyl, snad mu prý mohlo jít o penzion, Rusové tady skupují nemovitosti, ale takhle zatím nejednali. Nejspíš chtěli zastrašit Američana, Marcuse Conehana, aby jim nerušil obchody. To by už prý odpovídalo víc...

Policisté souhlasili, že si Mark Dominiku odveze do Prahy do Hiltonu, ovšem až bude v pořádku. Mark myslel i na převoz do jiné nemocnice, ale jak bylo Dominice slabo, tím urputněji se bránila. Dva lékaři s ní dost ostře diskutovali, vzduchem létalo slovo revers, ale prosadili jen to, aby zůstala ve zdejší nemocnici alespoň několik hodin, kvůli možným komplikacím. Ať se paní uklidní, odpočine, poststresová reakce není procházka růžovou zahradou. Ponechali je samotné v prázdném pokoji. Mark se nedivil, že si ten mladší potajmu při odchodu otřel čelo. Do diskuze nevstupoval, na to byl moc malý pán. Raději se rozhlížel okolo a z okna. Byli možná ve stejné budově, kam ho přivolávala malá Eva. Život se prý točí v kruhu, teď tomu věřil.

Dominice nařídili, vlastně usmlouvali, že bude jenom ležet a odpočívat. Ted a Danielou zatím dostali na starosti vyřizování zbývajících náležitostí, včetně odrážení zvědavých reportérů. Dominika požádala, aby jí Mark vyprávěl o všem, co se mezitím v Americe stalo. Chvillemi vypadala, že dříme, ale kdykoliv zmlkl, otevřela oči a vyzvala k pokračování.

„Tolik chtěla peníze a firmu - a dala by zabít i dítě?! Vždyť bylo její?!“

Pokrčil rameny.

„Nevíme všechno, třeba nevěděla přesně, co ten chlap udělá. Neměl jsem její matce říkat...“

„Ne. To jistě bylo správné. Matka má právo nevěřit, že je její dítě takové. Měla právo svou dceru naposledy chránit. Anebo vyděsit. Jestliže ji podezírala také ze smrti svého muže, možná ji chtěla nějak vyzkoušet, ujistit se. Víš, aby si užila strachu, aby neměla klid, jestli je to všechno pravda. Nevinná by se přece nějak pokusila obhájit, když zjistila, že ji stopujete jako škodlivé zvíře.“

Když si Mark vybavil ztvrdlé rysy paní Rinaldo, připustil i tuto možnost. Všiml si oschlých rtů Dominiky a podal jí pití. Každý pohyb ruky ji určitě dost bolí. Navíc se mu vůbec nechtělo pokračovatve vyprávění. Nehodlal vzpomínat na to, jak si Fiorina hrála s ním, zatímco s Dirkem připravovali její ovládnutí firmy a celý propletenec mstivého vraždění. Také by přišlo na řadu vyprávění o malé Helence, jak na něm visí, jak podle psychologky potřebuje normální matku a možná o tom, jak poznal zásah May... Na to všechno ještě budou mít dost času. Doufejme.

„Víš, proč po tobě ti Rusové šli?“

„Myslíš, že jako ten váš agent Ford? Ne, ten malý program je nesmysl. Vzali si přece všechno. Jestli v počítači Eva něco nechala, tak to dávno našli.“

„Co když jsi u něčeho byla, nějaký nepohodlný svědek? To tvoje dopisování mocným - dneska je přece jasné, že jsi o nich psala ty. Tedy všem, co se dozvěděli o programu.“

Nesouhlasně přivřela oči. Bylo vidět, jak hrozně je vysílená.

„Ne, tomu nevěřím. To se týkalo lidí z minulosti, ještě před Rusy. Agentů a udavačů, co se dostali nahoru a lidi jim uvěřili.“

„Moji lidé zjistili, že staré sítě známých tu dál fungují, nepodceňuj je. Nelíbí se mi to. A měla bys spát. Nejradši bych tu s tebou zůstal, nechal tě tady ležet den nebo dva a...“

„Ne, chci rychle odtud. To oni tehdy dostali Evičku, to už vím. Přes toho jejího Mirka. Zmizel totiž měsíc před její nehodou. Od něho se Evička naučila o počítačích většinu věcí, ale sama šla ještě dál. Spoustu knížek o tom měla, ale to byly jenom základy, jako klíče ke vstupním dvěřím. Ona už prolézala i malé komůrky toho domu, tak mi to vysvětlila. Smála se, že byl Mirek celý vyjevený, když pro mne udělala ten program na anonymní zprávy... Ano, on to chtěl prodat. Měl jsi pravdu, vzpomněla jsem si na to, až když mi všechno odvezli.“

„Takže tě teď přece jenom chtěli odstranit kvůli tomu?“

„Možná. Ale už mají smůlu. Neviděla jsem kdo jsou, dodneška ne. Jenže ten ... střelec, ano? Ano. Přišel blízko, moc blízko. Nepotřebuji dotyk, jen vzdálenost. A byla jsem silná, soustředěná. Rusky jsem mluvila jako na zkoušce... Máte maturitu? Asi ne. I kdyby se trefil, bylo už pozdě. Teď konečně odstraňuju já je. Všichni, se kterými bude ten jeden mluvit, všichni půjdou!“

Nenávist v její tváři sice byla pochopitelná, ale Marka zase mrazila hrůza. Rozhodila smrtící síť a nestarala se o nic dalšího. Padni, komu padni. Co když někdo nevinný, náhodný... ? Odkašlal si a Dominika se vzpamatovala. Roztržitě si přejela dlaní zdravé ruky po těle. Tvář se jí rázem rozjasnila a uklidnila. Mark si uvědomil, že by si měl ujasnit ještě něco o tom, jak dlouho a proč se vlastně znají.

„Hmm, poslyš, když jsem byl nemocný, zdálo se mi, že jsme se poprvé setkali, ehm, TAM. Já si tehdy zrovna podřízнул žíly a tys byla u mrtvých. Cos tam dělala?“

Svraštila obočí, přemýšlela, potom váhavě přiznala:

„To byl asi ten šílený večer. Bylo mi šestnáct a když jsem šla z hodiny němčiny, narazila jsem na partu opilých kluků. Utekla jsem na hřbitov a zalezla až dozadu, mezi staré a poničené hrobky, do jedné pootevřené jsem se protáhla. Strašně jsem se bála, znala jsem je. Víš, pod desku, do uličky mezi takové vyzděné kobky pro jednotlivé rakve. Jedna byla vytažená, bez víka, i s tím mrtvým. Skrčila jsem se u něj a prosila o pomoc... Nevadilo by mi, kdyby vylezly zombie, víc jsem se tehdy bála těch živých. Vydržela jsem tam až do svítání. Vlastně mi u nich bylo dobře, oni byli soucitní. Taky mi připadalo, že se mnou mluví spousta smutných lidí... To oni mne obdarovali a taky vedli. Teď mne odstrčili, jsem prý úplně jinde... Ty vážně věříš tomu, že tam s námi byl?“

Zůstal na ni koukat. To myslí vážně? Vždyť ona ho odstrkovala od těch hrobů, potom ji viděl s květinami... Mluvil s ní přece? Jenže ona jako kdyby si na tohle nepamatovala. Hm, alespoň enví nic o tom, jak duchové sebevrahů trousí vtípky o tom, jak se snažil do podvázané prořízlé žíly šlehnout zlatou dávkou. Radši se vrátil ke střilečce.

„Proto jsi chtěla vydržet operaci jen tak? Abys nějak řídila likvidaci těch lidí?“

Zavrtěla hlavou a její výraz změkkl.

„Byl jsi tam přece i ty... a moje dítě. Za to je zničím. Za dítě, za děti – i za tebe. Ohrozili nevinné!“

„Jak tam s námi byla ... Eva?“

Sotva to jméno vyslovil, došlo mu, co řekla. Dítě, děti. Mluvila o živých nebo budoucích... ? Spadla mu čelist a chvíli zíral.

„Moje?“

Rázně se ohradila.

„Moje! Proto jsem nechtěla uspat, to ubližuje plodu. Budu mít svoje dítě, nový život!“

Rázem byla zase bojovná, silná, vzdorovitá. Dokonce se nadzvedla na tom nemocničním lůžku, až sykla a rychle si rozmyslela dokončit pohyb.

„Půjdu odtud pryč, to ano, ale zůstanu svobodná. Já i moje dítě!“

Prohrábl si vlasy, vstal, otočil se k oknu. Dva a dva z každé strany čekají na otevření brány... Takhle to tedy je. Teď aby vybojoval další věc. Ušklíbl se, zatímco se snažil nebláznit z náporu emocí. Další dvojčata, určitě. Mohl se vsadit s kýmkoliv, že Conehanské počty potomstva má pro tuto chvíli jasně uzavřené. Jenom nevěděl, co přesně udělá s Dominikou. Proti Fiorině by si sice asi dost polepšil, ale svou životní pohodu a schopnost dožít se dlouhého věku střízlivě odhadoval jako stav po přesunu z deště pod okap. Přesto by šlo o hodně blažený přesun.

Tohle je tedy ta moje lepší šance, kapitáne Craigu?! Jak s tímhle naložit, aby žádné dračí zuby nepoznaly nenávist ani pomstu? Zvládne Molly zapomenout na vášně Tarantulky? Pořád jí ještě táta může osladit pubertu svým klasickým přístupem k hodnotám.

Vyrovná se jednou Helenka s děsivým přízrakem matky? Neztrpkne Michaelovi jeho příslušnost ke Conehanům? Když si Mark vzpomene, jak se do táty vrátila důstojnost patriarchy a strážce tradic... Co bude s Dominikou, touhle čarodějnickou nositelkou dalších životů? Mambo by se určitě zamlouvala. Přál by si, aby Dominičiny – ne, jejich děti vyrůstaly alespoň ve zdání klasické rodiny. Chtěl by jim dát, co sám nezažil. Co pocítil v tom krásném velikém domě a co Dominika určitě dokáže kolem sebe šířit kdekoliv na světě.

A nejspíš chtěl by ještě víc. Například dokázat, aby tahle po zuby ozbrojená a nebezpečná žena k němu přilnula jako Helenka. Aby na něm visela, byla naprosto závislá, žila jenom pro něj. Aby měl pod kontrolou i její schopnosti, aby ji spokojeně ovládal... Ale ne úplně. Ona je a bude vždycky svobodná. Jaké jsou a budou meze? Přitahovala ho výzva osudu stejně jako horké vzpomínky na těch pár chviliek na jachtě. Dokáže to? Přikývl a protáhl se. Usmál se nad myšlenkou, že sám sebe cpe do pasti. Vzpurná, tvrdohlavá, podivínská Emo... ehm, Dominiko, dokážu přivyknout na fakt, že mě možná zabiješ?

Dominika ho zatím pozorovala přivřenýma očima a jen tak náhodou jí vytanula na mysl komora pod schody, kam po nedávné babiččině smrti odstěhovala počítač. Omšelou plechárnu, vycpanou dodatečnými hardvérovými střevy a přece už příliš slabou pro její chytrou dcerku. Poslední věc po Evičce, která jim na světě zbyla. Tehdy před šesti lety Evička nakoupila nové díly, větší monitor a s Mirkem si sestavili mnohem výkonnější mašinku.

Tuhle původní společně odvezli k prababičce. Evička vnutila používání počítače nejen své matce, ale dokonce i prababičce. Tu nejdřív nalákala na hraní kartiček a pyramid. Stará dáma si postupně zamílovala střílečky zombií a vojáků, což bylo nad Dominičino chápání. Babička a nadšené výkřiky z krvavých stříkanců! Když pozorovala jindy důstojnou dámu, tak dychtivě krvežíznivou a s poznámkami, za jaké by se nemusel stydět účastník silničního provozu, bývala hodně nesvá. Děsilo ji, co během hraní přísná a zásadová babička odkrývá. Ale nechala ji, ať se baví, ať dobývá Hitlerovo Vlčí doupě...

Evičiny programy tam ještě pořád jsou. A co se Dominiky týče, taky zůstanou. Během let bez Evičky zaslechla o nebezpečnosti virů dost a dost, aby o ně nestála. Jestli Marcus Conehan a CIA a taky Rusové jsou bez sebe z toho hravého nápadu pro anonymní dopisování, co by řekli na ostatní vymyšlenosti?! Sice si Dominika teď zrovna nemohla vzpomenout, k čemu by mohly být, ale Evička tvrdila, že není problém vychytat maličkosti a jeden nebo dva budou naprosto špicovní. Ne, nemá cenu vzpomínat.

Naskládala tehdy na součásti počítače ohromnou hromadu všechno, co měla babička ráda, i její staré oblečení ze skříní. Je dobře, že před ty dveře v předsíni přistrčila almaru a taky se postará, aby s ní nikdo nehýbal. Všechno stárne, třeba to za chvíli nikdo nebude umět přecíst ani převést na nový computer. Když stárnou diskety, co by nestárlna počítačová střívka? Jako by to Evino

tajemství nikdy nikdo nevymyslel. Dominika vzdychla. Ještě tohle potřebuje promyslet a zařídit. A nějak přimět Marka, aby zapomněl na její přiznání. Protahuje se u okna, jako kdyby bylo ráno... Od hezkého chlapa by se normální ženská měla držet dál, to dá rozum. Ale babička říkala, že když se takovej rozhodne sekat latinu, žádná s ním nehne. Vidí jen rodinu a nic víc. Jenže to by pořád otravoval se svatbou, Američané jsou hrozní, pořád vystavují na odiv rodinu. Mark se zatím očividně z její novinky vzpamatoval, vrátil se k posteli a políbil Dominiku na čelo. Bylo to sladké, ale přece jenom majetnické, usoudila. Nebyla si jistá, co s tím. Dějou se tak šílené věci, že je možné všechno. Život s Markem Conehanem nebo blízko něj nebude tak jednoduchý jako probudit smrt v ruských mafiánech!

„Moje milá, známe se dlouho, tedy alespoň já o tobě vím to podstatné. Začneme budovat rodinu, svůj vztah. Rozumíš? To hlavní víme, můžeme si věřit. Zbytek časem vyjednáme. Bude, jak ty řekneš.“

Ještě aby ne.

xxxxx